RACHEL HAWKINS

HEX HALL

Prolog

Felicia Miller plângea la toaletă. Iar.

Ştiam că era Felicia pentru că, în cele trei luni de când învăţam la Green Mountain High, o văzusem deja plângând la baie de două ori. Avea un plâns caracteristic, înăbuşit şi cu suspine, ca un copil mic, deşi Felicia împlinise optsprezece ani şi era cu doi ani mai mare ca mine.

O mai lăsasem singură, gândindu-mă că fiecare fată are dreptul să plângă din când în când într-o toaletă publică.

Dar în seara asta era balul de absolvire şi mi se părea prea trist să plângi în rochie de seară. În plus, căpătasem o slăbiciune pentru Felicia. Exista câte o fată ca ea în fiecare şcoală în care fusesem (nouăsprezece până-n prezent). Şi oi fi fost eu o ciudată, dar lumea nu era rea cu mine; în general, pur şi simplu mă ignora. Pe de altă parte, Felicia era sacul de box al clasei. Pentru ea, şcoala nu fusese decât o înşiruire constantă de situaţii în care i se furaseră banii de buzunar şi i se spuseseră fraze răutăcioase.

M-am uitat pe sub uşa de la toaletă şi am văzut două picioare în sandale galbene, cu barete.

— Felicia? am strigat, bătând uşurel în uşă. Ce s-a întâmplat?

Fata deschise uşa şi ridică spre mine nişte ochi injectaţi, plini de mânie.

— Ce s-a întâmplat? Păi, hai să vedem, Sophie, în seara asta e balul de absolvire, vezi vreun partener pe undeva lângă mine?

— Hm... nu. Dar eşti totuşi la toaleta fetelor, aşa că am crezut...

— Ce? întrebă ea, ridicându-se în picioare şi ştergându-şi nasul cu un cocoloş uriaş de hârtie igienică. Că partenerul meu e acolo, afară, şi mă aşteaptă? întrebă ea şi pufni dispreţuitor. Asta-i bună! I-am minţit pe părinţii mei, le-am spus că am un partener.

Aşa că mi-au cumpărat rochia asta - plesni în taftaua galbenă de parcă ar fi încercat să omoare o muscă - şi le-am spus că mă întâlnesc cu el aici, aşa că m-au adus ei cu maşina. Pur şi simplu... n-am putut să le spun că nu m-a invitat nimeni la balul de absolvire. Le-ar fi frânt inimile, zise ea şi îşi dădu ochii peste cap. Cât de patetic sună?

— Nu e chiar aşa patetic, am zis eu. Multe fete vin singure la balul de absolvire.

Felicia mă sfredeli cu privirea.

— Tu ai partener?

Eu aveam partener. Bineînţeles, era vorba de Ryan Hellerman, poate singura persoană din Green Mountain High mai puţin populară decât mine, dar era totuşi un partener. Şi mama fusese aşa de încântată că mă invitase cineva. Asta însemna, după ea, că încercam, în sfârşit, să mă Adaptez.

Iar Adaptarea chiar era importantă pentru mama.

M-am uitat la Felicia, care stătea acolo în rochia ei galbenă, ştergându-şi nasul, şi atunci m-a luat gura pe dinainte şi am zis o chestie din cale-afară de tâmpită:

— Pot să te ajut.

Felicia făcu ochii mari la mine.

— Cum?

Am luat-o de braţ şi am tras-o sus, în picioare.

— Trebuie să ieşim.

Ne-am croit drum ieşind din toaletă şi am străbătut sala de sport aglomerată. Felicia avea un aer precaut când am condus-o pe uşile mari, duble, afară, în parcare.

— Dacă e vreo farsă, am spray cu piper în poşetă, zise ea, strângându-şi la piept gentuţa galbenă.

— Linişteşte-te.

M-am uitat în jur ca să mă asigur că parcarea era goală. Deşi era sfârşit de aprilie, tot mai era un pic răcoare, şi dârdâiam amândouă în rochiile vaporoase.

— Bine, am zis, întorcându-mă spre ea. Dacă ai putea să-ţi alegi un partener la balul de absolvire, cine ar fi?

— Încerci să mă torturezi?

— Zi odată.
— Kevin Bridges? mormăi Felicia, zgâindu-se la pantofii ei galbeni.
Nu eram surprinsă. Preşedintele consiliului elevilor, căpitanul echipei de fotbal, un frumuşel bun la toate... Kevin Bridges era tipul pe care aproape orice fată l-ar alege ca partener pentru balul de absolvire.
— Bine, atunci. Kevin să fie, am bodogănit eu, trosnindu-mi degetele.
Ridicând mâinile spre cer, am închis ochii şi mi-am imaginat-o pe Felicia în brațele lui Kevin, ea în rochia ei de un galben strălucitor, iar el în smoching. După doar câteva clipe de concentrare asupra acelei imagini, am început să simt un tremur uşor sub picioare şi am avut senzația că din mâinile mele întinse țâşneşte apă. Părul începu să mi se învolbureze, desprinzându-se de umeri, apoi am auzit-o pe Felicia icnind.
Când am deschis ochii, am văzut exact ce sperasem. Deasupra, se rotea un nor uriaş, întunecat, în care sclipeau scântei purpurii. Am continuat să mă concentrez şi, în acest timp, norul se roti mai iute, până când deveni un cerc perfect, cu o gaură în mijloc.
„Gogoaşa Fermecată11, cum o botezasem prima oară când o făcusem, în ziua în care am împlinit doisprezece ani.
Felicia se ghemui între două maşini, cu brațele ridicate deasupra capului. Dar era prea târziu ca să mă opresc.
Gaura din mijlocul norului se umplu de o lumină verde, puternică. Concentrându-mă asupra acelei lumini şi asupra imaginii cu Kevin şi Felicia, am îndoit degetele şi m-am uitat cum un fulger verde țâşneşte din nor şi străbate repede cerul, pentru a dispărea apoi după nişte copaci.
Norul dispăru, şi Felicia se ridică. Îi tremurau picioarele.
— Ce... ce-a fost asta? Se întoarse spre mine, făcând ochii mari. Eşti vrăjitoare sau ceva de genul ăsta?
Am dat din umeri, simțindu-mă încă plăcut amețită de puterea pe care tocmai o dezlănțuisem. Beată de magie, cum spune mama.
— Nu s-a întâmplat nimic, i-am zis eu. Acum hai să intrăm.
Când ne-am întors înăuntru, Ryan se învârtea pe lângă masa cu punci.
— Ce s-a întâmplat? întrebă el, făcând semn cu capul spre Felicia.
Fata părea uluită, stând în vârful picioarelor şi cercetând cu luare-aminte ringul de dans.
— O, avea nevoie numai să ia o gură de aer, am zis eu, ridicând un pahar de punci.
Inima încă îmi bătea nebuneşte şi îmi tremurau mâinile.
— Super, zise Ryan, dând din cap în ritmul muzicii. Vrei să dansezi?
Înainte să apuc să răspund, Felicia veni în goană şi mă apucă de braț.
— Dar el nici măcar nu-i aici. Chestia... chestia aia pe care ai făcut-o nu l-a transformat în partenerul meu?
— Şşşş! Ba da, dar trebuie să ai răbdare. Imediat ce o să ajungă aici, Kevin o să te găsească, ai încredere în mine.
N-a trebuit să aşteptăm prea mult.
Ryan şi cu mine ajunseserăm abia pe la jumătatea primului nostru dans când o bubuitură îngrozitoare a răsunat în sala de sport.
Apoi s-au auzit repede, unul după altul, mai multe pocnete asurzitoare, aproape ca nişte focuri de armă, care i-au făcut pe puşti să se împrăştie care încotro, țipând şi plonjând sub mesele cu răcoritoare. Am văzut bolul cu punci prăbuşindu-se pe podea, împroşcând lichid roşu peste tot.
Dar nu fuseseră focuri de armă, ci baloane. Sute de baloane. Indiferent ce se întâmplase, cert e că bolta uriaşă de baloane se prăvălise la pământ. M-am uitat cum un balon alb scapă de prăpăd şi se ridică în aer, strecurându-se printre grinzile sălii de sport.
M-am uitat de jur împrejur şi am văzut că mai mulți profesori alergau spre uşi.
Care nu mai erau acolo.
Pentru că un Land Rover argintiu trecuse prin ele.
Kevin Bridges ieşi împleticindu-se de pe scaunul şoferului. Se tăiase şi la frunte, şi la mână şi sângera pe podeaua din lemn masiv, strălucitor, în timp ce zbiera:

— Felicia! FELICIAAA!
— Ce drăcia dracu'..., bâigui Ryan.
Partenera lui Kevin, Caroline Reed, se opinti să iasă de pe scaunul pasagerului. Plângea.
— E nebun! țipă ea. Se simțea bine, apoi a apărut o lumină şi... şi...
Începu să plângă şi mai tare, iar eu am simțit că mi se face greață de la stomac.
— FELICIA! Kevin urla întruna, uitându-se înnebunit prin sala de sport.
M-am uitat în jur şi am văzut că Felicia se ascundea sub una dintre mese, cu ochii cât cepele.
Am avut grijă de data asta, m-am gândit eu. Am început să mă pricep!
Kevin o găsi pe Felicia şi o smuci, scoțând-o de sub masă.
— Felicia! Zâmbi cu gura până la urechi, i se lumină toată fața, lucru care, cu sângele şi cu toate cele, era de-a dreptul înspăimântător.
N-o învinuiam pe Felicia că țipase ca din gură de şarpe.
Unul dintre supraveghetori, antrenorul Henry, se repezi să-i sară în ajutor, apucându-1 pe Kevin de braț.
Dar Kevin se întoarse, ținând-o încă strâns cu o mână pe Felicia, şi îi dădu un dos de palmă peste față antrenorului Henry. Antrenorul, care avea 1,89 metri şi peste 90 de kilograme, ateriză pe spate.
Şi apoi se dezlănțui iadul.
Oamenii fugeau spre uşi ca loviți de streche, mai mulți profesori roiau în jurul lui Kevin, iar țipetele Feliciei căpătaseră o tonalitate disperată, tânguitoare. Doar Ryan părea netulburat.
— Ce tare! se aprinse el, în timp ce două fete tocmai săreau peste Land Rover şi ieşeau din sala de sport. Zici că-i balul de absolvire din CarrieM
Kevin încă o ținea de mână pe Felicia, ba mai şi îngenunchease în fața ei. Nu puteam să fiu sigură, din cauza țipetelor asurzitoare, dar cred că îi cânta.
Felicia nu mai țipa acum, ci cotrobăia prin geantă după ceva.
— O, nu, am mormăit eu.
Am început să alerg spre ei, dar am alunecat şi am căzut în balta de punci. Felicia scoase un spray roşu, mic şi pulveriză conținutul în fața lui Kevin.
Cântecul se curmă, lăsând loc unui strigăt chinuit, de durere. Kevin îi dădu drumul fetei, ca să se frece la ochi, iar aceasta o rupse la fugă.
— Bine, iubito! strigă el în urma Feliciei. N-am nevoie de ochi ca să te văd! Te văd cu ochii inimii, Felicia! IUBIREA mea!
Grozav. Vraja mea fusese nu numai prea puternică, ci şi penibilă.
Rămăsesem acolo, în băltoaca de punci, în timp ce haosul pe care-1 creasem se dezlănțuia în jurul meu. Un singur balon alb sălta aproape de cotul meu, iar doamna Davison, profesoara de algebră, trecu pe lângă mine împleticindu-se şi strigând în telefonul mobil:
— Am zis Green Mountain High! Hm... nu ştiu, o ambulanță? O echipă SWAT? Numai trimiteți odată pe cineval
Apoi am auzit un țipăt.
— Ea e de vină! Sophie Mercer!
Felicia arăta spre mine, tremurând din toate încheieturile, în ciuda zgomotului, cuvintele ei răsunară în sala de sport ca într-o peşteră.
— E... e vrăjitoare!
Am oftat.
— Nu se poate. Iar.

Capitolul 1

— Ei?
M-am dat jos din maşină şi am păşit în aerul cald, înăbuşitor şi umed, tipic pentru o zi de august în Georgia.
— Ce tare, am murmurat eu, ridicându-mi ochelarii de soare pe cap. Din cauza umezelii, aveam

senzația că mi se triplase volumul părului şi mi se părea că încearcă să-mi devoreze ochelarii de soare ca una dintre plantele carnivore din junglă.

— Întotdeauna m-am întrebat cum o fi să trăieşti în gura cuiva.

În fața mea se profila Hecate Hall, care, potrivit broşurii pe care o strângeam în palma umedă, era „cea mai bună şcoală de corecție pentru adolescenții Prodigium".

Prodigium. Era doar un cuvânt latinesc pompos care-i includea pe toți monştrii. Pentru asta erau cei de la Hecate.

Asta eram şi eu.

Citisem deja de patru ori broşura în avionul de la Vermont spre Georgia, de două ori în timpul călătoriei cu feribotul spre insula Graymalkin, dincolo de coasta Georgiei (acolo unde, din câte am aflat, Hecate fusese construită în 1854) şi o dată în timp ce maşina pe care o închiriaserăm huruia pe aleea din scoici şi pietre care ducea de la mal până în parcarea şcolii. Aşa că ar fi trebuit s-o ştiu pe de rost, dar nu mă puteam desprinde de broşură, mă ataşasem de ea ca de un animăluț de companie, şi o citeam înnebunită.

Scopul şcolii Hecate Hall este acela de a-i proteja şi de a-i instrui pe copiii metamorfi, vrăjitoare şi zâne, care au riscat să-şi dezvăluie abilitățile, punând astfel în pericol întreaga societate Prodigium.

— Tot nu înțeleg cum le-a pus în pericol pe celelalte vrăjitoare f aptul că am ajutat o fată să-şi găsească partener la bal, am zis eu, mijind ochii spre mama, în timp ce ne întindeam în portbagaj după lucrurile mele.

Gândul ăsta mă tot sâcâia de când citisem prima dată broşura, dar nu avusesem ocazia să aduc în discuție problema. Aproape tot timpul cât durase zborul, mama se făcuse că doarme, probabil ca să evite să se uite la figura mea posacă.

— N-a fost numai fata aceea, Soph, ştii prea bine. A mai fost şi băiatul ăla cu brațul rupt, din Delaware, şi profesorul pe care ai încercat să-l faci să uite de test, în Arizona...

— Dar până la urmă şi-a recăpătat memoria, am protestat eu. Mă rog, în linii mari.

Mama se mulțumi să ofteze şi scoase geamantanul jerpelit pe care îl cumpăraserăm de la Armata Salvării.

— Tatăl tău şi cu mine te-am avertizat amândoi: faptul că ți-ai folosit puterile va avea consecințe. Nu-mi place nici mie chestia asta, dar cel puțin aici o să fii cu... alți copii ca tine.

— Adică nişte ratați.

Mi-am pus geanta pe umăr.

Mama îşi ridică ochelarii de soare pe cap şi se uită la mine. Părea obosită şi avea în jurul gurii nişte riduri adânci, pe care nu le mai văzusem până atunci. Avea aproape patruzeci de ani, dar în general părea cu zece ani mai tânără.

— Nu eşti o ratată, Sophie.

Am ridicat amândouă geamantanul între noi.

— Atâta doar că ai făcut nişte greşeli.

Nu mă înnebuni. Cu siguranță, faptul că eram vrăjitoare nu fusese aşa de mişto pe cât sperasem eu că o să fie. În primul rând, n-am ajuns niciodată să zbor pe mătură. (Am întrebat-o pe mama la început, când mi-am căpătat puterile, şi ea a zis că nu, trebuia să merg în continuare cu autobuzul, ca toată lumea.) N-am cărți de vrăji sau vreo pisică vorbitoare (sunt alergică) şi n-aş şti nici măcar de unde să fac rost de un ochi de salamandră.

Dar pot să fac vrăji. Şi asta de la doisprezece ani, atunci când, potrivit broşurii umezite în palmele mele transpirate, toți copiii Prodigium îşi capătă puterile. Are de-a face cu pubertatea, cred.

— În plus, e o şcoală bună, zise mama, în timp ce ne apropiam de clădire.

Numai că n-arăta deloc a şcoală. Părea o combinație între un edificiu dintr-un vechi film de groază şi Casa Bântuită din Lumea Disney. Întâi şi-ntâi, era clar că avea aproape două sute de ani vechime. Se întindea pe trei niveluri, iar cel de-al treilea se înălța ca moțul unui tort de nuntă. Casa fusese, poate, albă cândva, dar acum era de un gri şters, avea aproape aceeaşi culoare ca aleea din scoici şi pietriş, lucru care o făcea să semene prea puțin cu o casă şi mai degrabă cu un fel de aflorimient natural al insulei.

— Hm, făcu mama.
Am lăsat geamantanul jos, iar ea porni în explorare.
— Vrei să vii să vezi ceva?
M-am dus după ea şi am văzut imediat la ce se referea. În broşură scria că Hecate adăugase „anexe considerabile la structura originală“, de-a lungul anilor. Pare-se, asta însemna că tăia- seră spatele casei şi îi lipiseră altul. Lemnul cenuşiu se termina după vreo optsprezece metri şi era înlocuit de o structură din stuc roz care se întindea până la pădure.
Cu siguranţă era ceva făcut prin magie - nu se vedeau înnădituri acolo unde se întâlneau cele două case, şi nici un rând de mortar - şi ai fi crezut că o să iasă un efect un pic mai elegant. Dimpotrivă, ziceai că e opera unui nebun.
Un nebun complet lipsit de gust.
în curtea din faţă, nişte stejari maiestuoşi, acoperiţi de muşchi, umbreau casa. De fapt, tot locul părea împânzit de plante. Două ferigi în ghivece prăfuite, semănând cu nişte păianjeni verzi mari, încadrau uşa din faţă, şi un fel de lujeri cu flori purpurii luaseră în stăpânire tot zidul. Ai fi zis că edificiul era absorbit încet de pădurea care se afla chiar dincolo de el.
Am tras de tivul fustei ecosez, albastre, nou-nouţe, pe care o primisem de la Hex Hall (şi care semăna cu un kilt) şi m-am întrebat ce rost au uniformele de lână la o şcoală din inima sudului. Totuşi, în timp ce mă holbam la clădire, m-a trecut un fior. M-am întrebat cum putea cineva să se uite la locul ăla şi să nu aibă măcar o bănuială că elevii de acolo erau o adunătură de ciudaţi.
— E drăguţ, zise mama, cu o voce mieroasă, vrând parcă să spună: „Hai să fim curajoase şi să vedem partea bună a lucrurilor11.
Eu nu eram, totuşi, atât de curajoasă.
— Mda, e frumos. Pentru o închisoare.
Mama clătină din cap.
— Încetează cu atitudinea asta de adolescent obraznic, Soph! Nu e deloc o închisoare.
Dar aşa dădea impresia.
— Ăsta chiar e cel mai bun loc pentru tine, zise ea în timp ce ridicam amândouă geamantanul.
— Presupun, am mormăit eu.
„E spre binele tău“ părea să fie mantra în ceea ce privea situaţia mea la Hecate. La două zile după balul de absolvire primiserăm un e-mail de la tata, în care scria, în principiu, că îmi ratasem toate şansele, şi Consiliul mă condamna să stau la Hecate până la împlinirea vârstei de optsprezece ani.
Consiliul era format dintr-un grup de bătrâni care stabilea toate regulile pentru copiii Prodigium.
Ştiu, un consiliu care îşi spune „Consiliul“. Ce original!
Oricum, tata lucra pentru ei, aşa că l-au lăsat pe el să-mi dea vestea proastă.
„Să sperăm“, îmi scrisese el în e-mail, „că asta o să te înveţe să-ţi foloseşti puterile cu mult mai multă chibzuinţă“.
E-mailurile şi telefoanele ocazionale erau aproape singurul mod în care comunicam cu tata. El şi mama se despărţiseră înainte să mă nasc. Se pare că nu îi spusese mamei că el e un mag (ăsta-i termenul cel mai des folosit pentru băieţii cu puteri vrăjitoreşti) decât după aproape un an de când erau împreună. Mama nu primise bine vestea. Se despărţise de el zicând că e un ţicnit şi fugise înapoi la familia ei. Dar apoi a aflat că era însărcinată cu mine şi a cumpărat un exemplar din Enciclopedia vrăjitoriei, odată cu toate cărţile ei despre bebeluşi, pentru orice eventualitate. Până să mă nasc, devenise practic expertă în supranatural. Doar când mi-am căpătat puterile, la vârsta de doisprezece ani, a reluat, fără tragere de inimă, legăturile cu tata. Dar era încă foarte rece cu el.
În luna care trecuse de când tata îmi spusese că aveam să merg la Hecate, încercasem să mă împac cu gândul ăsta. Pe bune. Mi-am spus că o să fiu în sfârşit printre oameni care erau la fel ca mine şi de care nu trebuia să mă ascund. Şi poate învăţam şi nişte vrăji mişto. Astea erau cele mai tari argumente pro.
Dar de îndată ce mama şi cu mine ne-am suit pe feribotul care ne ducea pe insula asta îndepărtată, am simţit că mi se face greaţă. Şi, credeţi-mă, nu era de la răul de mare.
Potrivit broşurii, insula Graymalkin fusese aleasă ca loc pentru Hecate datorită izolării, ideală

pentru ca şcoala să rămână secretă. Localnicii trăiau cu impresia că era un internat superexclusivist.

Înainte ca feribotul să se apropie de fâşia de pământ împădurită unde aveam să rămân pentru următorii doi ani, începusem să am îndoieli serioase.

Ai fi zis că majoritatea elevilor se învârteau pe pajişte, dar numai câțiva păreau să fi venit de curând, ca mine. Toți îşi descărcau portbagajele şi-şi cărau după ei valizele. Unii aveau geamantane jerpelite, ca al meu, dar am văzut şi câteva genți Louis Vuitton. O fată cu părul negru, cu un nas un pic coroiat, părea să fie cam de vârsta mea, în schimb, toți ceilalți puşti erau mai mici.

Nu prea puteam să-mi dau seama ce era fiecare, vrăjitoare, vârcolac, mag sau metamorf. De vreme ce toți arătam ca nişte puşti obişnuiți, n-aveai cum să-ți dai seama.

Zânele, pe de altă parte, erau foarte uşor de reperat. Toate erau foarte înalte, emanau o anumită distincție şi aveau părul drept, strălucitor, în tot felul de nuanțe diferite, de la auriu-deschis la purpuriu aprins.

Şi aveau aripi.

După cum îmi spusese mama, de obicei, zânele îşi foloseau farmecele ca să se amestece printre oameni. Era o vrajă tare complicată, pentru că acționa asupra minții tuturor celor cu care se întâlneau, iar asta însemna că oamenii vedeau zânele ca pe nişte ființe normale, nu ca pe nişte... creaturi strălucitoare, multicolore, înaripate. M-am întrebat dacă zânele care erau condamnate să vină la Hecate nu se simțeau uşurate. Nu-i chiar floare la ureche să faci tot timpul vraja aia elaborată.

M-am oprit ca să-mi aranjez geanta pe umăr.

— Cel puțin, locul ăsta e sigur, zise mama. E o chestie, nu? în sfârşit, nu mai trebuie să îmi fac mereu griji din cauza ta.

Îmi dădeam seama că mama era neliniştită pentru că aveam să fiu atât de departe de casă, dar, pe de altă parte, se bucura să mă ştie într-un loc unde nu riscam să fiu descoperită. Dacă îți petreci tot timpul citind cărți despre diferitele modalități prin care oamenii le-au făcut felul vrăjitoarelor de-a lungul anilor, sigur ajungi un pic paranoic.

În timp ce ne îndreptam spre şcoală, simțeam broboane de sudoare în locuri în care cu siguranță nu mai transpirasem niciodată. Cum pot să-ți transpire urechile? Mama, ca de obicei, nu părea deloc deranjată de umezeală. E un fel de lege a naturii faptul că mama nu poate să fie niciodată altfel decât inadmisibil de frumoasă. Deşi purta jeanşi şi un tricou, toată lumea întorcea capul după ea.

Sau poate că se holbau cu toții la mine, în timp ce încercam să-mi şterg discret broboanele de transpirație dintre sâni, fără să dau impresia că mă pipăi singură. Greu de spus.

De jur împrejur vedeam tot felul de lucruri despre care citisem doar în cărți. La stânga mea, o zână cu părul albastru şi aripi indigo plângea agățându-se de părinții ei înaripați, ale căror picioare pluteau la câțiva centimetri deasupra solului. Lacrimi cristaline începură să cadă nu din ochii fetei, ci din aripile ei, iar degetele de la picioare îi atârnau peste o baltă azurie.

Am mers pe la umbra uriaşilor copaci bătrâni - şi mi se părea că temperatura scăzuse cu vreo douăzeci de grade. Chiar când ne apropiam de treptele din față, un urlet nepământesc străpunse aerul dens.

Eu şi mama ne-am întors imediat şi-am dat cu ochii de o... creatură care urla din toți rărunchii la doi adulți cu un aer cam dezamăgit. Nu păreau speriați; doar uşor enervați.

Un vârcolac.

Oricât de mult ai citi despre vârcolaci, când vezi unul chiar în fața ta, trăieşti o experiență de-a dreptul nouă.

În primul rând, nu prea semăna cu un lup. Sau cu un om. Semăna mai degrabă cu un câine sălbatic mare de tot, stând pe labele din spate. Avea blana scurtă, de un maro-deschis, şi chiar de la distanță i-am văzut ochii galbeni. În plus, era mult mai mic decât m-aş fi aşteptat. De fapt, nu era nici pe departe la fel de înalt ca bărbatul la care urla.

— Încetează, Justin!

Femeia, al cărei păr, am observat, era tot maro-deschis, ca blana vârcolacului, îi puse uşor mâna pe braț.

— Scumpule, zise ea cu o voce blândă şi un uşor accent sudist, ascultă-1 pe tatăl tău. Te porți

prosteşte.

Preț de o clipă, vârcolacul, hm!, Justin, se opri şi îşi lăsă capul într-o parte, semănând astfel mai puțin cu o bestie care ți-ar putea sfâşia gâtul şi mai degrabă cu un cocker spaniei.

Gândul ăsta mă făcu să chicotesc.

Şi atunci, deodată, vârcolacul mă țintui cu ochii lui galbeni, înfricoşători.

Mai scoase un urlet şi, înainte să-mi dau seama ce se întâmplă, se năpusti asupra mea.

Capitolul 2

I-am auzit pe bărbat şi pe femeie strigând ceva ca să mă avertizeze, în timp ce eu îmi storceam creierii, disperată, căutând o vrajă de vindecare a gâtului, de care era clar că o să am nevoie. Dar singurele cuvinte pe care chiar am reuşit să i le strig vârcolacului, în timp ce el gonea spre mine, au fost:

— CÂINE RĂU!

Apoi am zărit cu coada ochiului o rază de lumină albastră în stânga mea. Deodată, vârcolacul păru să se izbească de un zid invizibil la doar câțiva centimetri de mine. Scoțând un lătrat jalnic, se prăbuşi la pământ. Blana şi pielea începură să i se undu- iască şi să cadă, până când deveni un băiat obişnuit, în pantaloni kaki şi sacou albastru, care scâncea de ți se rupea inima. Părinții lui se duseră la el, aşa cum mama veni într-un suflet la mine, târând geamantanul după ea.

— O, Doamne! îngăimă ea. Scumpo, eşti teafără?

— Sunt bine, am zis eu, scuturându-mi iarba de pe fustă.

— Ştii, zise cineva din stânga mea, mie de obicei mi se pare că o vrajă de blocare e mult mai eficientă decât să strigi „Câine rău!“, dar poate că oi fi eu mai ciudat.

M-am întors. Sprijinit de un copac, cu gulerul descheiat şi cravata desfăcută, un tip rânjea încrezut spre mine. Sacoul, care făcea parte din uniforma de la Hecate, îi atârna neglijent pe braț.

— Eşti vrăjitoare, nu-i aşa? continuă el.

Se desprinse de copac şi îşi trecu o mână prin părul negru, ondulat. Pe măsură ce se apropia, am observat că era zvelt, aproape slab, şi mult mai înalt decât mine.

— Poate pe viitor, zise el, îți dai cumva silința să nu mai fii aşa varză la chestia asta.

Apoi o luă încet din loc.

După ce aproape că fusesem atacată de Justin, Băiatul cu Față de Câine, şi un tip ciudat, care nu era chiar aşa de sexy, îmi spusese că eram varză la vrăjitorie, normal că mă înfuriasem de-a binelea.

Am aruncat o privire spre mama, dar ea îi întreba pe părinții lui Justin ceva de genul: „Avea de gând s-o muşte?“

— Aşa deci, sunt o vrăjitoare proastă? am mormăit în barbă, concentrându-mi atenția asupra băiatului care se îndepărta.

Am ridicat mâinile şi m-am gândit la cea mai afurisită vrajă pe care puteam s-o născocesc - cu puroi, respirație urât mirositoare şi disfuncții genitale grave.

Dar nu se întâmplă nimic.

N-am simțit deloc apa care îmi țâşnea până sus în buricele degetelor, inima nu-mi bătea mai repede, părul nu mi se făcuse măciucă.

Stăteam acolo ca o proastă, cu degetele îndreptate spre el.

Ce dracu'? Niciodată nu mai avusesem probleme să fac o vrajă.

Şi atunci am auzit o voce care îmi inspira imaginea unei magnolii târâte prin melasă:

— Destul, draga mea.

M-am întors spre verandă, unde o femeie mai în vârstă, într-un costum bleumarin, stătea între ferigile înspăimântătoare. Zâmbea, dar era unul dintre zâmbetele acelea de păpuşă înfiorătoare. Aținti spre mine un deget lung.

— Aici nu ne folosim puterile împotriva altor Prodigium, oricât de tare am fi provocați, spuse ea cu o voce blândă, stinsă, muzicală.

De fapt, dacă acea casă ar fi putut vorbi, m-aş fi aşteptat să aibă exact acelaşi glas.

— Pot să adaug, Archer, continuă femeia, întorcându-se spre băiatul cu părul negru, că în vreme ce această tânără domnişoară abia a ajuns la Hecate, tu ştii foarte bine că nu ai voie să ataci un alt elev.

El pufni dispreţuitor.

— Deci ar fi trebuit să-l las s-o mănânce?
— Magia nu e soluția pentru orice, răspunse ea.
— Archer? am întrebat, ridicând din sprâncene. Oi fi tu în stare să-mi iei puterile magice, dar tot îmi mai rămâne sarcasmul. Numele tău de familie este Newport sau Vanderbilt? Poate urmat de nişte numere? Oh! am zis, făcând ochii mari. Poate ar trebui să-i punem şi un „sir“ în față?
Sperasem că o să-l jignesc sau că, cel puțin, o să-l înfurii, dar el se mulțumi să îmi zâmbească.
— De fapt, mă numesc Archer Cross şi sunt primul cu numele ăsta. Şi tu? Miji ochii. Să vedem... păr şaten, pistrui, un aer de fată simpatică... Allie? Lucie? Cu siguranță, un nume simpatic terminat în „ie“.
Ştiți momentele alea în care dai să spui ceva, dar nu iese nici un sunet? Mda, cam aşa s-a întâmplat. Şi atunci, bineînțeles, mama a profitat de ocazie ca să-şi termine conversația cu părinții lui Justin şi să strige:
— Sophie! Aşteaptă-mă!
— Ştiam eu, zise Archer şi râse scurt. Pe curând, Sophie, strigă el peste umăr, în timp ce dispărea în casă.
M-am întors iar spre femeie. Avea în jur de cincizeci de ani, iar părul ei blond-închis fusese răsucit, pieptănat şi probabil amenințat să stea într-o coafură elaborată. După ținuta de-a dreptul imperială şi costumul albastru regal, tipic pentru Hecate Hall, am presupus că era directoarea şcolii, doamna Anastasia Casnoff. Nu trebuia să mă uit în broşură ca să-mi aduc aminte. Un nume ca Anastasia Casnoff tinde să-ți rămână în memorie.
Femeia blondă era într-adevăr şefa cu nume cool de la Hecate Hall. Mama dădu mâna cu ea.
— Grace Mercer. Şi ea este Sophia.
— Sooo-phii-ia, rosti doamna Casnoff, cu accentul ei sudist, muzical, făcând numele meu relativ simplu să pară un aperitiv exotic la un restaurant chinezesc.
— Mi se spune Sophie, am zis repede, sperând că o să evit să rămân pentru totdeauna „Sooophiiia11.
— Nu sunteți de prin partea locului, aşa-i? continuă doamna Casnoff, în timp ce ne îndreptam spre şcoală.
— Nu, răspunse mama, trecându-şi geanta mea din molton pe celălalt umăr, în timp ce geamantanul îl duceam amândouă. Mama e din Tennessee, dar Georgia este unul dintre puținele state în care n-am locuit. Ne-am cam mutat.
„Cam“ e puțin spus.
Nouăsprezece state în şaisprezece ani, adică exact vârsta mea. Din toate locurile prin care am fost, cel mai mult am stat în Indiana, când aveam opt ani. Am rămas acolo patru ani. Iar cel mai puțin am stat în Montana, acum trei ani. Două săptămâni.
— Înțeleg, spuse doamna Casnoff. Şi ce profesie aveți, doamnă Mercer?
— Domnişoară, spuse mama automat şi puțin cam prea apăsat. Îşi muşcă buza de jos şi îşi dădu după ureche o şuviță de păr imaginară. Sunt profesoară. De istoria religiilor. Predau mai ales mitologie şi folclor.
Urcam, în urma lor, impresionanta scară din față şi intram în Hecate Hall.
Din fericire, înăuntru era răcoare, deci pesemne că funcționa un fel de vrajă pe post de aer condiționat. Se simțea mirosul acela tipic caselor vechi, o combinație de lac de mobilă, lemn putred şi izul de mucegai al hârtiilor îngălbenite, ca într-o bibliotecă.
Mă întrebasem mai demult dacă toate casele alipite se dezvăluiau când te aflai înăuntrul lor aşa cum se dezvăluiseră pe dinafară, dar toți pereții erau acoperiți cu acelaşi tapet îmbâcsit, roşu de Burgundia, din cauza căruia era imposibil să îți dai seama unde se termina lemnul şi unde începea stucul.
încă de la intrare, în foaierul masiv îți atrăgea atenția o scară în spirală, din mahon, care străbătea trei niveluri, fără să pară că se sprijină de ceva. În spatele scării era o fereastră cu vitralii, care se înălța de pe palierul celui de-al doilea nivel până în tavan. Razele după-amiezii târzii pătrundeau înăuntru, umplând foaierul cu motive geometrice de lumină, în culori strălucitoare.

— Impresionant, nu-i aşa? zise doamna Casnoff zâmbind. Descrie originea copiilor Prodigium.

Vitraliile înfăţişau un înger cu chipul mânios, care stătea chiar între porţile aurii. Într-o mână, îngerul ţinea o sabie neagră. Cu cealaltă făcea semn clar spre cele trei siluete din faţa porţilor cum că ar trebui să iasă naibii de-acolo. Dar într-un mod angelic, fireşte.

Cele trei siluete înfăţişau tot îngeri. Cu toţii păreau terminaţi de-a binelea. Îngerul din dreapta, o femeie cu părul lung, roşu, chiar avea faţa îngropată în mâini. Purta la gât un lanţ gros de aur, un şir de figurine micuţe care se ţineau de mână. Îngerul din stânga purta pe cap o coroană de frunze şi privea peste umăr. Şi în mijloc, cel mai înalt înger se uita drept înainte, cu capul sus şi umerii drepţi.

— E... ceva, am zis în cele din urmă.

— Nu ştii povestea, Sophie? mă întrebă doamna Casnoff.

Am clătinat din cap, iar ea zâmbi şi arătă spre îngerul înspăimântător din spatele porţilor.

— După Marele Război dintre Dumnezeu şi Lucifer, îngerii care au refuzat să se alăture unei tabere au fost alungaţi din rai. Un grup - arătă spre îngerul înalt din mijloc - a ales să se ascundă la poalele dealurilor şi în adâncul pădurii. Au devenit zâne. Alt grup a ales să trăiască printre animale; aceştia au devenit metamorfi. Şi ultimii au ales să se amestece printre oameni şi au devenit vrăjitoare şi magi.

— Uau! am auzit-o pe mama exclamând şi m-am întors spre ea cu un zâmbet.

— Să te văd cum o să-i explici lui Dumnezeu că ai bătut-o la fund pe una dintre făpturile Lui paradiziace.

Mama pufni în râs, speriată.

— Sophie!

— Ce? Aşa ai făcut. Sper că-ţi place arşiţa, mamă, atâta-ţi spun.

Mama râse iar, deşi îmi dădeam seama că încerca din răsputeri să se abţină.

Doamna Casnoff se încruntă, înainte de a-şi drege glasul şi de a continua prezentarea.

— Elevii de la Hecate au vârste cuprinse între doisprezece şi şaptesprezece ani. Odată ajuns aici, elevul rămâne până la împlinirea vârstei de optsprezece ani.

— Deci unii copii stau aici cam şase luni, iar alţii, şase ani? am întrebat.

— Exact. Cei mai mulţi dintre elevii noştri sunt trimişi aici la scurt timp după ce şi-au dobândit puterile. Dar există şi excepţii, ca tine, de exemplu.

— Bravo mie! am mormăit.

— Cum sunt cursurile aici? întrebă mama, străfulgerându-mă cu privirea.

— Cursurile de la Hecate sunt gândite în funcţie de cele care se ţin la Prentiss, Mayfair şi Gervaudan.

Am încuviinţat amândouă din cap spre ea, de parcă am fi ştiut exact ce însemnau cuvintele acelea. Cred că n-am păcălit-o, pentru că doamna Casnoff reveni cu explicaţii:

— Cele mai bune internate pentru vrăjitoare, zâne, respectiv metamorfi. Cursurile sunt stabilite atât în funcţie de vârsta elevului, cât şi de eforturile individuale pe care le-a făcut acesta ca să se integreze în lumea oamenilor.

Schiţă un zâmbet vag.

— Programa poate fi solicitantă, dar nu mă îndoiesc că Sophie se va descurca foarte bine.

Nicicând o încurajare n-a semănat mai mult cu o ameninţare.

— Dormitoarele fetelor se află la etajul al doilea, zise doamna Casnoff, arătând spre scări. Băieţii sunt la primul etaj. Cursurile se ţin aici, la parter, precum şi în clădirile anexe. Arătă spre stânga şi spre dreapta scării, unde, din foaier, se ramificau coridoare lungi, înguste. Gesturile şi costumul albastru îmi aduceau aminte de o stewardesă. Mă aşteptam să-mi spună că, în caz de urgenţă, sacoul meu nou-nouţ de la Hecate ar putea fi folosit ca dispozitiv de zbor.

— Şi elevii sunt separaţi în funcţie de... ăăă..., se bâlbâi mama.

Doamna Casnoff zâmbi, dar n-am putut să nu bag de seamă că zâmbetul îi era la fel de rigid precum cocul.

— De abilităţile lor? Nu, bineînţeles că nu. Unul dintre principiile fondatoare ale şcolii noastre este acela de a-i învăţa pe elevi să convieţuiască.

Doamna Casnoff se întoarse ca să ne conducă spre celălalt capăt al foaierului. Acolo, trei ferestre

uriaşe se înălţau până la palierul ultimului etaj. Dincolo de ele era curtea, unde copiii începeau deja să se adune pe băncile de piatră, sub stejarii bătrâni. Spun „copiii”. Cred că toţi erau nişte creaturi ciudate, ca şi mine, dar n-aveai cum să-ţi dai seama. Semănau cu orice grup de elevi obişnuiţi. Bine, cu excepţia zânelor.

M-am uitat cum o fată râdea, în timp ce-i întindea alteia un luciu de buze, şi am simţit o strângere de inimă.

Apoi un fior mi-a atins braţul şi am sărit în spate, în timp ce o femeie palidă, îmbrăcată în albastru, a trecut plutind pe lângă mine.

— A, da, zise doamna Casnoff, schiţând un zâmbet. Isabelle Fontenay, unul dintre spiritele rezidente. Sunt sigură că aţi citit deja, la Hecate trăiesc o serie de spirite, fantome ale unor Prodigium. Sunt de-a dreptul inofensive, perfect acorporale. Ceea ce înseamnă că nu pot să vă atingă sau să vă facă vreun rău. Pot doar să vă sperie din când în când, dar mai mult nu.

— Grozav, am zis, uitându-mă după Isabelle, care se topea într-un perete cu lambriuri.

Atunci, am zărit cu coada ochiului o mişcare şi, întorcân- du-mă, am văzut un alt spirit, care stătea în picioare în capul scării. Era o fată cam de vârsta mea, care purta o jachetă de un verde strălucitor, peste o rochie scurtă, cu floricele. Spre deosebire de Isabelle, care nu păruse să mă observe, fata asta se holba la mine. Am dat s-o întreb pe doamna Casnoff cine era, dar directoarea îşi îndreptase deja atenţia asupra altcuiva, în cealaltă parte a foaierului.

— Domnişoară Talbot! strigă ea.

M-a uimit felul în care vocea ei străbătuse încăperea uriaşă, fără să dea măcar impresia că ar fi ţipat.

O fată micuţă, care abia avea puţin peste 1,50 metri, se în- fiinţă lângă doamna Casnoff. Avea pielea aproape albă ca zăpada, şi părul la fel, cu excepţia unei şuviţe roz aprins din breton. Purta ochelari cu rame negre, groase, şi chiar dacă zâmbea, îmi dădeam seama că o făcea doar de dragul doamnei Casnoff. Privirea ei era din cale afară de plictisită.

— Ea este Jennifer Talbot. Cred că va fi colega ta de cameră semestrul acesta, domnişoară Mercer. Jennifer, ea e Sooophiiia.

— Mi se spune Sophie, am corectat-o eu, chiar în timp ce Jennifer spunea:

— Jenna.

Doamna Casnoff zâmbi chinuit, de parcă ar fi avut colţurile gurii prinse în şuruburi.

— Ce drăguţ! Nu ştiu ce se întâmplă cu copiii în ziua de azi. Li se dau nume cât se poate de frumoase, iar ei sunt hotărâţi să le deformeze şi să le schimbe cu prima ocazie. În orice caz, domnişoară Mercer, domnişoara Talbot este, ca şi tine, destul de nouă aici. A venit anul trecut.

Mama zâmbi larg şi dădu mâna cu Jenna.

— Îmi pare bine să te cunosc. Eşti, hm... eşti vrăjitoare, ca Sophie?

— Mamă, am şoptit eu, dar Jenna clătină din cap şi zise:

— Nu, doamnă. Vampir.

Am simţit cum mama tresare lângă mine şi mi-am dat seama că şi Jenna făcuse la fel. Deşi mă simţeam stânjenită, eram la fel de îngrozită ca mama. Vrăjitoarele, metamorfii şi zânele erau una. Vampirii, în schimb, erau pur şi simplu nişte monştri. Toată aiureala aia cu Copiii Nopţii era o mare porcărie.

— A, bun, zise mama, străduindu-se să-şi revină. Păi... ăăă, nu ştiam că la Hecate studiază şi vampiri.

— Avem un nou program, zise doamna Casnoff, întinzându-se ca să-şi treacă o mână prin părul Jennei.

Fata avea o expresie politicoasă, uşor pierdută, dar am văzut cum tresare uşor.

— În fiecare an, continuă doamna Casnoff, la Hecate este acceptat un tânăr vampir, căruia i se oferă şansa de a studia alături de Prodigium, în speranţa că totuşi putem să îi îndreptăm pe nefericiţii aceştia.

M-am uitat la Jenna... nefericiţi? Au!

— Din păcate, domnişoara Talbot este singurul vampir pe care îl avem în prezent, în afară de unul dintre profesorii noştri, zise doamna Casnoff.

Jenna se mulţumi să zâmbească în felul ăla ciudat, care numai zâmbet nu era, şi am tăcut toate stânjenite, până când mama zise:
— Scumpo, de ce n-o laşi pe... Ridică ochii, neputincioasă, spre noua mea colegă de cameră.
— Jenna.
— Da, aşa. De ce n-o laşi pe Jenna să-ţi arate camera ta? Vreau să discut câteva lucruri cu doamna Casnoff, apoi vin sus ca să-mi iau rămas-bun, de acord?
M-am uitat la Jenna, care încă zâmbea, deşi părea că deja priveşte prin noi.
Mi-am trecut geanta pe celălalt umăr şi m-am dus să-mi iau geamantanul de la mama, dar Jenna mi-a luat-o înainte.
— Chiar nu e nevoie..., am început eu, dar ea mi-a făcut semn că e în ordine.
— Nici o problemă. Marele avantaj când eşti doar un monstru care suge sânge e forţa trunchiului.
N-am ştiut ce să spun la faza asta, aşa că am răspuns penibil:
— A, aha.
Am apucat fiecare de-o parte.
— Nici vorbă de lift, nu? am întrebat eu, mai în glumă, mai în serios.
Jenna pufni.
— N-ai să vezi, ar fi prea comod.
— Da' de ce n-au şi ei o vrajă de mutare a bagajelor sau ceva de genul ăsta?
— Doamna Casnoff are o adevărată obsesie în legătură cu faptul că magia nu trebuie folosită ca scuză pentru lene. Se pare că transportarea unor valize grele pe scări îţi întăreşte caracterul.
— Corect, am răspuns, pe când ne opinteam să trecem de primul etaj.
— Deci, ce părere ai? mă întrebă Jenna.
— Despre doamna Casnoff?
— Mda.
— Cocul ei e de-a dreptul impresionant.
Rânjetul Jennei îmi confirmă că spusesem ce trebuia.
— Ştiu, nu-i aşa? Pe bune, coafura aia e chiar demenţială.
Se simţea un vag accent sudist în vocea ei. Era drăgălaş.
— Apropo de coafuri, am îndrăznit eu, cum de te lasă cu
şuviţa aia?
Jenna îşi trecu mâna liberă prin şuviţa roz.
— Ei, nu prea le pasă lor de bietul vampir bursier. Cred că atâta timp cât nu muşc pe nimeni, sunt liberă să am ce culoare de păr vreau.
Când am ajuns la etajul al doilea, ea mă studie din cap până-n picioare.
— Pot să-ţi fac şi ţie una dacă vrei. Nu roz, totuşi. Asta e culoarea mea. Poate violet?
— Hm... poate.
Ne-am oprit în faţa camerei 312. Am lăsat jos geamantanul, iar Jenna îşi scoase cheile. Brelocul era galben aprins şi avea scris numele ei, cu litere roz, scânteietoare.
— Am ajuns!
Descuie uşa şi o dădu de perete.
— Bine ai venit în Zona Crepusculară!

Capitolul 3

Zona Roz ar fi fost mai potrivit.
Nu ştiu cum mă aşteptam să arate camera unui vampir. Poate cu mult negru, o grămadă de cărţi de Camus... a, şi un portret fidel al singurului muritor pe care îl iubise vreodată vampirul şi care, fără îndoială, suferise o moarte frumoasă şi tragică, osândind astfel vampirul la o eternitate de suferinţe romantice.
Ce pot să spun? Citesc multe cărţi. Dar camera asta arăta de parcă fusese amenajată de copilul

din flori al lui Barbie şi al omuleţului roz. Era mai mare decât mă aşteptam, dar nu cine ştie ce. Încăpeau două paturi alăturate, două birouri, două dulapuri şi o saltea japoneză jerpelită. Perdelele erau dintr-o ţesătură bej, dar Jenna răsucise o eşarfă trandafirie peste galerie, între cele două birouri se afla un paravan chinezesc vechi, dar chiar şi acesta purta amprenta Jennei, pentru că lemnul fusese pictat - aţi ghicit - tot în roz. Partea de sus a paravanului era împodobită cu beculeţe de Crăciun. Roz şi ele. Patul Jennei era acoperit cu ceea ce părea să fie o blană de Muppet. Roz aprins.

Jenna băgă de seamă că mă holbam la el.

— Ca lumea, nu-i aşa?

— Ăăă... nici nu ştiam că există nuanţa asta de roz.

Azvârlindu-şi din picioare mocasinii, Jenna se trânti pe patul ei, dând pe jos două perne cu paiete şi un leu de pluş care semăna cu un şobolan.

— Se numeşte „Zmeură electrică".

— O descrie perfect. Am zâmbit trăgând geamantanul spre patul meu, care arăta la fel de banal ca... ei bine, la fel de banal ca mine pe lângă Jenna.

— Şi fostei tale colege de cameră îi plăcea rozul?

Figura Jennei încremeni o fracţiune de secundă. Apoi privirea aia ciudată dispăru şi se aplecă peste marginea patului ca să-şi culeagă pernele şi leul de pluş.

— Neee, Holly folosea doar chestiile albastre pe care ţi le dau ei dacă nu ţi le aduci pe ale tale. Tu ţi le-ai adus, sper, nu?

Mi-am deschis geamantanul şi am scos colţul cuverturii mele de un verde-mentă. Jenna păru un pic dezamăgită, dar oftă şi zise:

— Oricum, e mai bine decât albastrul regulamentar. Deci - se trânti înapoi pe pat şi începu să caute ceva pe noptieră - ce te aduce la Hex Hall, Sophie Mercer?

— Hex Hall? am repetat eu.

— Hecate e cam lung, explică Jenna. Cei mai mulţi elevi spun pur şi simplu Hex. În plus, pare să se cam potrivească.

— Aha.

— Deci, ce s-a întâmplat? mă întrebă iar. Ai făcut să plouă cu broaşte sau ai transformat pe cineva în şobolan?

M-am lăsat pe spate în patul meu, încercând să imit aerul nonşalant al Jennei, dar se pare că-i cam greu pe o saltea goală, aşa că m-am ridicat în capul oaselor şi am început să-mi scot lucrurile din geamantan.

— Am făcut o vrajă de dragoste pentru o fată de la mine din clasă. A ieşit prost.

— N-a mers?

— A mers prea bine.

I-am povestit pe scurt episodul cu Kevin şi Felicia.

— Măi să fie! zise ea, clătinând din cap. E tare de tot.

— Aşa se pare. Deci, tu eşti... ăăă... vampir. Cum s-a întâmplat exact?

Nu mă privea în ochi, dar tonul ei era relaxat.

— La fel cum se întâmplă cu toată lumea: am cunoscut un vampir, am fost muşcată. Nu e chiar aşa interesant.

Nu puteam s-o acuz că nu vrea să împărtăşească toată tărăşenia unei persoane pe care o cunoştea de doar cincisprezece minute.

— Deci mama ta e normală, nu? mă întrebă ea.

Hmmm. Nu era tocmai un lucru despre care aş fi vrut să vorbesc în prima zi, dar cam asta însemna Adaptarea, nu? Să împărţi farduri, haine şi secrete întunecate cu colega de cameră.

Mi-am dres glasul.

— Mda, tata e mag, dar ei nu mai sunt împreună.

— A, făcu Jenna, cu un aer atotştiutor. Nu-i nevoie să spui mai mult. O grămadă de copii de aici provin din familii destrămate. Se pare că nici magia nu-ţi garantează o căsnicie fericită.

— Părinţii tăi sunt divorţaţi?

În cele din urmă, găsi oja pe care o căuta.

— Nu, sunt încă dezgustător de fericiți. Sau, mă rog... cel puțin așa cred. Nu i-am mai văzut de când... m-am schimbat sau cum s-o numi.

— Uau! Nasol.

— Nu zău?

Terminasem de întins așternuturile pe pat.

— Deci, dacă ești vampir, trebuie să am mare grijă să nu dau la o parte draperiile dimineața?

— Nu. Vezi asta? Trase de un lanț de argint pe care-1 avea la gât și ridică un pandantiv mic. Avea mărimea și forma unei bomboane și era de un roșu-închis. Oricine altcineva ar fi putut să-l confunde cu un rubin, dar eu văzusem poze cu ceva asemănător într-una dintre cărțile mamei.

— O piatră sângerie?

Pietrele sângerii erau niște pietre transparente, goale pe dinăuntru, care puteau fi umplute cu sângele unei vrăjitoare sau al unui mag puternic. Piatra funcționa ca un talisman împotriva multor chestii. Cred că pe Jenna o apăra de toate neajunsurile condiției de vampir, ceea ce era într-adevăr o ușurare. Cel puțin acum știam că pot să mănânc usturoi de față cu ea.

Jenna începu să-și dea cu ojă pe unghiile de la mâna stângă.

— Și cu sângele ce faci? am întrebat-o.

Ea scoase un oftat adânc.

— E jenant de-a dreptul. Trebuie să merg la cabinetul medical. Au acolo un minifrigider cu o grămadă de pungi de sânge, de zici că-i Crucea Roșie sau ceva de genul ăsta.

M-a trecut un fior și mi-am alungat imaginea din minte. Sângele mi se pare așa de scârbos. Eu și dacă mă tai în hârtie simt că mă ia cu leșin. Chiar îmi părea bine să aud că Jenna n-o să-și ia gustarea în camera noastră. N-aș putea niciodată să am o relație cu un vampir. Doar dacă mă gândesc la respirația aia cu miros de sânge... câh!

Apoi am observat că Jenna se holba la mine. Fir-ar! Oare mi se citise dezgustul pe față? Pentru orice eventualitate, am mimat un zâmbet și am zis:

— Ca lumea. Ca un apus sângeriu în Capri.

Jenna râse.

— Bine zis.

Am rămas o vreme într-o tăcere plăcută, apoi Jenna mă întrebă:

— Și părinții tăi s-au despărțit urât?

— Așa se pare. S-a întâmplat înainte să mă nasc eu.

Ea își ridică brusc privirea și exclamă:

— Oh!

M-am dus la biroul meu. Cineva, doamna Casnoff, presupun, lăsase acolo orarul clasei mele. Părea un orar destul de normal, dar conținea chestii de tipul: „L-V, 9:15-10:00, «Evoluție Magică», Sala Galbenă".

— Mda. Mama nu prea vorbește despre asta, dar, indiferent ce s-a întâmplat, a fost destul de grav de vreme ce ea nu-1 lasă să se întâlnească cu mine.

— Adică nu ți-ai văzut niciodată tatăl?

— Am o poză. Și am vorbit cu el la telefon, prin e-mail...

— La naiba. Mă întreb ce a făcut. O fi lovit-o sau ceva de genul ăsta?

— Nu știu! A sunat mai tăios decât avusesem de gând.

— Iartă-mă, șopti ea.

M-am așezat din nou pe pat și am început să netezesc plapuma. După ce am îndepărtat vreo cinci cute imaginare - și Jenna și-a dat de trei ori cu ojă pe o unghie m-am întors spre ea și-am zis:

— N-am vrut să mă răstesc...

— Nu, e în regulă. Oricum nu era treaba mea.

Acum, senzația de atmosferă plăcută și relaxată dispăruse complet.

— Atâta doar că... toată viața am stat numai cu mama și nu sunt încă obișnuită cu destăinuirile astea. Cred că întotdeauna am fost foarte discrete.

Jenna încuviință din cap, dar tot nu se uita la mine.

— Pun pariu că tu și fosta ta colegă de cameră vă povesteați totul, nu?

Expresia i se schimbă iarăşi. Puse brusc capacul sticluței de ojă.

— Nu, zise încet. Nu totul.

Aruncă oja în sertarul noptierei şi sări din pat.

— Ne vedem la cină.

Când să iasă, aproape că se izbi de mama, mormăi o scuză şi o luă la fugă.

— Soph, zise mama, trântindu-se pe patul meu. Să nu-mi spui că te-ai certat deja cu noua ta colegă de cameră.

Mă citea enervant de bine.

— Habar n-am. Cred că pur şi simplu nu mă pricep deloc la chestiile astea între fete, ştii? Pentru că ultima dată când am avut o prietenă eram într-a şasea. Nu prea poți să-ți faci prietene bune când nu stai nicăieri mai mult de şase luni, aşa că mi se pare... O, mamă, n-am vrut să te fac să te simți prost.

Ea clătină din cap şi îşi şterse lacrimile răzlețe.

— Nu, nu, scumpo, e în regulă. Atâta doar că... tare aş fi vrut să-ți ofer o copilărie mai normală.

M-am aşezat pe pat şi am strâns-o în brațe.

— Nu spune asta. Am avut o copilărie nemaipomenită. Pe bune, câți oameni ajung să locuiască în nouăsprezece state? Gândeşte-te la toate lucrurile pe care le-am văzut!

Nu trebuia să zic asta. Mama părea şi mai tristă.

— Şi locul ăsta e nemaipomenit! Zău, am camera asta grozavă, roz bonbon, după cum vezi, şi se pare că Jenna şi cu mine am stabilit o legătură destul de profundă ca să ajungem să ne certăm, lucru esențial în prietenia dintre două fete, nu-i aşa?

Misiune îndeplinită. Mama zâmbea.

— Eşti sigură, scumpo? Dacă nu-ți place, nu trebuie să rămâi. Sunt sigură că putem face cumva să te scoatem de aici.

O clipă, m-am gândit să îi spun: „Da, te rog, hai să plecăm cu primul feribot şi să scăpăm din locul ăsta plin de ciudați”. Însă n-am spus decât:

— Uite ce-i, nu e pentru totdeauna, nu? Doar doi ani, şi unde mai pui că o să am Crăciunurile şi verile libere. Ca la o şcoală obişnuită. O să fie bine. Acum pleacă, înainte să mă faci să plâng şi să arăt ca o mare tâmpită.

Ochii mamei s-au umplut iar de lacrimi, dar m-a tras spre ea şi m-a îmbrățişat strâns.

— Te iubesc, Soph.

— Şi eu te iubesc, am zis şi am simțit că mi se pune un nod în gât.

Apoi, după ce m-a făcut să jur că o s-o sun de cel puțin trei ori pe săptămână, mama a plecat.

Iar eu m-am întins pe patul meu şi m-am pus pe plâns, ca o mare tâmpită.

Capitolul 4

După ce m-am mai liniştit, mi-am dat seama că tot mai aveam o oră până la cină. M-am hotărât să explorez un pic zona. Am deschis cele două uşi mici din camera noastră, sperând să găsesc băi separate, dar fireşte că nu era cazul. Erau doar nişte debarale.

Singura baie de pe tot etajul se găsea în celălalt capăt al culoarului şi, la fel ca restul casei, era ceva de speriat. Existau doar câteva becuri slabe, în jurul unei oglinzi mari, deasupra chiuvetelor. Ceea ce însemna că duşurile din spatele toaletei erau cufundate în beznă. Uitându-mă la duşuri mai de aproape, am înțeles că până atunci nu avusesem niciodată un motiv întemeiat ca să folosesc cuvântul „jilav“.

Mi-am dat seama că ar fi trebuit să-mi pun în bagaj nişte papuci de plastic.

Pe lângă cabinele de duş năpădite de mucegai, mai erau acolo câteva căzi cu picioare, lipite de un perete, despărțite de nişte panouri care-ți ajungeau până la brâu. M-am întrebat: cine ar face vreodată baie în fața altor oameni?

Riscând să mă umplu de boli contagioase, m-am dus la una dintre chiuvete şi m-am stropit cu apă pe față. Când m-am uitat în oglindă, am văzut că apa nu avusese cine ştie ce efect. Aveam încă

fața roșie de plâns, ceea ce îmi scotea şi mai mult în evidență pistruii.

Am clătinat din cap, de parcă asta ar fi putut să schimbe cumva imaginea pe care o aveam în fața ochilor. N-a schimbat nimic. Aşa că am oftat adânc şi am pornit să cercetez cealaltă parte a şcolii.

Nu se întâmpla mare lucru la etajul meu; doar haosul obişnuit care se creează atunci când aduni laolaltă cincizeci de fete. Erau patru coridoare, două la stânga scării, două la dreapta. Palierul era uriaş, aşa că fusese transformat într-un salon. Erau acolo două canapele şi mai multe scaune, dar nici o piesă de mobilier nu se potrivea, şi, pe deasupra, toate erau vechi şi uzate. De vreme ce toate locurile erau ocupate, mă învârteam pe lângă scară.

Zâna pe care o văzusem mai devreme, cea cu lacrimile albastre, părea să-şi fi revenit. Stătea tolănită pe o canapea cu spătar verde-gălbui, râzând cu altă zână. Aceasta avea nişte aripi verzui, care fremătau încetişor, lipite de spătarul canapelei, întotdeauna crezusem că aripile zânelor semănau cu ale fluturilor, dar erau mai subțiri şi mai străvezii. Se vedeau toate vinişoarele care le străbăteau.

Erau singurele zâne din salon. Cealaltă canapea era ocupată de un grup de fete care păreau să aibă în jur de doisprezece ani. Şopteau nervos între ele, iar eu mă întrebam dacă erau vrăjitoare sau metamorfe.

Fata cu părul negru pe care o văzusem pe pajişte stătea într-un fotoliu de culoarea fildeşului, schimbând plictisită canalele la televizorul mic aşezat deasupra unui corp de bibliotecă.

— Poți să-l dai mai încet? i se adresă zâna cu aripi verzi, în- torcându-se şi uitându-se urât la ea. Unii dintre noi încearcă să stea de vorbă, cățea ce eşti.

Nici una dintre fetele de doisprezece ani n-a reacționat, aşa că mi-am imaginat că erau toate vrăjitoare. Cu siguranță, un metamorf ar fi părut mai jignit.

Zâna albastră pufni în râs, în timp ce fata brunetă se ridică şi opri televizorul.

— Mă cheamă Taylor, zise ea, aruncând cu telecomanda înspre zâna verde. Taylor. Şi mă preschimb în pumă, nu în câine. Dacă o să coabităm în următorii câțiva ani, poate ai face bine să ții minte asta, Nausicaa.

Nausicaa îşi dădu ochii peste cap şi flutură încetişor din aripile ei verzui.

— O, n-o să stăm împreună prea mult timp, te asigur. Unchiul meu e rege peste Seelie Court, şi când o să-i spun că împart camera cu o metamorfă... să zicem doar că mă aştept la anumite schimbări.

— Mda, se pare că unchiul tău n-a putut să te țină departe de locul ăsta, replică Taylor.

Nausicaa arbora aceeaşi privire indiferentă, dar aripile îi fluturau mai repede.

— Nu vreau să stau cu nici o metamorfă, îi zise ea lui Taylor. Şi cu siguranță nu vreau să-ți văd cutia cu nisip.

Zâna albastră râse iar, şi Taylor se făcu roşie ca focul. Deşi eram la câțiva metri de ele, am văzut cum ochii ei căprui se fac deodată galbeni. Cu răsuflarea tăiată, a spus:

— Taci odată! De ce nu te duci să iei în brațe un copac, zână țicnită ce eşti?

Vorbise stâlcit, de parcă ar fi avut prune-n gură. Atunci mi-am dat seama că îi apăruseră colții.

Nausicaa a avut atâta minte încât să pară un pic speriată. Se întoarse spre zâna albastră şi îi spuse:

— Hai, Siobhan. Să lăsăm animalul să se potolească.

S-au ridicat amândouă. Au trecut pe lângă mine şi au luat-o în jos pe scări.

M-am uitat iar la Taylor, care gâfâia încă şi îşi ținea ochii strâns închişi. După o clipă, a tresărit şi, când a deschis din nou ochii, erau iarăşi căprui. Apoi şi-a ridicat privirea şi m-a văzut.

— Zâne, zise ea, cu un râs nervos.

— Chiar aşa, i-am ținut eu isonul.

De parcă aş mai fi văzut vreodată o zână.

— Şi pentru tine e prima zi? întrebă ea.

Când am dat din cap că da, a zis:

— Eu sunt Taylor. Metamorfă, evident.

— Sophie. Vrăjitoare.

— Ce tare! Se aşeză în genunchi pe canapeaua pe care o eliberaseră zânele, prinzându-şi brațele

la spate şi uitându-se la mine cu ochii ei mari, închişi la culoare.

— Şi ce ai făcut de-ai ajuns aici?

M-am uitat în jur. Nimeni nu era atent la noi.

Am vorbit, totuşi, destul de încet.

— O vrajă de dragoste care a ieşit prost.

Taylor încuviință din cap.

— Sunt aici mai multe vrăjitoare din cauza asta.

— Dar tu? m-am încumetat eu.

Ea îşi dădu părul din ochi şi zise:

— Cam ce ai văzut şi acum. M-au scos din sărite nişte fete la repetiția cu fanfara şi m-am transformat. Dar ăsta e un fleac în comparație cu porcăriile în care au intrat unii copii de pe aici. Se aplecă în față şi vocea îi deveni aproape o şoaptă.

— O ştii pe Beth, fata-vârcolac? Am auzit că ea chiar a mâncat pe cineva. Totuşi, zise ea cu un oftat, privind dincolo de mine spre scări, prefer să am una de-asta colegă de cameră decât o zână înfumurată.

Se uită iar la mine.

— Tu cu ce creatură stai?

Nu mi-a plăcut felul în care a zis „creatură“, aşa că tonul meu a fost un pic ascuțit când i-am răspuns:

— Jenna Talbot.

Ea făcu ochii mari.

— Mamă. Vampirul? Chicoti. Las-o baltă. Aleg oricând o zână afurisită în loc de asta.

— Nu e chiar aşa de rea, am zis, fără să stau pe gânduri.

Taylor dădu din umeri şi ridică telecomanda pe care o aruncase în Nausicaa.

— Dacă zici tu, şopti ea, dând iar drumul la televizor.

Conversația noastră părea să se fi încheiat, aşa că m-am îndreptat spre primul etaj. Asta era Lumea Băieților, aşa că n-am prea putut să explorez mare lucru. Totul era amenajat exact la fel ca la etajul al doilea, dar salonul lor arăta şi mai jerpelit decât al nostru. Dintr-o canapea se revărsa buretele şi o masă dejucat cărți atârna strâmb într-un colț. Nu era nimeni acolo, dar am aruncat o privire pe unul dintre culoare. L-am văzut pe Justin care se lupta să bage un geamantan uriaş în ceea ce am presupus că era camera lui. Se opri cu umerii căzuți şi cu un aer înfrânt. Îmi părea un pic rău pentru el. Uitându-mă cum încerca să împingă un geamantan care era aproape la fel de înalt ca şi el, mi-am adus aminte că, vârcolac periculos sau nu, era doar un copil. Atunci s-a întors, m-a văzut şi, nu vă mint, a mârâit la mine.

Am luat-o la goană în jos pe scări până am ajuns la parter. Acolo era linişte. Am văzut doar câțiva indivizi care se învârteau de colo colo; printre ei era şi un tip înalt, cu alură sportivă, îmbrăcat doar în jeanşi şi într-o bluză de flanelă. M-am întrebat dacă era fratele cuiva, de vreme ce părea prea mare ca să fie la Hecate şi purta jeanşi în loc de pantaloni kaki.

Zgomotul paşilor mei s-a stins într-un covor oriental gros, cu vârtejuri în nuanțe roşii şi aurii, când am luat-o pe un culoar, îndepărtându-mă de foaierul principal.

Am tras cu ochiul în prima cameră peste care am dat. Arăta de parcă fusese cândva o sufragerie sau poate un salon mai mare. Chiar în fața uşii, se întindea un perete de geamuri, aşa că am putut în sfârşit să privesc bine împrejurimile. Ferestrele dădeau spre un mic iaz, cu un debarcader şi o cabană pitorească, dar cam dărăpănată. Dar ce m-a uimit de-a binelea a fost toată verdeața aia. Iarba, copacii, stratul subțire de mătasea-broaştei care se formase la suprafața apei, unde chiar speram din tot sufletul că n-o să mergem să facem canotaj sau ceva de genul ăsta... totul era de un verde atât de strălucitor, încât te dureau ochii şi nu semăna cu nimic din ce văzusem vreodată. Chiar şi norii grei care începeau să se adune, purtând amenințarea unei furtuni la căderea serii, păreau să aibă reflexe verzui.

Şi covorul din cameră era tot verde şi moale, făcându-mă să mă gândesc la muşchi sau la ciuperci. Ceilalți pereți erau împânziți de fotografii. Fiecare înfățişa acelaşi lucru: un grup de Prodigium adunați pe veranda din față. Nu-mi dădeam seama dacă erau vrăjitoare sau metamorfi,

dar cu siguranță nu erau zâne. La baza fiecărei rame se găsea o plăcuță aurie pe care era trecut anul, începând cu 1903 şi terminând cu fotografia de anul trecut, chiar în dreapta uşii.

În cea mai veche fotografie erau numai şase adulți, şi toți aveau un aer înfricoşător, ca şi cum distracția lor favorită ar fi fost să chinuiască puii de pisică. Elevii Prodigium mai mici începuseră să apară abia din 1967. Mă întrebam dacă acesta era primul an în care Hecate Hall devenise o şcoală. Şi dacă aşa stăteau lucrurile, ce fusese mai înainte?

În fotografia de anul trecut, erau aproape o sută de copii, şi toți păreau mult mai relaxați. Am zărit-o pe Jenna în primul rând, lângă o fată mai înaltă. Fiecare îşi ținea brațul după umerii celeilalte, şi m-am întrebat dacă fata aceea era misterioasa Holly.

Ca să fiu cinstită, eram un pic geloasă. Nu puteam să-mi imaginez cum ar fi să fiu vreodată atât de apropiată de o persoană încât să facem poze ținându-ne în brațe. În toate fotografiile pe care le făcusem pe vremuri la şcoală, eu eram întotdeauna cea care stătea singură în spate, cu părul peste față.

Oare din cauza asta se purtase Jenna atât de ciudat când adusesem vorba de fosta ei colegă de cameră? Oare fuseseră prietene la cataramă, şi acum eu eram intrusa care încerca să-i ia locul lui Holly? Grozav.

— Sophia?

Am tresărit şi m-am întors.

Înaintea mea stăteau trei fete, cele mai frumoase pe care le-am văzut vreodată în viața mea.

Apoi am clipit.

Nu, nu erau toate superbe. Doar cea din mijloc. Avea un păr castaniu care cădea în bucle moi, săltărețe, până aproape de mijloc. Probabil că nici nu folosea ondulatorul. Pun pariu că se trezea dimineața şi părul ei arăta ca într-o reclamă la Pantene, în timp ce nişte turturele se roteau în jurul capului ei şi nişte veverițe îi aduceau micul dejun la pat.

Evident că nu avea nici urmă de pistrui, şi asta a fost de ajuns ca să mă facă s-o urăsc pe loc.

Fata din dreapta ei era blondă, şi cu toate că părea o adolescentă tipic californiană - ochi de un albastru intens, păr blond, foarte drept, piele bronzată avea ochii prea apropiați şi, când mi-a zâmbit, am observat că dinții din față erau foarte teşiți.

Trioul era completat de o fată de culoare, chiar mai scundă decât mine. Era mai frumoasă decât blonda, dar nici pe departe la fel de încântătoare ca zeița roşcată din mijloc. Totuşi, uitân- du-mă chiar şi la cea mai puțin drăguță dintre ele, creierul meu parcă voia să o vadă frumoasă. Ochii mei voiau să le ignore toate imperfecțiunile.

Farmece. Asta era singura explicație, deşi n-auzisem niciodată de vreo vrăjitoare care să le folosească. Era o magie în toată regula.

Probabil că mă uitam la ele de parcă aş fi fost retardată, pentru că blonda rânji şi spuse:

— Sophia Mercer, aşa-i?

Cam atunci mi-am dat seama că rămăsesem cu gura larg deschisă, la propriu. Am închis-o repede, cu un clănțănit care a răsunat tare de tot în tăcerea din încăpere.

— Mda, eu sunt Sophie.

— Super! zise fata cea scundă. Te-am tot căutat. Eu sunt Anna Gilroy. Ea e Chaston Bumett. Apoi arătă spre blondă: Şi ea e Elodie Parris.

— O, am zis, zâmbindu-i roşcatei. Ce frumos! Ca Melody fără M.

— Nu, ca Elodie.

— Fii drăguță, o mustră Anna, înainte să se întoarcă din nou spre mine. Eu, Chaston şi Elodie formăm un fel de comitet de primire pentru noile vrăjitoare. Aşa că... bine ai venit!

Întinse mâna şi, pentru o clipă, m-am întrebat dacă nu trebuia cumva s-o sărut, înainte să-mi vin în fire şi s-o strâng.

— Voi trei sunteți vrăjitoare?

— Tocmai am zis asta, replică Elodie, atrăgându-şi o altă privire tăioasă din partea Annei.

— Îmi cer scuze. Atâta doar că nu m-am mai întâlnit cu alte vrăjitoare până acum.

— Pe bune? întrebă Chaston. Vrei să spui că nu te-ai mai întâlnit niciodată cu alte vrăjitoare sau numai că nu te-ai mai întâlnit niciodată cu alte vrăjitoare negre?

— Poftim?
— Vrăjitoare negre, repetă Elodie, întrecând-o de data asta cu mult pe Nausicaa în privința tonului arogant.
— Păi... ăăă... nu ştiam că sunt mai multe feluri de vrăjitoare.
Acum toate trei se uitau la mine de parcă aş fi vorbit într-o limbă străină.
— Da, dar tu eşti o vrăjitoare neagră, nu? întrebă Anna, scoțând o bucată de hârtie din buzunarul hainei. Era un fel de listă, pe care începu s-o examineze cu atenție. Hai să vedem: Lassiter, Mendelson... uite, Mercer, Sophia. Vrăjitoare neagră. Tu eşti asta.
Îmi întinse lista, cu titlul „Elevi noi“. Erau acolo vreo treizeci de nume, toate cu clasificări în paranteze. „MetamorP, „Zână“ şi „Vrăjitoare albă“. Doar în dreptul meu scria „Vrăjitoare neagră“.
— Neagră şi albă? Da' ce, suntem ca piesele de şah?
Elodie se uită urât la mine.
— Chiar nu ştii? mă întrebă Anna cu blândețe.
— Chiar nu ştiu, am zis cu un aer degajat, deşi eram cam ofticată. La urma urmei, ce rost avea să ai o mamă care se presupune că e un fel de expert în vrăjitoare dacă habar n-are de chestiile cu adevărat importante?
Înțeleg că nu e tocmai vina ei şi că cele mai multe informații despre vrăjitoria modernă sunt strict confidențiale, pentru că vrăjitoarele sunt obsedate să nu cumva să fie descoperite... dar, fir-ar să fie, situația era din ce în ce mai penibilă.
— Vrăjitoarele albe..., începu Anna, dar Elodie o întrerupse.
— Vrăjitoarele albe se ocupă cu magia albă, adică cu vrăji mărunte. Fac vrăji de dragoste, ghicesc viitorul, îți găsesc perechea nu ştiu, fac s-apară din senin iepuraşi, pisoi şi curcubeie sau c hestii de genul ăsta, zise ea, fluturând din mână disprețuitor.
— O, am zis, gândindu-mă la Felicia şi la Kevin. Mda. Vrăji mărunte.
— Vrăjitoarele negre fac chestiile mai grele, interveni Chaston. Şi puterile noastre sunt cu mult mai mari. Putem să punem obstacole în calea cuiva şi, dacă suntem bune de tot, putem să controlăm vremea. Facem şi necromanție dacă...
— Maamă! am strigat eu şi am ridicat mâna. Necromanție? Adică vă ocupați şi cu morții?
Cele trei fete au încuviințat din cap, încântate, de parcă tocmai aş fi sugerat o escapadă la mail, şi nu să sculăm vreun zombi din mormânt.
— Câh! am exclamat, fără să mă gândesc.
Greşeală. Simultan, zâmbetele le-au pierit de pe buze şi un fior puternic a străbătut camera.
— Câh? rânji Elodie. Doamne, câți ani ai? Asta-i cea mai râvnită putere din câte sunt, şi tu eşti scârbită de ea? Auziți, zise ea, întorcându-se iar spre celelalte două, voi chiar o vreți pe-asta pentru sabat?
Auzisem de sabaturi, dar mama îmi spusese că nu mai aveau trecere de vreo cincizeci de ani încoace. În zilele noastre, fiecare vrăjitoare era mai degrabă pe cont propriu.
— Stați aşa, am început eu, dar Anna mă întrerupse fără menajamente.
— Ea e singura vrăjitoare neagră de-aici, în afară de noi, şi ştiți că avem nevoie de patru.
— Şi se pare că am darul de a fi invizibilă, am mormăit eu, dar nici una nu m-a băgat în seamă.
— E mai rău decât Holly, zise Elodie. Şi Holly era cea mai jalnică vrăjitoare neagră din câte s-au pomenit vreodată.
— Elodie! şuieră Chaston.
— Holly? am întrebat. Holly, cea care stătea în cameră cu Jenna Talbot?
Anna, Chaston şi Elodie au reuşit să se uite în trei direcții diferite în acelaşi timp, şi asta nu era puțin lucru.
— Da, zise Anna cu precauție. De unde ştii de Holly?
— Stau în cameră cu Jenna şi i-am auzit numele. Deci şi ea e o vrăjitoare neagră? A absolvit sau a plecat pur şi simplu?
Acum toate trei aveau un aer cu adevărat îngrozit. Până şi lui Elodie i se ştersese rânjetul de pe față, iar acum avea o privire uluită.
— Stai în cameră cu Jenna Talbot? mă întrebă ea.

— Tocmai am zis asta, m-am răstit eu, dar Elodie nu părea să fi băgat de seamă tentativa mea de sarcasm.

— Ascultă, zise ea, luându-mă de braţ. Holly n-a absolvit şi nici n-a plecat. Holly a murit.

Anna veni lângă mine, pe cealaltă parte, şi mă privi cu ochi mari, în care se citea groaza.

— Şi Jenna Talbot a ucis-o.

Capitolul 5

Când ți se spune că cineva a fost omorât, probabil că râsul nu e cea mai potrivită reacție. Aşa, ca să ştiți.

Dar eu exact asta am făcut, am izbucnit în râs.

— Jenna? Jenna Talbot a ucis-o? Ce-a făcut, a sufocat-o cu sclipici roz sau cum?

— Ți se pare amuzant? mă întrebă Anna, încruntându-se.

Chaston şi Elodie se uitau urât la mine şi mi-am dat seama că eram pe cale să-mi pierd proaspătul statut de membră a clubului lor.

— Păi, cam da. Adică, m-am corectat eu repede, de teamă ca nu cumva Elodie să înceapă să scoată fum pe urechi, nu faptul că a murit cineva. Ăsta e un lucru cumplit, pentru că... ştiți, moartea în sine...

— Mda, ştim. „Câh!“, zise Elodie, dându-şi ochii peste cap.

— Dar ideea că Jenna ar putea să omoare pe cineva e pur şi simplu... hilară, am terminat eu, în aceeaşi notă ridicolă.

Şi, iarăşi, fiecare a întors capul în altă direcție. Pe bune, ele chiar or fi făcut exerciții în fața oglinzii?

— E vampir, insistă Chaston. Poți să te mai gândeşti şi la alt mod prin care Holly ar fi putut sfârşi cu două găuri în gât?

Acum toate trei se adunaseră în jurul meu, cu un aer conspirativ. Afară, soarele dispăruse în sfârşit după norii grei, astfel încât camera părea şi mai întunecată şi îmi accentua senzația de claustrofobie. Începuse să tune şi se simțea izul uşor metalic care anunță întotdeauna apropierea furtunii.

— Când Holly a venit aici acum doi ani, am ținut un sabat, începu Anna. Noi patru eram singurele vrăjitoare negre de aici şi e nevoie de patru pentru un sabat cu adevărat puternic, aşa că, normal, ne-am împrietenit. Dar apoi, la începutul anului trecut şi-a făcut apariția Jenna Talbot, iar ea şi Holly au devenit colege de cameră.

— Ştim doar că dup-aia, interveni Chaston, Holly nu mai voia să stea cu noi. A început să-şi petreacă tot timpul cu Jenna şi ne-a dat cu flit de tot. Când am întrebat-o de ce, ne-a spus doar că Jenna era haioasă. Adică mai haioasă decât noi.

îmi aruncă o privire care spunea clar că era imposibil ca cineva să fie mai haios decât ele.

— Uau, am zis eu, cu o voce stinsă.

— Apoi, într-o zi din martie, am găsit-o pe Holly plângând în bibliotecă, zise Elodie. N-a vrut să-mi spună decât că avea legătură cu Jenna, dar nimic mai mult.

— Două zile mai târziu, Holly a murit, zise Chaston, cu o voce întunecată şi sumbră.

Am aşteptat să se audă alt tunet, gândindu-mă că, după o asemenea afirmație, cu siguranță trebuia să urmeze unul. Dar singurul sunet care se auzea era cel al picăturilor de ploaie care cădeau încet pe ferestre.

— Au găsit-o în baia de sus. Vocea lui Elodie era aproape şoptită. Era într-o cadă, avea două găuri în gât şi aproape nici un strop de sânge în corp.

Stomacul mi se strânsese şi chiar simțeam cum îmi bubuie inima în urechi. Nu e de mirare că Jenna se speriase când pomenisem numele colegei ei de cameră.

— E îngrozitor.

— Mda. A fost, încuviință Chaston.

— Dar...

— Dar ce? Elodie miji ochii la mine.
— Dacă toată lumea e atât de sigură că Jenna a fost de vină, de ce mai e aici? Oare Consiliul n-ar fi trebuit s-o tragă în țeapă sau cam așa ceva?
— Au trimis pe cineva, zise Chaston, dându-şi părul după ureche. Dar tipul a zis că rănile lui Holly nu puteau să fie provocate de colți. Erau prea... curate.
Am înghițit în sec.
— Curate?
— Vampirii nu mănâncă prea elegant, mă lămuri Anna.
Am făcut eforturi serioase să nu mi se citească nimic pe față când am spus:
— Ei, de vreme ce Consiliul a declarat că nu Jenna a fost de vină înseamnă că așa e. Sunt foarte sigură că tipii ăia n-ar lăsa un vampir turbat în aceeaşi şcoală cu copiii Prodigium.
Elodie era singura care se uita fix în ochii mei.
— Consiliul s-a înşelat, zise ea sec. Holly locuia cu un vampir şi a fost ucisă de cineva care i-a supt tot sângele din corp prin gât. Ce altceva ar fi putut să se întâmple?
Chaston şi Anna tot nu se uitau la mine. Cu siguranță, ceva nu era în regulă. Habar n-aveam de ce fetele astea erau atât de hotărâte să mă facă să cred că Jenna era o criminală, dar nu mă convingeau deloc. În plus, ultimul lucru pe care voiam să-l fac în prima mea zi era să mă trezesc prinsă în cine ştie ce război între gaşca vrăjitoarelor şi cea a vampirilor.
— Uitați ce e, încă mai am de scos nişte chestii din bagaj..., am început eu, dar Anna hotărî să schimbe tactica.
— Deocamdată nu te mai gândi la vampir, Sophie. Ascultă-ne. Vocea îi deveni tânguitoare. Chiar avem nevoie de a patra vrăjitoare pentru sabatul nostru.
— Mda, adăugă Chaston. Şi putem să te învățăm atât de multe despre cum e să fii vrăjitoare neagră. Nu te supăra, dar dai impresia că ți-ar prinde bine un ajutor.
— O să... hm... o să mă gândesc la asta, bine?
Am dat să plec, dar uşa mi se trânti brusc în nas. Deodată se porni un vânt prin încăpere, şi fotografiile de pe pereți începură să se clatine. Când m-am întors iar spre fete, toate trei îmi zâmbeau, şi părul le flutura ca şi cum ar fi fost sub apă.
Singura lampă din cameră pâlpâi şi se stinse. Am zărit numai nişte dâre argintii de lumină care curgeau pe sub pielea fetelor, ca mercurul. Chiar şi ochii le străluceau. Apoi au început să levi- teze; mocasinii lor, parte din uniforma internatului, abia atingeau covorul moale ca muşchiul. Acum nu mai păreau nişte concurente de la un concurs de frumusețe sau nişte supermodele. Erau vrăjitoare, şi încă unele foarte periculoase.
Rezistând eroic pornirii de a cădea în genunchi şi de a-mi pune mâinile în cap, mă întrebam dacă doar de atât eram în stare. Dacă n-aş fi fost ocupată cu „vrăji mărunte“, ca aceea cu Felicia, oare aş fi arătat şi eu aşa, cu pielea argintie şi ochii scânteind? Puterea pe care am simțit-o izvorând din ele mi-a dat senzația că în cameră se produce o tornadă, iar eu eram pe punctul de a fi proiectată prin peretele de geamuri fix în iazul învolburat de afară. Deja se creaseră destulă energie cât să facă țăndări trei dintre fotografiile înrămate. Un ciob subțire îmi atinse antebrațul, dar abia dacă am simțit.
Apoi, la fel de repede cum începuse, vântul s-a oprit şi fotografiile au încetat să se mai clatine. Cele trei fete din fața mea nu mai arătau ca nişte zeițe din Antichitate. Erau iarăşi nişte adolescente splendide.
— Vezi? zise Anna încântată. Asta putem să facem când suntem doar trei. Imaginează-ți ce am putea realiza în patru.
M-am holbat la ele. Asta fusese reclama pe care şi-o făcuseră? „Uite! Chiar băgăm lumea în sperieți! Hai şi tu!“
— Da, uau! am zis în cele din urmă. Mda, a fost... Chiar a fost foarte tare.
— Deci, te bagi? întrebă Chaston.
Ea şi Anna încă îmi zâmbeau, dar Elodie se uita într-o parte, plictisită.
— Pot să mă mai gândesc şi vă anunț? am întrebat.
Zâmbetul lui Chaston şi al Annei dispărură ca prin farmec.

— V-am spus eu, zise Elodie.

Şi atunci, de parcă deodată aş fi încetat să mai exist, au ieşit din cameră.

M-am prăbuşit într-unul dintre fotolii, cu bărbia pe genunchi, uitându-mă la ploaia care se domolea.

Acolo m-a găsit Jenna peste vreo oră, chiar după ce a sunat clopoțelul pentru cină.

— Sophie? întrebă ea, vârându-şi capul în cameră.

— Hei.

Am încercat să-i zâmbesc.

Lucru care cu siguranță a fost foarte penibil, pentru că Jenna a ridicat imediat din sprâncene.

— Ce s-a întâmplat?

Dar înainte să apuc să îi explic cum stătea treaba cu vrăjitoarele, Jenna începu să turuie; cuvintele îşi luau pur şi simplu zborul de pe buzele ei.

— Uite ce e, îmi pare rău pentru faza de mai devreme. Nu era treaba mea.

— Nu, nu, am zis, ridicându-mă în picioare. Jenna, nu e vorba de tine. Pe bune. Ne înțelegem bine.

Răsuflă uşurată. Apoi se uită în jos. S-a întâmplat atât de repede, încât nu pot să bag mâna în foc, dar mi s-a părut că ochii i se întunecă pentru o fracțiune de secundă. M-am uitat la brațul meu şi am văzut tăietura pe care mi-o făcuse bucata de geam care zburase.

Bravo. Uitasem de asta. Era mai adâncă decât crezusem. Şi atunci, privind în jos, am văzut că sângele îmi picurase pe covor.

Am ridicat ochii spre Jenna, care, în mod evident, încerca să nu se holbeze la brațul meu.

Am simțit imediat că mi se ridică părul pe ceafă.

— O, asta, am zis eu, acoperindu-mi rana. Mda, mă uitam la fotografii şi câteva au căzut. Geamul s-a spart şi m-am tăiat. Sunt foarte neîndemânatică.

Dar Jenna se întorsese deja spre perete şi văzuse că nici o fotografie nu căzuse; doar trei dintre ele se spărseseră.

— Lasă-mă să ghicesc, zise ea, cu blândețe. Ai avut o ceartă cu Trinitatea.

— Cu cine? am zis, cu un râs forțat. Nici măcar nu ştiu...

— Elodie, Anna şi Chaston. Şi dacă m-ai mințit înseamnă că ți-au spus, probabil, de Holly.

Grozav. Oare toate şansele de a-mi face prieteni aici erau din prima sortite eşecului?

— Jenna, am început eu, dar acum ea a fost cea care m-a întrerupt.

— Ți-au spus că eu am omorât-o pe Holly?

Când a văzut că nu răspund, a scos un sunet care cred că se voia un râs sarcastic, dar era clar că abia se abținea să nu izbucnească în lacrimi.

— Fireşte, pentru că eu sunt un monstru care nu se poate controla şi şi-ar mânca... şi cea mai bună prietenă. Colțurile gurii începuseră să-i tremure un pic. Ele se ocupă cu magia neagră, da' eu sunt monstrul, continuă ea.

— Ce vrei să spui?

Se uită din nou la mine o clipă, înainte de a-şi întoarce iar privirea.

— Nu ştiu, mormăi ea. E doar o chestie pe care a zis-o Holly. Era vorba de un fel de vrajă pe care încercau s-o facă pentru a căpăta mai multă putere sau ceva de genul ăsta.

Mi-am amintit cum plutiseră deasupra covorului, cu pielea în flăcări. Indiferent ce „chestie11 încercaseră să facă, era clar că funcționase.

Jenna începu să se smiorcăie. Îmi părea rău pentru ea, dar nu puteam să nu mă gândesc la privirea aia pe care o văzusem pe fața ei. Trăda poftă.

Mi-am alungat acel gând din minte şi m-am apropiat de ea.

— Dracu' să le ia!

Atâta doar că n-am zis chiar aşa. Sunt momente în care doar înjurăturile din cale-afară de urâte au efect, iar ăsta era unul dintre ele. Jenna făcu ochii mari de tot, şi pe chip i se citea uşurarea.

— Că bine zici! Dădu din cap aprobator, cu atâta hotărâre încât am început să ne hlizim amândouă.

Când ne îndreptam spre sufragerie, m-am uitat la Jenna, care îmi explica acum cât de bestială era

plăcinta cu nuci. M-am gândit la fetele alea trei, cât de mult se înşelau; Jenna n-ar fi putut să facă rău cuiva.

Dar chiar când râdeam de entuziasmul cu care descria plăcinta, am simțit un mic fior pe şira spinării, arnintindu-mi de ochii ei când văzuse petele de sânge de pe covor.

Capitolul 6

Sala de mese era din cale-afară de ciudată. După ce aflasem că era o fostă sală de bal, mă aşteptam la ceva mai şic: candelabre de cristal, podele strălucitoare, din lemn masiv, un perete de oglinzi... ce mai, sala de bal din basmele copilăriei.

În schimb, avea acelaşi aspect dărăpănat ca şi restul casei. Sigur, existau nişte candelabre, dar erau acoperite cu nişte saci de gunoi imenşi. Şi avea un perete de oglinzi, dar şi acesta era acoperit de la podea până în tavan cu fâşii mari de pânză.

Încăperea uriaşă era un talmeş-balmeş de mese de toate formele şi mărimile. Chiar lângă o masă din Formica şi oțel, care arăta de parcă fusese furată dintr-un restaurant, era o masă imensă din lemn de stejar, ovală. Mi s-a părut chiar că zărisem o băncuță de picnic. Şcoala asta nu era condusă de vrăjitoare? Nu exista nici o vrajă, nici o formulă magică prin care să se fabrice nişte mobilă mai acătării?

Dar atunci am văzut masa lungă, joasă, pe care se înşiruiau mâncărurile: boluri argintii imense, pline ochi de creveți, platouri întregi cu fripturi aburinde şi macaroane moi cu brânză, fierbinți.

Am rămas cu gura căscată în fața tortului de ciocolată supraetajat, care avea lejer peste un metru înălțime, fiind acoperit cu o glazură apetisantă, închisă la culoare, şi presărat cu căpşune roşii, cărnoase.

— Doar în prima seară se mănâncă aşa, mă avertiză Jenna. După ce ne-am umplut farfuriile, Jenna şi cu mine ne-am uitat de jur împrejur, căutând un loc unde să ne aşezăm. Le-am văzut pe Elodie, Chaston şi Anna care stăteau la o masă de sticlă spre capătul sălii, aşa că am început imediat să caut un loc cât mai departe de ele. Aproape la fiecare masă erau câteva locuri libere, şi parcă o şi auzeam pe mama spunând: „Hai, Sophie, te rog, fă un efort să cunoşti oameni noi".

Dar mama nu era acolo şi îmi dădeam seama că nici Jenna nu prea avea chef să socializeze. Atunci am zărit chiar în dreptul uşii o măsuță albă şi i-am făcut semn Jennei.

Arăta de parcă fusese cândva folosită la un ceai organizat de nişte fetițe, dar era singura masă cu două locuri, aşa că nu prea am avut de ales.

M-am aşezat pe unul dintre scăunelele albe. M-am lovit rău cu genunchii de marginea mesei, făcând-o pe Jenna să puf- nească-n râs.

În timp ce devoram mâncarea delicioasă pe care o aveam în farfurie, îi puneam Jennei întrebări despre diferite persoane din sala de mese. Am început cu masa uriaşă din abanos, care se afla într-un capăt al sălii, pe o platformă ridicată. Era clar că acolo stăteau profesorii, pentru că era nu numai cea mai frumoasă, ci şi cea mai mare masă din încăpere. În afară de doamna Casnoff, care ciugulea din salata ei în capul mesei, mai erau acolo cinci adulți - doi bărbați şi trei femei. Profesoara-zână era uşor de reperat, cu aripile ei, şi Jenna mi-a spus că bărbatul masiv de lângă ea era domnul Ferguson, metamorf.

La dreapta lui era o tânără cu păr strălucitor, aproape purpuriu, şi ochelari cu rame groase, ca ai Jennei. Avea pielea atât de deschisă la culoare încât m-am gândit imediat că trebuie să fie vampirul de care vorbise doamna Casnoff mai devreme, dar Jenna mi-a spus că, de fapt, era doamna East, o vrăjitoare albă.

— Tipul de lângă ea e vampirul, spuse Jenna, cu gura plină de plăcintă. Arătă spre un tip foarte arătos, cu păr negru creț, care avea între treizeci şi patruzeci de ani. Lordul Byron, m-a lămurit ea.

Am pufnit dispreţuitor.

— O, Doamne, cât de disperat să fii ca să îți iei numele unui poet mort?

Dar Jenna se uita pur şi simplu la mine.

— Nu, e adevăratul lord Byron.

Am rămas ca trăsnită.
— Nu mă înnebuni! Adică cel care a scris Ea lunecă-n splendoare... şi restul? E vampir?
— Îhî, confirmă Jenna. Un alt vampir l-a transformat când era pe moarte în Grecia. De fapt, Consiliul l-a ţinut prizonier chiar foarte mult timp pentru că, ştii, cam sărea în ochi. Tot voia să se întoarcă în Anglia şi să îi transforme pe toţi în vampiri. Când au înfiinţat şcoala asta, l-au condamnat să fie profesor aici.
— Mamă, am îngăimat eu încet, uitându-mă cum tipul despre care scrisesem o lucrare anul trecut se uita încruntat şi sfidător la cei din încăpere. Cât de nasol să fii nemuritor şi să fii nevoit să-ţi petreci eternitatea aici...
Atunci mi-am adus aminte cu cine vorbeam.
— Îmi pare rău, am zis, uitându-mă drept în farfurie.
— Să nu-ţi pară, zise Jenna, îndesându-şi în gură încă o linguriţă plină de plăcintă. N-am de gând să-mi petrec restul vieţii mele îndelungate la Hecate, crede-mă.
Voiam să îi pun Jennei mai multe întrebări despre cum era să ştii că o să trăieşti pentru totdeauna. În fond, vampirii erau singurii Prodigium care aveau parte de asta. Până şi zânele se sting în cele din urmă, iar vrăjitoarele şi metamorfii nu trăiesc mai mult decât oamenii obişnuiţi.
În schimb, am arătat spre femeia înaltă, cu părul şaten şi creţ, care stătea de cealaltă parte a mesei, în faţa doamnei Casnoff.
— Ea cine e?
Jenna îşi dădu ochii peste cap şi scoase un geamăt.
— Oh. Doamna Vanderlyden. Sau Vandy, cum îi spunem toţi. Nu de faţă cu ea, se grăbi să adauge. Fă asta şi n-o să mai scapi niciodată din detenţie. E o vrăjitoare neagră sau cel puţin era. Consiliul i-a confiscat puterile cu ani în urmă. Acum e un fel de lutore al nostru şi predă educaţie fizică sau ceva pe-acolo. În principiu, responsabilitatea ei e să se asigure că respectăm regulile. În plus, e o scorpie.
— Are părul prins cu un elastic colorat, am remarcat eu.
Pe vremuri îmi plăcuseră şi mie elasticele colorate de prins părul, dar asta se întâmpla când aveam cam şapte ani. Să porţi aşa ceva ca femeie în toată firea mi se părea pur şi simplu tragic.
— Ştiu. Jenna clătină din cap. Noi avem o teorie cum că e portalul ei către iad. Ştii, doar îl întinde şi păşeşte prin el oricând are nevoie să-şi reîncarce bateriile cu răutate.
Am râs, întrebându-mă în acelaşi timp dacă Jenna chiar vorbea serios.
— Mai e şi un paznic, adăugă Jenna. Callahan, dar toţi îi spunem Cal. Nu-l văd în seara asta.
Am trecut la elevi. Am observat că Archer stătea la o masă cu un grup de băieţi. Râdeau de o chestie pe care o spunea Archer. Chiar speram că nu era povestea cu „câinele rău“.
— Şi tipul ăla? am întrebat, străduindu-mă să par cât mai relaxată.
— Archer Cross, unul dintre rezidenţi, băiatul rău, după care mor toate fetele. Mag. Cam fiecare fată de aici e măcar un pic îndrăgostită de el. „Cum să-ţi pice cu tronc Archer Cross“ ar putea fi foarte bine şi numele unui curs.
— Şi tu? am întrebat. Ţi-a picat şi ţie cu tronc?
Jenna mă studie o clipă, înainte să spună:
— Chiar nu e genul meu.
— A, ţie nu-ţi plac tipii înalţi, bruneţi şi chipeşi?
— Nu, zise ea, cu un aer nepăsător. Mie nu-mi plac tipii.
— Oh.
Mai mult n-am reuşit să spun la faza asta. Nu avusesem niciodată o prietenă lesbiană. De fapt, nu prea avusesem prieteni în general.
Uitându-mă încă la Archer, am zis:
— Mda, păi, am încercat să-l omor mai devreme.
Când Jenna şi-a revenit după ce aproape că îi ieşise ceaiul pe nas, am pus-o la curent cu povestea propriu-zisă.
— Doamna Casnoff nu părea foarte impresionată de el.
— N-are de ce. Anul trecut, Archer a intrat mereu în belele. Apoi a plecat cam pentru o lună, la

jumătatea anului, şi au circulat tot felul de zvonuri despre el. Lumea zice că s-a dus la Londra.

— De ce? Pentru autobuzul cu etaj?

Jenna îmi aruncă o privire ciudată.

— Nu, la Londra se află sediul Consiliului. Toată lumea a crezut că s-a supus Deposedării.

Citisem ceva despre asta într-una dintre cărțile mamei. Era vorba despre un ritual foarte puternic în urma căruia ți se luau toate puterile magice. Dar abia dacă supraviețuia unul din o sută de Prodigium. N-auzisem niciodată de nimeni care să se supună de bună-voie la aşa ceva.

— De ce ar face una ca asta? am întrebat eu.

Jenna începu să îşi împrăştie mâncarea prin farfurie.

— El şi Holly erau... foarte apropiați şi el a avut o perioadă proastă după moartea ei. Câțiva ziceau că l-au auzit spunându-i lui Casnoff că nu mai suportă să fie aşa, că vrea să fie normal, chestii de-astea.

— Oh. Deci el şi Holly au fost împreună?

— Se poate spune.

Era clar că nu aveam să scot mai multe de la Jenna, aşa că n-am mai insistat:

— Ei, se pare că nu s-a supus Deposedării. Încă mai are puteri.

— Mda, asupra chiloților tăi, zise Jenna, hlizindu-se.

Am aruncat cu o chiflă în ea, dar înainte să apuce ea să mi-o plătească, doamna Casnoff se ridică de pe scaunul ei. Cu un singur gest, reduse la tăcere întreaga încăpere, atât de repede, încât ai fi crezut că tocmai aruncase o vrajă asupra tuturor.

— Dragi elevi, spuse ea, cu un glas tărăgănat. Cina tocmai s-a terminat. Dacă aceasta nu este prima voastră seară la Hecate, vă rog să ieşiți din sala de mese. Ceilalți trebuie să rămână pe scaunele lor.

Jenna îmi aruncă o privire plină de înțelegere şi luă de pe masă farfuriile noastre goale.

— Îmi pare rău anticipat pentru ce o să vezi.

— Ce? am întrebat, în timp ce sala de mese începea să se golească. Ce o să se întâmple?

Jenna clătină din cap.

— S-ar putea să-ți pară rău că ai mâncat şi a doua felie de tort, atâta-ți zic.

O, Doamne! Să-mi pară rău că am mâncat tort? Indiferent ce urma să se întâmple, cu siguranță era foarte nasol.

Pe când toată lumea se îndrepta în şir indian spre ieşire, vocea doamnei Casnoff a răsunat în încăpere.

— Domnule Cross! Unde vă duceți?

Archer era la doar un metru sau doi de mine şi tocmai se pregătea să iasă pe uşă. Am observat că el şi Elodie se țineau de mână. Interesant. Bineînțeles, era şi logic ca cele două persoane care deja păreau că mă urăsc cel mai mult să fie împreună.

Archer se holbă de-a lungul sălii de bal la doamna Casnoff.

— Nu e primul meu an aici, zise el. Şirul de dincolo de uşă înghețase, şi o mulțime de fețe curioase se întoarseră spre Archer. Elodie îşi puse cealaltă mână - cu care n-o strângea pe a lui Archer de parcă ar fi fost un premiu câştigat la un carnaval - pe umărul lui.

— Am mai văzut porcăriile astea, insistă el.

Profesorul metamorf, domnul Ferguson, se ridică în picioare.

— Vezi cum vorbeşti! strigă el.

Dar ochii lui Archer erau îndreptați asupra doamnei Casnoff, care părea calmă şi relaxată.

— Şi totuşi, nu cred că ți-au intrat în cap, îi spuse ea lui Archer. Ea arătă spre scaunul Jennei, care era acum gol. Te rog frumos să iei loc.

Sunt foarte sigură că el a bodogănit nişte cuvinte şi mai urâte când a înşfăcat scaunul din fața mea.

— Hai salut, Sophie.

Am scrâşnit din dinți.

— Bună. Ce e chestia asta?

Archer s-a aşezat cât mai confortabil pe scaun, cu o figură încruntată.

— O, ai să vezi.
Şi atunci, totul s-a cufundat în beznă.

Capitolul 7

Când s-a făcut întuneric, mă aşteptam la reacţiile obişnuite ile elevilor atunci când un profesor stinge luminile: râsete, c hicoteli, foşnet de haine şi scârţâit de scaune care îţi arată că se apropie repede unii de alţii, probabil ca să se giugiulească. Dar în sală era o linişte mormântală. Desigur, eram doar vreo douăzeci acolo.

L-am auzit pe Archer oftând lângă mine. Întotdeauna e ciudat să stai lângă un tip pe întuneric, chiar dacă nu-ţi place de el. Pentru că nu-1 vedeam, îmi dădeam foarte bine seama cum respiră, cum se foieşte pe scaun, chiar şi cum miroase (trebuie să recunosc, mirosea plăcut, a curat şi a săpun).

Tocmai mă pregăteam să-l întreb iar la ce trebuia să mă aştept mai exact, când un pătrăţel de lumină a apărut în partea din faţă a sălii, lângă doamna Casnoff. Pătratul s-a mărit din ce în ce mai mult, până când a ajuns cam de mărimea unui ecran de cinema. A plutit acolo, gol şi strălucitor, până când a început să prindă foarte încet contur o imagine, ca atunci când developezi o fotografie. Era o imagine alb-negru, cu un grup de bărbaţi cu chipuri aspre, care purtau costumele negre şi pălăriile înalte tipice puritanilor.

— În 1692, două vrăjitoare din Salem, Massachusetts, s-au folosit de puterile lor şi au creat o panică în urma căreia au murit optsprezece oameni nevinovaţi, începu doamna Casnoff. Un grup de magi din oraşul apropiat Boston le-a scris magilor şi vrăjitoarelor din Londra şi astfel a fost înfiinţat Consiliul. Se spera că, având o structură şi resurse proprii, Consiliul ar putea controla mai bine activităţile magice şi ar putea evita pe viitor alte tragedii asemănătoare.

Poza a dispărut treptat de pe ecran, iar în locul ei a apărut portretul unei femei roşcate, într-o rochie verde din satin, pe o imensă crinolină.

— Aceasta este Jessica Prentiss, reluă doamna Casnoff, şi vocea ei răsună puternic în sala uriaşă. A fost o vrăjitoare albă extrem de puternică, din New Orleans. În 1876, după ce sora ei mai mică, Margaret, a decedat în timp ce Consiliul o supunea Deposedării, domnişoara Prentiss a propus ideea unui aşa-zis adăpost, un loc unde vrăjitoarele ale căror puteri aveau un potenţial dăunător să poată să trăiască în pace.

Portretul dispăru, iar în locul lui apăru fotografia veche pe care o văzusem mai devreme, cea cu şcoala în anul 1903.

— A durat aproape treizeci de ani, dar visul ei s-a împlinit în 1903, continuă doamna Casnoff. În 1923, Consiliul le-a acordat şi metamorfilor şi zânelor dreptul de a veni la Hecate.

Nici o vorbă despre vampiri, desigur.

— Nu e chiar aşa de rău, i-am şoptit lui Archer. E doar o lecţie de istorie.

El a clătinat uşor din cap.

— Aşteaptă numai.

— În 1967, Consiliul şi-a dat seama că avea nevoie de un loc în care să-i instruiască şi să-i formeze pe tinerii Prodigium care îşi foloseau puterile fără să păstreze gradul potrivit de discreţie.

O şcoală în care aceştia urmau să înveţe mai multe despre istoria Prodigium şi despre consecinţele înspăimântătoare ale dezvăluirii abilităţilor lor în faţa oamenilor. Şi aşa a apărut Hecate Hall.

— O casă de corecţie pentru monştri, am mormăit eu încet, făcându-1 pe Archer să chicotească.

— Domnişoară Mercer, zise doamna Casnoff, făcându-mă să tresar. Mi-era teamă că o să mă certe pentru că vorbisem neîntrebată, în schimb, mi-a spus: Ştiţi cine este Hecate?

— Ăăă, mda. E zeiţa greacă a vrăjitoriei.

Doamna Casnoff încuviinţă din cap.

— Într-adevăr. Dar este şi zeiţa răscrucilor. La o răscruce vă aflaţi şi voi, copii. Şi acum... Vocea doamnei Casnoff bubui in încăpere. O demonstraţie.

— Hai că începe, şopti Archer.

Şi iar se zări un licăr de lumină în partea din faţă a sălii, dar, de data asta, nu apăru nici un ecran. În schimb, lumina luă forma unui bătrân, care părea să aibă înjur de şaptezeci de ani. Ai fi zis că e cât se poate de real dacă n-ar fi fost pâlpâirea slabă din jurul lui, care îl făcea să strălucească în sala întunecată. Purta o sulopetă şi o cămaşă cadrilată şi avea o pălărie maro, trasă mult peste ochi. În mâna dreaptă îi atârna o coasă. O clipă nu s-a mişcat deloc, apoi s-a întors şi a început să legene coasa aproape de pământ, cosind o iarbă imaginară. Era... sinistru. Aveam enzaţia că ne uităm la un film, dar acţiunea se petrecea chiar acolo, sub ochii noştri.

— Acesta este Charles Walton, anunţă doamna Casnoff. Un mag alb care a trăit într-un sat din Anglia, Lower Quinton. Locuia sinigur şi câştiga un şiling amărât pe oră plivind buruienile pentru un fermier de prin partea locului. Pe lângă asta, făcea vrăji imple pentru cei din Lower Quinton: poţiuni pentru gută, din când în când câte o vrajă de dragoste... lucruri mărunte, inofensive. Dar atunci, în 1945, satul a avut o recoltă proastă.

În timp ce vorbea, în spatele bărbatului au început să apară mai multe siluete. Patru, în total: oameni obişnuiţi, cu veste şi pantofi comozi în picioare. Doi erau cu spatele la mine, dar am văzut o femeie scundă, grasă, cu obraji trandafirii şi părul gri ca oţelul, şi un tip slăbănog care purta o căciulă de un vişiniu-închis, cu urechi. Toţi arătau ca nişte personaje de pe o cutie de cornuleţe. Doar că aveau nişte expresii crispate, înspăimântătoare, iar lipul slăbănog ţinea o furcă în mână.

Oamenii din Lower Quinton au hotărât că vinovat pentru recolta proastă era Charles şi... ei bine, vedeţi şi singuri ce s-a întâmplat.

Bărbatul cu furcă s-a năpustit înainte, l-a înşfăcat pe Charles de cot şi l-a îmbrâncit cât colo. Bătrânul părea îngrozit şi, deşi ştiam ce urma, n-am putut să-mi întorc privirea şi am văzut cum trei dintre oamenii aceia, care arătau de parcă ar fi trebuit să coacă plăcinte sau să-şi soarbă ceaiul în tihnă, l-au trântit la pământ, iar tipul slăbănog i-a înfipt furca în gât.

M-am gândit că sigur o să ţipe cineva în sală, că o să strige ca din gură de şarpe sau măcar o să leşine. Dar se pare că toţi erau la fel de îngheţaţi de spaimă ca şi mine. Chiar şi Archer încetase să mai stea tolănit pe scaunul lui. Acum era aplecat în faţă, cu coatele pe genunchi, cu mâinile încleştate.

Femeia aceea blândă, ca o bunicuţă, a îngenuncheat aproape de cadavru, a ridicat coasa şi, chiar când începea într-adevăr să-mi pară rău că mâncasem prăjitura aia, scena din faţa noastră a pâlpâit şi a dispărut.

Doamna Casnoff ne-a pus la curent cu ceea ce nu văzuserăm.

— După ce l-au înjunghiat, sătenii au continuat să scrijelească simboluri pe corpul domnului Walton, sperând că acest lucru va spulbera farmecele lui „rele". După cinci decenii în care a încercat să-şi ajute consătenii, aşa a fost răsplătit Charles Walton de oameni.

Şi, deodată, sala se umplu de imagini şi de sunete. Chiar în spatele doamnei Casnoff, o familie de vampiri era trasă în ţeapă de un grup de bărbaţi în costume negre. Chiar am auzit sunetul acela îngrozitor, un plescăit aproape ca un sărut zgomotos, când ţepuşele de lemn le-au străpuns carnea.

Din stânga am auzit o rafală puternică de focuri de armă şi m-am ghemuit instinctiv când lângă mine s-a prăbuşit un vârcolac, ciuruit de gloanţe din argint de o bătrână care purta - n-o să ghiciţi niciodată - un halat roz.

Aveai senzaţia că eşti proiectat într-un film horror, care se derula pretutindeni în jurul tău. În mijlocul sălii am văzut două zâne cu aripi gri, străvezii, obligate de trei bărbaţi în veşminte maronii să îngenuncheze. În timp ce zânele ţipau, încheieturile mâinilor le erau băgate în cătuşe de fier, care le-au ars imediat carnea, umplând sala cu un miros care aducea izbitor cu cel de carne la grătar.

Îmi simţeam gura atât de uscată încât mi se părea că mi s-au lipit buzele de dinţi. Din cauza asta n-am putut nici măcar să icnesc când un eşafod plin cu vrăjitoare atârnate în ştreang a apărut din senin chiar lângă mine.

În loc să dispară asemenea celorlalte fotografii, aceasta rămânea nemişcată. Corpurile lor se mişcau spasmodic în laţuri, chipurile le deveniseră purpurii, iar limbile le ieşeau afară printre buzele umflate. Auzeam nişte ţipete stinse, dar nu eram sigură dacă veneau de la colegii mei sau de la personajele din imagini. Voiam să-mi acopăr faţa, dar mâinile îmi atârnau grele pe lângă corp şi inima îmi stătuse-n loc.

Am simțit o atingere caldă. Mi-am luat ochii de la corpurile care se bălăngăneau în ştreanguri şi am văzut că Archer mă prinsese de mână. Se holba la vrăjitoare şi mi-am dat seama că nu erau doar femei acolo. Erau spânzurați şi magi. Fără să mă gândesc, mi-am împletit degetele cu ale lui.

Şi atunci, chiar când eram sigură că o să mi se facă rău, imaginile au dispărut brusc şi s-au aprins luminile.

Doamna Casnoff stătea în fața sălii, zâmbind cu seninătate, clar când a vorbit, vocea îi era rece şi aspră.

— De asta sunteți aici. Asta ați riscat toți când v-ați folosit nechibzuit puterile în prezența oamenilor. Şi pentru ce? Se uită prin cameră. Ca să fiți acceptați? Ca să vă lăudați? Pentru o clipă, ochii i s-au ațintit asupra mea, înainte să continue. Am fost persecutați până la moarte de oameni care se folosesc cu plăcere de puterile noastre dacă le convine. Şi ceea ce ați văzut adineauri - f lutură din mână de jur împrejur, şi mai că am văzut iar vrăjitoarele spânzurate, cu ochii ieşiți din orbite, cu buzele vineții - c numai ceea ce au făcut oamenii normali. E un fleac în compa- lație cu ce fac cei care şi-au fixat ca scop în viață eliminarea neamului nostru.

Inima îmi bătea cu putere încă, dar greața îmi trecuse. Lângă mine, Archer îşi reluase poziția nonşalantă, deci îmi închipui că vi el se simțea mai bine.

Doamna Casnoff flutură iar din mână şi, la fel ca înainte, imaginile țâşniră în spatele ei, atâta doar că de data asta erau doar nişte fotografii, şi nu filmele alea diavoleşti.

— Există un grup care-şi spune Alianța, zise ea, cu o voce aproape plictisită, arătând spre mai mulți bărbați şi femei cu figuri prietenoase, îmbrăcați la costum.

Mi s-a părut că tonul ei era teribil de disprețuitor având în vedere că doamna în cauză lucrase pentru un consiliu numit „Consiliul”, dar trebuia să recunosc că şi „Alianța“ era o denumire foarte neinspirată.

— Alianța este formată din membri ai mai multor agenții guvernamentale diferite, din întreaga lume. Din fericire, sunt îngropați atât de adânc în hârțoage, încât rareori constituie o amenințare reală.

Imaginea a dispărut, iar în locul ei au apărut trei femei cu cel mai strălucitor păr roşcat pe care îl văzusem vreodată.

— Şi, bineînțeles, familia Brannick, o veche familie irlandeză care se tot luptă cu „monştrii“, aşa cum ne spun ei, încă de pe vremea Sfântului Patrick. Femeile acestea duc tradiția mai departe: Aislinn Brannick şi cele două fiice ale ei, Finley şi Isolde. Au tendința să fie un pic mai periculoase, de vreme ce din familia lor a făcut parte Maeve Brannick, o vrăjitoare albă incredibil de puternică; ea şi-a părăsit neamul ca să se călugărească. Prin urmare, ele sunt impregnate cu mai multă putere decât oamenii obişnuiți pe care îi cunoaşteți.

Flutură iar din mână şi femeile dispărură.

— Şi apoi mai e duşmanul nostru cel mai puternic, continuă doamna Casnoff.

În timp ce vorbea, o imagine neagră se forma deasupra capului ei. Mi-am dat seama abia după un minut că era un ochi. Dar nu semăna cu un ochi adevărat - era mai degrabă un fel de tatuaj cât se poate de stilizat, desenat numai cu negru, în afară de iris, care era auriu-închis.

— L'oOcchio di Dio. Ochiul lui Dumnezeu, zise ea.

Am auzit cum tuturor li se taie răsuflarea.

— Ce e aia? l-am întrebat în şoaptă pe Archer.

El s-a întors. Zâmbetul ăla sarcastic îi flutura din nou pe buze, aşa că mi-am închipuit că se cam terminase cu camaraderia noastră de mai devreme. Am primit şi confirmarea când mi-a zis:

— Nu poți să faci o vrajă de blocare şi n-ai auzit niciodată de L'Occhio? Frate, ce fel de vrăjitoare eşti tu?

Aveam pregătită o replică incredibil de răutăcioasă legată de mama lui şi de Marina Statelor Unite, dar înainte să apuc să i-o trântesc, doamna Casnoff îşi reluă expunerea:

— L'Occhio di Dio este cea mai mare amenințare pentru orice Prodigium. E vorba despre un grup cu sediul la Roma, al cărui scop precis este nimicirea neamului nostru. Se consideră cavaleri sfinți, în vreme ce noi suntem răul care trebuie eliminat. Anul trecut, mai mult de o mie de Prodigium au murit doar din cauza acestui grup.

Am ridicat privirea spre Ochi şi am simţit cum mi se ridică părul pe ceafă. Şi atunci mi-am adus aminte de ce mi se părea atât de cunoscut. Îl văzusem odată într-una dintre cărţile mamei. Aveam vreo treisprezece ani şi răsfoiam într-o doară volumul, admirând imaginile lucioase cu vrăjitoare celebre. Şi atunci am dat de o pictură cu execuţia unei vrăjitoare în Scoţia, datând de pe la 1600. Pictura era atât de dezgustătoare, încât nu puteam să-mi iau ochii de la ea. Parcă o vedeam şi acum pe vrăjitoarea care zăcea pe spate, legată de o scândură de lemn. Părul blond i se revărsa până la pământ şi chipul îi era împietrit de groază. Deasupra ei, în picioare, era un bărbat brunet care ţinea în mână un cuţit de argint. Nu purta cămaşă, iar deasupra inimii avea un tatuaj - un ochi negru, cu irisul auriu.

— În trecut ne-am luptat din răsputeri cu aceste trei grupuri, dar asta se întâmpla pe când erau dezbinate. Acum am aflat că este posibil să pună la cale un armistiţiu. Dacă se întâmplă acest lucru... Directoarea oftă. Să spunem numai că nu putem permite ca acest lucru să se întâmple.

Ochiul dispăru şi doamna Casnoff bătu din palme.

— Asta e. Gata. Vă aşteaptă o dimineaţă foarte importantă, aşa că puteţi pleca. Într-o jumătate de oră se dă stingerea.

Vocea ei părea atât de senină şi de oficială încât m-am întrebat dacă nu cumva avusesem halucinaţii şi ea nu ne spusese, în fond, că o să murim cu toţii. Dar am aruncat o privire prin încăpere şi mi-am dat seama că şi colegii mei erau la fel şocaţi şi de confuzi ca şi mine.

— Ia uite, zise Archer, lovindu-şi coapsele cu mâinile. Asta-i nouă.

Înainte să apuc să-l întreb ce voia să spună, el s-a ridicat şi a dispărut în mulţimea de elevi.

Capitolul 8

Archer mergea atât de repede, încât aproape că a trebuit să alerg ca să-l prind din urmă.

Ajunsese deja la jumătatea scărilor.

— Cross! am strigat.

Pur şi simplu nu eram în stare să spun „Archer'1 cu voce tare. Aş fi avut senzaţia că joc într-un serial britanic cu personaje pompoase.

El se opri pe scări şi se întoarse ca să dea ochii cu mine. În mod incredibil, nu-şi arboră zâmbetul sarcastic.

— Mercer, răspunse el, iar eu mi-am dat ochii peste cap.

— Auzi, ce-ai vrut să spui când ai zis ‚Asta-i nouă“? Credeam că tu văzuseşi toate chestiile alea.

El coborî câteva trepte.

— Le-am văzut, răspunse el, când era doar cu două trepte mai sus de mine. Acum trei ani, când aveam paişpe ani. Când am venit aici. Dar atunci a fost altfel.

— Cum altfel?

El ridică din umeri, îndreptându-se de spate, ca şi cum sacoul ar fi devenit deodată prea greu.

— Au dat şi atunci faza cu Charles Walton; pare să fie una dintre preferatele lor. Şi a mai fost şi o imagine cu un vârcolac împuşcat, şi poate una sau două zâne în flăcări. Dar n-au fost atât de multe imagini. Şi n-au fost toate odată, ca acum.

El se uită în jos la mine, măsurându-mă din priviri.

— N-au fost nici vrăjitoare, nici magi spânzuraţi. Trebuie să cunosc, sunt un pic impresionat.

Mi-am încrucişat braţele la piept şi m-am încruntat. Nu-mi plăcea felul în care se uita la mine.

— Impresionat de ce?

— Când am văzut filmul acum trei ani, a trebuit să fug în toaleta aia mică de acolo - arătă spre o uşiţă din cealaltă parte a foaierului - şi să vărs tot ce aveam în mine. Ce am văzut în seara asta a fost mult mai urât, şi tu nici măcar nu eşti palidă. Eşti mai puternică decât credeam.

M-am abţinut să nu râd. Oi fi părut eu calmă, dar tot simţeam că mi se întoarce stomacul pe dos. I-am aruncat lui Archer o privire care se voia a fi extrem de nonşalantă.

— Pur şi simplu nu cred toate chestiile alea.

El ridică din sprânceană, ceea ce mă făcu să crap de gelozie. Eu niciodată n-am fost în stare.

Întotdeauna ajung pur şi simplu să le ridic pe amândouă şi să par fie surprinsă, fie speriată, dar în nici un caz sardonică.

— Ce nu crezi?

— Toate aiurelile alea cum că oamenii vor să ne facă de petrecanie în fel şi chip.

— Cred că istoria dovedeşte foarte bine ipoteza asta, Mercer. La dracu', oamenii şi-au nimicit mii de semeni de-ai lor încercând să ajungă la noi.

— Mda, da' asta s-a întâmplat în trecut, am protestat eu. Când credeau şi că dacă ți se face o gaură în cap sau ți se ia sânge te vindeci de o boală. Oamenii sunt mult mai luminați acum.

— Chiar aşa să fie?

Iar rânjea. Mă întrebam dacă îl durea fața atunci când făcea o pauză prea lungă de rânjit.

— Uite ce e, am zis. Mama e om, da? Şi ea îi îndrăgeşte pe Prodigium. N-ar face niciodată nici un rău nimănui. Ba chiar...

— Are o fiică Prodigium.

— Ce?

Scoase un oftat şi îşi aruncă haina pe un umăr, ținând-o cu vârful arătătorului. Credeam că numai tipii care apar în reclame fac asta.

— Poate că mama ta e o persoană bestială, dar tu chiar crezi că ar fi numai lapte şi miere cu vrăjitoarele dacă n-ar fi avut una de crescut?

Voiam să spun că da. Chiar voiam. Dar avea dreptate. Poate că mama devenise expert în monştri de dragul meu, dar nu fugise de tata în clipa în care el îi spusese ce era în realitate?

— Ai dreptate, zise Archer, şi tonul i se mai îndulci puțin. Oamenii nu mai sunt ce erau pe vremuri. Dar toate imaginile alea sunt adevărate, Mercer. Oamenilor le va fi întotdeauna frică de noi. Întotdeauna vor fi invidioşi pe puterile noastre şi suspicioşi în legătură cu intențiile pe care le avem.

— Nu toți, am replicat eu, dar vocea mea era stinsă, gândin- du-mă la Felicia care țipa isterică: „Ea e de vină! E vrăjitoare!“

Archer dădu iar din umeri.

— Poate că nu. Dar tu ai trăit în două lumi diferite, şi nu mai poți să faci asta. Acum eşti la Hecate.

Cuvintele lui m-au durut. Nu-mi trecuse niciodată prin minte că eram diferită, că majoritatea copiilor Prodigium creşteau în familii în care ambii părinți erau ca ei. Şi unii copii de aici nu interacționaseră aproape deloc cu oamenii după ce îşi căpătaseră puterile. În ciuda îndoielilor care începuseră să-mi dea fiori, am dat să mă apăr:

— Da, dar...

— Arch!

Elodie stătea pe palierul de deasupra noastră, cu o mână în şoldul ei practic inexistent. În mod normal, când se întâmplă chestia asta în filme, iubita se uită urât la cealaltă fată, verde de gelozie, dar de vreme ce Elodie era o adevărată zeiță, iar eu, să zicem, nu făceam parte din categoria asta, ea nu părea să se simtă câtuşi de puțin amenințată. De fapt, avea mai degrabă un aer plictisit.

— Vin imediat, El, îi strigă Archer. Ea execută combinația aia de ochi peste cap/păr pe spate/fluturat din mână, care le iese doar fetelor frumoase enervate de iubiții lor, şi urcă la etajul al treilea. Cred că şi-a legănat puțin cam prea mult şoldurile în timp ce pleca, da' ştiți cum se spune, părerea mea.

-Arch? am întrebat, după ce a plecat, încercând faza cu sprânceana ridicată.

Ca de obicei, n-a mers, şi probabil că păream doar speriată.

— Pe curând, Mercer.

Doar atât a spus. Dar când s-a întors să plece, n-am putut să mă abțin şi am izbucnit.

— Crezi că uneori au, poate, motive?

El se întoarse iar spre mine.

— Cine?

M-am uitat în jur, dar culoarul era gol.

— Oamenii ăia. Alianța şi irlandezele alea. Ochiul. Ce-am văzut a fost îngrozitor, dar nu există şi

Prodigium periculoşi?

O clipă ne-am uitat unul în ochii celuilalt. La început am crezut că îl scoteam din sărite, dar apoi mi-am dat seama că în privirea lui nu se citea mânia. Părea mai degrabă că... nu ştiu... că mă studia sau cam aşa ceva.

Am simțit cum mă cuprinde un val straniu de căldură, din pântec până în obraji. Nu ştiu dacă el a observat, dar mi-a zâmbit, iar de data asta a fost vorba de un zâmbet adevărat, şi chiar am simțit cum mi se opreşte inima-n loc. Era aceeaşi senzație pe care o avusesem în clasa a patra, când Suzie Strelzyck m-a provocat să ating fundul piscinei de la YMCA. O făcusem, dar în timp ce reveneam la suprafață, avusesem senzația că pieptul mi-era prins într-o menghină, şi când am străpuns suprafața apei, eram deja amețită.

Aşa mă simțeam şi acum, uitându-mă în ochii lui Archer Cross.

El coborî cele două trepte dintre noi până când ajunse în dreptul meu. Tot trebuia să mă uit în sus la el, dar cel puțin aşa nu mă mai durea gâtul. El se aplecă aproape de mine, şi am simțit din nou mirosul ăla de curat, de săpun.

— Eu, unul, n-aş spune chestia asta pe aici dacă aş fi în locul tău, Mercer, şopti el.

Îi simțeam respirația caldă pe obrazul meu şi, deşi nu bag mâna în foc că aşa s-a întâmplat, cred că am fluturat un pic din gene.

Dar numai un pic.

Când mă uitam cum urcă scările, am scrâşnit din dinți şi am repetat în gând o mantra: „N-o să-mi pice cu tronc Archer Cross, n-o să-mi pice cu tronc Archer Cross, n-o să...“

Când m-am întors în camera mea, Jenna stătea turceşte pe patul ei, citind o carte.

Am scos un oftat şi m-am sprijinit de uşă, închizând-o cu un pocnet puternic.

— Ce s-a întâmplat? Te-a atins filmul? întrebă Jenna, fără să ridice ochii.

— Nu. Adică, mda, bineînțeles. Chestiile alea m-au dat peste cap.

— Aham..., aprobă Jenna. Altceva?

— Mi-a picat cu tronc Archer Cross.

Jenna râse.

— Ce originală eşti!

M-am trântit pe pat.

— De ce? am gemut în pernă. M-am răsucit pe spate şi am rămas cu ochii pironiți în tavan. Bine, e drăguț. Mare scofală. Mulți tipi sunt drăguți.

Era clar că văicărelile mele din cauza unui băiat care-mi plăcea o deranjau pe Jenna, care încerca să citească, pentru că se dădu jos din pat şi se cocoță pe marginea biroului ei.

— Archer nu e drăguț, mă corectă ea. Cățeluşii sunt drăguți. Bebeluşii sunt drăguți. Eu sunt drăguță. Archer Cross e al naibii de sexy. Şi mie nici măcar nu-mi plac băieții.

Bine, deci Jenna n-avea să-mi fie de mare ajutor ca să scap de îndrăgosteală.

— E un măgar, am remarcat eu. Ți-aduci aminte de faza cu vârcolacul de azi-dimineață, nu?

— Mda, zise Jenna pe un ton sec. Te-a salvat de un vârcolac. Ce tare.

Am oftat adânc.

— Nu mă ajuți deloc.

— Îmi pare rău.

O clipă, am tăcut amândouă, în timp ce eu mă uitam fix la o pată de mucegai suspectă de pe tavan, iar Jenna se sprijinea în coate, bătând din picioare pe sertarele biroului. De afară se auzeau urlete. Era lună plină, aşa că metamorfii puteau să alerge nestingheriți pe domeniu. M-am întrebat dacă Taylor era şi ea acolo.

— Ooh! zise deodată Jenna, ridicându-se atât de repede încât îşi răsturnă paharul cu pixuri. Iubita lui e o adevărată javră!

— Da! am zis, ridicându-mă şi îndreptând degetul spre ea. Mulțumesc! O iubită afurisită, care deja mă urăşte, clar. Şi orice tip care petrece timp de bunăvoie cu Elodie nu merită efortul.

— Chiar aşa, zise Jenna, încuviințând din cap, cu un aer hotărât.

Simțindu-mă mai bine, m-am întors pe burtă ca să apuc o carte de sub pat.

— Totuşi, e ciudat, zise Jenna.

— Ce anume?
— Ce e între Archer şi Elodie. Ea a tot umblat după el anul trecut, dar el n-a vrut să aibă nimic de-a face cu ea. Nimic, niciodată. Apoi s-a întors de unde o fi fost şi - puf! - acum, formează un cuplu. E ciudat.
— Nu e chiar aşa de ciudat, am contrazis-o eu. Sincer acum, ea e incredibil de frumoasă. Poate că în sfârşit hormonii şi-au spus cuvântul.
— Poate, zise Jenna, sprijinindu-şi bărbia în palme. Şi totuşi. Pe lângă faptul că e sexy, Archer e deştept şi haios. Elodie e proastă şi plictisitoare.
— Şi sexy, am adăugat. Chiar şi băieţii deştepţi se tâmpesc când vine vorba de fete sexy.
— Corect, aprobă Jenna.
Eram gata s-o aduc iar în discuţie pe Holly, când vocea lui Casnoff străbătu încăperea, de parcă am fi avut vreun fel de sistem de amplificare. M-am gândit că trebuia să fi fost vorba de un fel de vrajă de creştere a intensităţii vocii.
— Doamnelor şi domnilor, având în vedere programul încărcat de mâine, trebuie să vă retrageţi devreme în seara aceasta. În zece minute se va da stingerea.
M-am uitat la ceas.
— E ora opt, am zis eu, fără să-mi vină a crede. Vrea să mergem la culcare de la ora opt?
Jenna oftă, apoi se duse la dulapul ei şi îşi scoase pijamalele.
— Bine ai venit la Hecate, Sophie.
A fost o nebunie la baie ca să apuce toată lumea să se spele pe dinţi, dar erau numai metamorfi şi vrăjitoare. Cred că zânele au dinţii curaţi de la natură. După ce am făcut asta şi m-am întors în cameră, mi-au mai rămas doar trei minute ca să-mi pun pijamalele şi să plonjez în pat. La opt şi zece, luminile s-au stins.
Îmi vâjâia capul şi nu ştiam cum o să reuşesc să adorm.
— Pentru tine e ciudat, am întrebat-o pe Jenna, să te culci noaptea? Vampirii n-ar trebui să doarmă în timpul zilei?
— Ba da, răspunse ea. Dar cât stau aici, trebuie să respect programul de la Hecate. O să dau de naiba după ce o să reuşesc să plec.
N-am întrebat-o pe Jenna când o să reuşească să plece. Toţi ceilalţi erau eliberaţi de la Hecate la optsprezece ani. Dar, în timp ce noi îmbătrâneam la fel ca oamenii, Jenna o să aibă întotdeauna cincisprezece ani.
M-am cuibărit frumos în pat şi am încercat să mă gândesc la nişte lucruri care să mă adoarmă. Mi se părea că abia închisesem ochii, când am auzit că se crapă uşa.
Cuprinsă de panică, m-am ridicat în capul oaselor, iar inima îmi bătea să-mi sară din piept. Ceasul de lângă patul meu arăta că trecuse de miezul nopţii.
O siluetă întunecată s-a strecurat în cameră.
Am rămas cu gura căscată.
— Linişteşte-te, şopti Jenna din patul ei. Probabil că e vreuna dintre fantome. Mai fac asta uneori.
Atunci se auzi scăpărarea înăbuşită a unui chibrit aprins şi un nimb de lumină învălui silueta.
Elodie.
Purta o pijama din mătase purpurie şi ţinea în căuşul palmelor o lumânare neagră. Încă două lumânări prinseră viaţă, şi atunci le-am văzut pe Chaston şi pe Anna, tot în pijamale, stând în spatele lui Elodie.
— Sophia Mercer, intonă Elodie, am venit să te includem în Irăţia noastră. Rosteşte cele cinci cuvinte care încep ritualul.
Am clipit spre ea.
— Faceţi mişto de mine?
Anna oftă, exasperată.
— Nu, cele cinci cuvinte sunt: „Vă accept oferta, dragi surori11.
Mi-am dat părul din ochi şi am zis:
— V-am spus mai devreme, nu sunt sigură că vreau să particip la sabatul vostru. Nu spun nici un

fel de cuvinte care încep vreun ritual.
— Dacă spui cele cinci cuvinte nu înseamnă neapărat că participi automat, zise Chaston, păşind în faţă. Înseamnă numai că ritualul acceptării poate să înceapă. Dar poţi să te retragi oricând.
— Hai, du-te cu ele, ce mai stai, zise Jenna. O vedeam în lumina lumânărilor, stând în capul oaselor în pat, iar ochii ei negri aveau o expresie de prudenţă. N-o să te lase în pace până n-auzi ce au de spus.
Elodie strânse din buze, dar nu spuse nimic.
— Bine, am zis, dând la o parte cearşafurile şi ridicându-mă din pat. Vă... ăăă... vă accept oferta, dragi surori.

Capitolul 9

M-au dus în camera pe care Elodie o împărţea cu Anna.
— Cum aţi ajuns să staţi împreună în cameră? am şoptit eu. Credeam că la Hecate lucrul cel mai important e să înveţi să stai cu alţi Prodigium.
Elodie răscolea prin biroul ei după ceva şi nu dădea nici un semn că mă aude, prin urmare, Chaston zise:
— Uneori, vrăjitoarele trebuie să stea câte două pentru că întotdeauna numărul nostru e mult mai mare decât al zânelor sau al metamorfilor.
— De ce? am întrebat.
Anna mi-a răspuns în timp ce aprindea mai multe lumânări, scăldând camera într-o lumină blândă.
— Zânele şi metamorfii nu încearcă să călătorească în lumea oamenilor la fel de mult ca vrăjitoarele. Au mai puţine şanse să fie trimişi aici.
Elodie găsise o bucată de cretă în biroul ei şi desena de zor o pentagramă mare pe podeaua din lemn masiv. După ce a terminat, a trasat un cerc în jurul ei.
— În mod normal ţineam ritualul ăsta afară, preferabil într-un cerc de copaci, zise ea, aşezându-se în capul pentagramei.
Chaston şi Anna s-au aşezat de o parte şi de alta a ei, aşa că eu mi-am ocupat locul la celălalt capăt al pentagramei.
— Dar n-avem voie în pădure. Pe bune, doamna Casnoff e maniacă în legătură cu asta.
Toate patru eram aşezate în jurul pentagramei, ţinându-ne de mâini. Mă întrebam dacă urma să cântăm Kumbaya.
— Sophie, care a fost primul act de magie pe care l-ai eliberat în univers? mă întrebă Elodie.
— Ce?
— Prima vrajă pe care ai făcut-o, spuse Chaston, în timp ce se apleca în faţă, iar părul blond i se revărsa pe umeri. Pentru o vrăjitoare, prima vrajă e ceva sacru. Când aveam doisprezece ani, eu am stârnit o furtună care a durat trei zile. Şi Anna a oprit timpul în loc pentru... cât timp?
— Zece ore, răspunse Anna.
M-am uitat de cealaltă parte a cercului la Elodie. Lumina lumânărilor i se oglindea în ochi.
— Şi tu? am întrebat-o.
— Am transformat ziua-n noapte.
-Oh!
— Vraja ta care a fost, Sophie? întrebă Chaston, curioasă.
Mă gândeam să mint. Puteam să spun că am transformat pe cineva în stană de piatră sau ceva de genul ăsta. Dar, dacă ştiau ce vrăjitoare prăpădită eram, poate că ar fi renunţat la chestia asta cu sabatul.
— Mi-am făcut părul purpuriu.
M-au fixat toate trei cu priviri identice.
— Purpuriu? întrebă Anna.
— N-am făcut-o intenţionat. Încercam să-l îndrept doar, dar cred că am greşit ceva, pentru că, în

loc de asta, s-a făcut purpuriu. Doar pentru trei săptămâni, totuşi. Aşa că... mda, ăsta a fost primul act de magie pe care l-am eliberat în univers.

A urmat o tăcere lungă. Anna şi Chaston se priveau cu înțeles.

— Poate că ar trebui să plec, am zis.

— Nu! sări Chaston, strângându-mă de mână.

— Mda, nu pleca, adăugă Anna. Deci primul tău act de magie a fost... da, cam prostesc. De atunci ai făcut vrăji mai puternice decât asta, nu? îmi făcu semn din cap încurajator.

— Ce vrajă te-a adus aici? întrebă Elodie. Stătea perfect nemişcată, iar ochii îi străluceau. Cu siguranță a fost ceva deosebit.

Privirile ni se întâlniră pe deasupra cercului.

— Am făcut o vrajă de dragoste.

Anna şi Chaston au oftat la unison şi mi-au dat drumul la mâini.

— O vrajă de dragoste? zise Elodie rânjind.

— Şi voi? am întrebat, privindu-le pe rând. Ce ați făcut de ați ajuns la Hecate?

Anna vorbi prima.

— L-am transformat în şobolan pe un băiat de la cursul meu de engleză.

Chaston dădu din umeri.

— Ți-am spus. Am stârnit o furtună vreme de trei zile.

O clipă, Elodie se uită în jos spre podea. Nu eram sigură, dar mi s-a părut că trage adânc aer în piept. Când a ridicat capul, părea calmă. Chiar relaxată.

— Am făcut o fată să dispară.

Am înghițit în sec.

— Pentru cât timp?

— Pentru totdeauna.

Acum, eu am fost cea care a tras adânc aer în piept.

— Deci toate trei ați făcut rău unor oameni prin vrăjile voastre.

— Nu, răspunse Anna. Am făcut vrăji puternice prin care ne-am ajutat neamul. Oamenii doar... ne-au stat în cale.

Asta era tot ce voiam să aud. M-am ridicat în picioare.

— Bine, mulțumesc pentru ofertă, dar... mda. Nu cred că o să meargă chestia asta.

Chaston se întinse şi mă apucă iar de mână.

— Nu, nu pleca, zise ea. Ochii ei erau imenşi şi străluceau în lumina lumânărilor.

— A, las-o să plece, zise Elodie, cu o voce dezgustată. E clar, crede că e mai bună ca noi.

— Nu, n-am spus asta...

— Dar avem nevoie de a patra persoană, interveni Chaston.

— Nu dacă a patra e balast, replică Elodie.

— E singura vrăjitoare neagră de aici, în afară de noi. Avem nevoie de ea, zise Anna încet. Doar în patru o să fim destul de puternice ca să-l ținem.

— Pe cine să țineți? am întrebat, dar, în acelaşi timp, Elodie şuieră:

— Taci, Anna!

— Oricum n-a funcționat, zise Chaston cu un aer ursuz.

— Pe bune, fetelor, vorbiți codificat sau cum? am întrebat eu.

— Nu, zise Elodie, ridicându-se în picioare. Vorbim despre lucruri legate de sabat. Lucruri care nu te privesc.

Nu cred că s-a mai uitat vreodată cineva la mine cu atâta mânie. Eram cam nedumerită. Sigur, refuzasem invitația de a participa la sabatul lor, dar nu le-am scuipat în față, ce naiba.

— Îmi pare rău dacă v-am jignit, am zis, dar... ăăă, nu e vina voastră, ci a mea, OK?

O, ce chestie originală, Sophie.

Anna şi Chaston se ridicaseră în picioare. Anna se uita urât la mine, dar Chaston părea încă îngrijorată.

— Şi tu ai nevoie de noi, Sophie, zise Chaston. N-o să-ți fie uşor fără surorile tale care să te protejeze.

— Să mă protejeze de ce?
— Chiar crezi că cei de aici te vor primi cu brațele deschise? întrebă Elodie. Între lipitoarea aia cu care stai în cameră şi tatăl tău, te aşteaptă o ostracizare totală fără noi.
Am simțit un gol în stomac.
— Ce legătură are tata?
S-au uitat una la cealaltă.
— Nu ştie, şopti Elodie.
— Ce să ştiu?
Chaston dădu să răspundă, dar Elodie o opri.
— Las-o să-şi dea seama singură, zise ea şi deschise uşa. Îți dorim mult noroc ca să supraviețuieşti la Hecate, Sophie. O să ai nevoie.
Iar asta clar însemna că-mi dădeau cu şutul.
Eram atât de tulburată gândindu-mă la tata, încât am trecut chiar prin mijlocul cercului, dărâmând lumânarea. Am icnit când ceara fierbinte mi s-a vărsat pe piciorul gol. Pot să jur că am auzit-o pe Anna hlizindu-se.
Am şchiopătat spre uşă. Înainte să plec, m-am întors spre Elodie. Se uita la mine împietrită.
— Îmi pare rău, am zis iar. Nu mi-am dat seama că refuzarea unui sabat are atâta importanță.
Pentru o clipă, am crezut că n-o să-mi răspundă. Apoi vorbi cu voce joasă:
— Ani de zile am trăit printre oameni care se uitau la mine de parcă aş fi fost un monstru. Acum, nimeni nu se mai uită aşa la mine, zise ea, mijind ochii ei verzi, pătrunzători. Cu siguranță, nu o vrăjitoare ratată ca tine.
Apoi îmi trânti uşa în față.
Am rămas acolo, pe culoar, perfect conştientă de sunetul respirației mele. Oare chiar mă uitasem la ea de parcă ar fi fost un monstru? Mă gândeam cum mă simțisem când îmi spusese că făcuse o biată fată să dispară.
Mda, probabil că aşa mă uitasem la ea.
— Gata, de ajuns! a strigat cineva.
O uşă se deschise larg în partea cealaltă a culoarului, şi Taylor se prăvăli afară din camera ei. Purta o cămaşă de noapte care îi era mare, iar părul îi venea în ochi. Îi apăruseră din nou colții.
— Ieşiți AFARA! strigă ea, făcând semn spre coridor.
Prin uşa deschisă le-am văzut pe Nausicaa şi pe Siobhan, împreună cu alte câteva zâne, stând turceşte pe podea. O lumină verde răzbătea din mijlocul cercului format de ele, dar nu-mi dădeam seama ce e.
Grupul se ridică în picioare.
— Nu poți să mă împiedici să îndeplinesc ritualurile neamului meu, zise Nausicaa.
Taylor îşi dădu părul de pe față.
— Nu, dar pot să îi spun lui Casnoff că voi patru încercați să luați legătura cu Seelie Court prin oglinjoara aia.
Nausicaa se încruntă şi se aplecă să ridice discul strălucitor de sticlă verde.
— Nu e o „oglinjoară“. Este un pumn de rouă strânsă din flori care se deschid numai noaptea şi se găsesc pe cel mai înalt deal din...
— PUȚIN ÎMI PASĂ, strigă Taylor. Trebuie să fiu prezentă la „Clasificarea metamorfilor“ la ora opt şi nu pot să dorm când oglinjoara voastră tâmpită îmi străluceşte în ochi.
Siobhan se aplecă spre Nausicaa, iar părul albastru îi acoperi acum chipul. Îi şopti ceva la ureche.
Nausicaa încuviință din cap şi le făcu semn celorlalte zâne.
— Haideți... Putem să continuăm într-un loc mai puțin... primitiv.
Taylor îşi dădu ochii peste cap.
Zânele trecură pe lângă mine. Siobhan îmi aruncă o privire disprețuitoare, apoi se preschimbară toate în sfere de lumină, cam de mărimea unor mingi de tenis, şi se risipiră pe culoar.
— Călătorie sprâncenată! zise Taylor în barbă, înainte de a se întoarce spre mine, cu un zâmbet luminos. Colții aproape că-i dispăruseră, dar ochii îi erau tot aurii. Bună! Din nou.
— Bună, am zis, cu o voce stinsă, făcându-i cu mâna.

— Cu ce treburi prin zonă la ora asta?
Am făcut un semn din cap spre uşa lui Elodie.
— Socializam. N-ar trebui să fii afară, alergând prin pădure sau... ceva de genul ăsta?
Taylor părea nedumerită.
— Nu, doar vârcolacii fac asta.
— E vreo diferență?
Aerul prietenos îi dispăru de pe față.
— Da, se răsti ea. Eu sunt metamorf. Asta înseamnă că mă transform într-un animal propriu-zis. Vârcolacii sunt undeva între un animal şi o persoană. Ridică din umeri. Nişte ciudați.
— N-o asculta, mârâi cineva în spatele meu.
Fata-vârcolac era mai mare decât Justin, şi blana ei era roşcată, nu aurie. Stătea în picioare, la celălalt capăt al culoarului, lângă scări.
— Metamorfii sunt pur şi simplu geloşi pentru că noi suntem mult mai puternici decât ei, continuă ea, sprijinindu-se de perete. Era o postură foarte umană, şi asta o făcea să pară cu atât mai înspăimântătoare.
Am înghițit în sec şi m-am făcut mică, lipindu-mă de uşa lui Elodie. Taylor nu părea speriată, doar enervată.
— Cum să nu, Beth. Apoi spre mine: Pe mâine, Sophie.
— Pe curând.
Beth rămase nemişcată la capătul culoarului, cu limba scoasă şi cu ochii aprinşi. Trebuia să trec pe lângă ea ca să ajung în camera mea.
M-am străduit să par cât mai sigură pe mine în timp ce mă îndreptam spre ea. Piciorul mă ustura încă, dar nu mai şchiopătam.
Când am ajuns lângă vârcolac, m-a speriat întinzându-mi o labă imensă, cu nişte gheare ucigătoare în vârf. Pentru o clipă, am crezut că încerca să-mi scoată măruntaiele. Dar apoi a spus:
— Eu sunt Beth.
Mi-am dat seama că trebuia să îi strâng laba, ceea ce am şi făcut, cu băgare de seamă.
— Sophie.
Îmi zâmbi. Era ceva îngrozitor, dar ce vină avea ea?
— Mă bucur să te cunosc, zise Beth, cu o voce groasă.
Bine, nu era chiar aşa de rău. Puteam să fac față situației. Deci mâncase pe cineva. Nu părea că vrea să...
Îşi cufundă botul în părul meu şi inspiră adânc, cutremu- rându-se.
Un firicel cald de salivă picură din botul ei deschis pe umărul meu gol.
M-am străduit să rămân cât mai calmă şi, după o clipă, mi-a dat drumul.
Ridicând din umeri, ruşinată, îmi zise:
— Scuză-mă. Nărav de vârcolac.
— Nici o problemă, i-am răspuns, deşi tot ce-mi trecea prin minte era: Bale! Bale de vârcolac! Pe pielea mea!
— Ne mai vedem! strigă după mine, când am trecut în goană pe lângă ea.
— Da, cum să nu! i-am zis peste umăr.
Când am ajuns în cameră, m-am repezit la biroul meu şi am scos un pumn de şervețele.
— Câh, câh, câh! mă văicăream şi gemeam, frecându-mi umărul.
După ce mi-am îndepărtat balele de pe piele, am aprins lampa ca să caut un dezinfectant de mâini.
Mi-am adus aminte de Jenna şi m-am întors să arunc o privire spre patul ei.
— Oh, îmi pare...
Jenna stătea în pat, în capul oaselor, cu o pungă de sânge lipită de gură. Ochii îi scânteiau într-un roşu aprins.
— Rău, am terminat eu, cu o voce stinsă. În legătură cu lampa.
Jenna lăsă punga jos; avea o pată de sânge pe bărbie.
— Gustarea de la miezul nopții. Mi-am... imaginat că n-o să te întorci aşa repede, zise ea cu

blândeţe.

Roşul acela scânteietor îi dispăru încet din privire.

— E în regulă, am zis, prăbuşindu-mă pe scaunul de la biroul meu.

Mi se întorcea stomacul pe dos, dar n-aveam de gând să îi spun Jennei. Mi-am adus aminte de cuvintele lui Archer: Acum eşti la Hecate.

Şi, Doamne, în ziua aceea chiar înţelesesem ce însemna asta.

— Să ştii că nu e cel mai ciudat lucru pe care l-am văzut în seara asta.

Ea îşi şterse bărbia cu dosul palmei, dar fără să se uite în ochii mei.

— Deci, ai participat la sabatul lor?

— Nici pomeneală.

Atunci, se uită la mine, vădit surprinsă.

— De ce nu?

M-am frecat la ochi. Îmi dădeam deodată seama că eram moartă de oboseală.

— Pur şi simplu nu e genul meu.

— Probabil pentru că tu nu eşti o piţipoancă afurisită.

— Mda, şi faptul că nu-s o piţipoancă afurisită cred că nu-i tocmai de bun augur. Apoi am văzut o metamorfă care se lupta cu nişte zâne... a, apropo, ce dracu' e aia Seelie?

— Seelie Court? E un grup de zâne bune care folosesc magia albă.

— Atunci nu mi-ar plăcea să le văd pe alea rele, am mormăit eu.

Jenna făcu un semn spre şervețelele din mâna mea.

— Cu alea ce-i?

— A, da. După faza cu zânele, un vârcolac mi-a adulmecat părul şi şi-a lăsat balele pe mine. A fost o noapte de pomină.

— Şi apoi te-ai întors în camera ta şi ai văzut un vampir care halea, zise Jenna. Tonul ei era relaxat, dar tot răsucea în mâini pătura ei de culoarea „zmeurei electrice1*.

— Nu-ţi face probleme. Hei, vârcolacilor le curg balele, vampirii trebuie să mănânce...

Ea a râs, înainte să ridice din nou punga cu sânge şi să mă întrebe sfios:

— Te superi dacă...

Mi s-a strâns iar stomacul, dar am încercat să zâmbesc şi i-am zis:

— Serveşte-te.

M-am trântit din nou pe pat.

— Erau cam şucărite pe mine.

Jenna se opri din plescăit.

— Cine?

— Sabatul. Au zis că am nevoie de protecţia lor împotriva izolării sociale definitive, din cauză că...

— Din cauză că sunt colega ta de cameră?

M-am ridicat în capul oaselor.

— Mda, au zis şi asta. Dar au mai zis şi ceva legat de tata.

— Hm, făcu Jenna gânditoare. Cine e tatăl tău?

M-am întins iar şi mi-am împins perna sub cap.

— E doar un mag obişnuit, din câte ştiu. James Atherton.

— N-am auzit de el, zise Jenna. Dar eu sunt întotdeauna pe dinafară. Deci tu crezi că Elodie şi prietenele ei sunt supărate pe tine?

Mi-am adus aminte de ochii neîndurători ai lui Elodie.

— O, da!

Jenna izbucni în râs.

— Ce e?

Ea clătină din cap, iar şuviţa roz îi căzu peste ochi.

— Mă gândeam numai. Mamă, Sophie, e abia prima ta zi aici şi deja te-ai împrietenit cu proscrisa şcolii, le-ai scos din sărite pe cele mai populare fete şi te-ai îndrăgostit lulea de cel mai sexy tip. Dacă reuşeşti să ajungi în detenţie mâine, o să fii de-a dreptul legendară.

Capitolul 10

După definiția dată de Jenna, mi-a luat o săptămână şi jumătate ca să devin legendară. Prima săptămână a trecut destul de liniştit, având în vedere situția. În primul rând, cursurile erau ridicol de simple. Majoritatea păreau să fie doar nişte pretexte pentru ca profesorii să ne plictisească de moarte. Chiar lordul Byron, al cărui curs îl aşteptasem cu mare nerăbdare, s-a dovedit a fi un somnifer pe cinste. Când nu delira poetic despre cât de grozav e el, stătea îmbufnat la catedră şi ne spunea tuturor să tăcem - deşi au fost şi câteva zile în care ne-a lăsat să facem plimbări lungi în jurul iazului ca să fim „una cu natura“. Asta mi-a plăcut.

Sperasem că o să am şi nişte cursuri despre cum să faci vrăji, dar, din câte spunea Jenna, cursurile astea se predau numai la „adevăratele“ şcoli pentru Prodigium, locurile şic unde cei mai influenți părinți Prodigium îşi trimiteau odraslele. De vreme ce, din punct de vedere tehnic, Hecate era o şcoală de corecție, eram obligați să învățăm despre vânătoarea de vrăjitoare din secolul al XVI-lea şi alte chestii asemănătoare. Jalnic.

Singurul lucru bun era că Jenna era înscrisă la aproape toate cursurile mele.

— N-au cursuri speciale pentru vampiri, îmi explicase ea. Aşa că acum un an mi-au dat pur şi simplu acelaşi orar cu cel al lui Holly. Cred că au hotărât să facă la fel şi anul ăsta.

Singurul curs pe care nu-l aveam în comun cu Jenna era cel de educație fizică sau, după cum îi spuneau la Hecate, „Autoapărare“. În orarul meu figura o dată la două săptămâni, aşa că abia la jumătatea celei de-a doua săptămâni pe care o petreceam la Hecate am participat la el.

— De ce e o dată la două săptămâni? am întrebat-o pe Jenna în dimineața aceea. Toate celelalte cursuri se țin în fiecare zi.

Tocmai îmi puneam echipamentul de educație fizică, în albastrul tipic şcolii, un costum cât se poate de nasol, format din pantaloni şi un tricou un-pic-prea-strâmt-ca-să-fie-comod, pe care era imprimat cu litere albe, frumos ornamentate, chiar deasupra sânului meu stâng: „HH“.

— Pentru că, răspunse Jenna, dacă ai avea în fiecare zi, Autoapărare“, sau chiar în fiecare săptămână, ai ajunge la spital.

Aşa că nu eram tocmai încrezătoare când mă îndreptam spre fosta seră pe care o foloseau acum ca sală de sport.

Să fi tot fost la vreo jumătate de kilometru de clădirea principală, dar după vreo sută de metri, eram deja leoarcă de transpirație. Nu eram proastă: ştiusem dinainte că în Georgia era foarte cald şi mai trăisem în zone cu caniculă. Dar în Arizona şi Texas, de pildă, nu era genul ăsta de căldură, care părea că-ți distruge orice chef de viață. O căldură umedă care îți dădea senzația c-o să-ți apară mucegai pe piele.

— Sophie!

M-am întors şi le-am văzut pe Chaston, Anna şi Elodie venind spre mine. Arătau nemaipomenit în costumele alea de sport în care pur şi simplu te coceai. Bestial.

Totuşi, când s-au apropiat, am văzut că şi pe ele curgea transpirația, ceea ce m-a făcut să mă simt mai bine. Eram împreună la mai multe cursuri, dar nu vorbiseră cu mine din acea primă noapte. Mă întrebam ce puneau la cale acum.

— Hei, am zis pe un ton degajat, când m-au ajuns din urmă. Ce mai e acum? Veniți să mă avertizați că o să mor subit, ucisă de nişte iepuraşi pufoşi? Sau ca să aruncați cu fulgere în mine?

Chaston râse şi, spre marea mea surprindere, mă luă de braț.

— Uite ce e, Sophie, tocmai stăteam de vorbă, şi chiar ne pare rău pentru ce s-a întâmplat în seara aia. Vasăzică nu vrei să participi la sabatul nostru. Nici o problemă!

— Mda, adăugă Anna, venind lângă mine, de cealaltă parte. Am exagerat.

— Credeți?

— Încercăm să ne cerem scuze, adăugă Elodie, care mergea cu spatele în fața noastră. Pe bune, chiar speram că o să intre într-un copac. Am vorbit şi cu Archer şi a zis că eşti de treabă.

— Serios? m-a luat gura pe dinainte.

Bravo, Sophie, m-am gândit. Ştii să fii cool.

— Mda, şi mi-a spus că nu ştiai nimic despre Prodigium. A spus că e cam patetic, de fapt.

Am încercat să zâmbesc, dar ceva întunecat şi ascuţit care se răsucea în stomacul meu îngreuna puţin lucrurile.
— Hm.
— Da, zise Chaston. Şi atunci am început să ne gândim că probabil te-am cam speriat.
— Se poate spune şi aşa.
Vedeam sera acum. Era o clădire uriaşă, albă, din lemn şi sticlă, cu ferestre care captau lumina soarelui din zori şi o reflectau atât de puternic încât mă dureau ochii. Spre deosebire de restul lucrurilor de la Hecate, avea un aer foarte vesel. Un grup de elevi se învârtea pe acolo, semănând cu nişte afine albăstrii răspândite pe câmpie.
— Şi ne cerem scuze, adăugă Anna.
Mă întrebam dacă repetaseră toată vorbăria asta ciudată, pe trei voci. Mi le imaginam stând în cerc în dormitorul lor, periindu-şi părul şi spunând: „Bine, deci eu o să spun că ne pare rău, apoi tu o să spui că iubitul tău sexy crede că e patetică“.
— Deci putem s-o luăm de la cap? întrebă Chaston. Suntem prietene?
îmi zâmbeau toate pline de speranţă, chiar şi Elodie. Ar fi trebuit să-mi dau seama chiar atunci că situaţia asta n-o să se termine cu bine, dar am zâmbit la rândul meu, prosteşte, şi am zis:
— Mda. OK, prietene.
— Grozav! chiţăiră Chaston şi Anna la unison, iar Elodie mormăi acelaşi lucru după o fracţiune de secundă.
— Bine, zise Chaston pe când ne apropiam de seră. În calitate de prietene, ne-am gândit că ar trebui să-ţi spunem cum stau lucrurile cu „Autoapărarea“.
— Vandy ţine cursul, şi e îngrozitoare, spuse Elodie.
— Aha, doamna cu elastic colorat.
Ochi daţi peste cap simultan. Oare fetele astea practicau înotul sincron în timpul liber?
— Da, pufni Anna. Elasticul ăla tâmpit.
— Jen... ăăă, cineva zicea că e portalul ei către iad.
Au izbucnit toate trei în râs.
— Ar vrea ea, conchise Anna.
— Vandy era o vrăjitoare neagră destul de pricepută, explică Elodie, dar şi-a pus o pălărie prea mare pentru capul ei, cum se zice pe-aici. Lucra pentru Consiliu. A încercat să conducă Hecate şi... mă rog, e o poveste lungă. Dar până la urmă a fost trimisă la Consiliu pentru Deposedare.
— Şi, şopti Anna conspirativ, o parte din pedeapsă a fost că a trebuit să vină la Hecate, dar nu ca directoare. Doar ca profesor obişnuit. Ca să fie un exemplu pentru alţii. De asta e aşa javră.
— Sigur o să i se pună pata pe tine, pentru că eşti nouă, spuse Chaston.
— Dar, interveni Elodie, e hipervanitoasă. Aşa că, dacă ai probleme, fă-i complimente despre tatuajele ei.
— Ce tatuaje? am întrebat.
De aproape, sera era chiar mai mare decât crezusem. Ce dracu' crescuseră în ea? Sequoia?
— Are nişte tatuaje purpurii chiar drăguţe pe braţe. Sunt un fel de simboluri magice, ca runele sau ceva de genul ăsta, continuă Elodie. E tare mândră de ele. Spune-i că îţi plac şi devii prietena lui Vandy pe viaţă.
Am intrat pe uşa din faţă a serei, în timp ce Chaston încă mă ţinea de braţ. Sala era uriaşă şi îţi dădea senzaţia că e deosebit de mare, pentru că înăuntru erau doar vreo cincizeci de persoane. Din cine ştie ce motiv, cursul de„Autoapărare“ nu se ţinea diferit în funcţie de vârstă, aşa că am observat câţiva copii de doisprezece ani care păreau foarte speriaţi. Era o sală luminoasă, evident, dar nu era foarte cald acolo. De jur împrejurul meu, aerul era răcoros, şi mi-am închipuit că şi aici funcţiona aceeaşi vrajă ca în clădirea principală.
în multe privinţe, semăna cu o sală de sport obişnuită dintr-un liceu: podele de lemn, saltele albastre pentru exerciţii, greutăţi. Dar n-am putut să nu observ că unele lucruri nu erau câtuşi de puţin obişnuite.
De exemplu, erau mai multe cătuşe de fier prinse în perete. Şi o spânzurătoare în mărime naturală ridicată în spatele sălii.

Elodie fugi imediat să-l găsească pe Archer, care pare-se că nu era atât de slăbănog pe cât îl crezusem eu. Costumele băieților erau în mare la fel ca cele ale fetelor, şi tricoul albastru îi stătea mulat pe pieptul mult mai bine conturat decât mi-aş fi imaginat. Am încercat să nu mă uit şi, cu siguranță, am încercat să ignor junghiul mic, înghețat, de gelozie care m-a trecut când şi-a apropiat buzele de ale lui Elodie, pentru un sărut rapid.

O roşcată înaltă mi-a făcut cu mâna.

— Bună, Sophie!

I-am făcut cu mâna la rândul meu, întrebându-mă cine dracu'... O, da. Păr roşcat. Beth, vârcolacul. Îmi plăcea mult mai mult de ea când nu-şi lăsa balele pe mine. Îmi făcu semn să vin să stau lângă ea, dar până să apuc să fac asta, o voce nazală, puternică întrerupse zumzetul din încăpere.

— Bine, copii!

Vandy trecu prin mulțime, purtând acelaşi costum ca şi noi. Am observat imediat tatuajele. Erau de un purpuriu-închis, intens, care părea chiar mai strălucitor pe pielea ei albă şi moale.

Omniprezentul elastic îi strângea părul şaten. Avea nişte ochi mici şi negri, ca de purcel, cu care scruta mulțimea de elevi, şi, chiar de la distanță, i-am remarcat expresia ciudată, de nerăbdare.

De parcă spera că cineva o s-o provoace şi o să-i dea ocazia să-l poată strivi ca pe o insectă.

Mai simplu spus, mă speria de moarte.

— Linişte! urlă ea, cu o voce subțire.

Ca şi doamna Casnoff, avea un accent sudist, dar al ei era aspru, nu plăcut şi melodios.

— Sunt sigură, ceilalți profesori ai voştri vă vor spune că orele de „Istoria magiei11 sau de „Clasificări ale vampirilor1* sau, ştiu eu, de „Ferchezuire a vârcolacilor** - am observat câțiva băieți, printre care şi Justin, zbârlindu-se, dar Vandy continuă - sunt mai importante decât cursul acesta. Dar spuneți-mi un lucru: cât de mult vă vor ajuta cursurile alea când sunteți atacați de un om? Sau de un membru al clanului Brannick? Sau, cel mai rău, de un Ochi? Credeți că o să vă salveze cărțile când vă atacă L'Occhio di Dio?

Cred că nu arătam suficient de impresionați, pentru că părea să fumege de mânie. Degetul ei străpunse pur şi simplu mapa din fața ei când ea a arătat ceva.

— Mercer! Sophia! strigă ea.

Am tras o înjurătură în barbă, dar am ridicat mâna.

— Ăă... aici. Eu sunt.

— Înaintează!

Am înaintat. M-a smucit de braț până când am ajuns lângă ea.

— Domnişoară Mercer, aici scrie că e primul tău an la Hecate, corect?

— Da.

— Da, şi mai ce?

— Ăăă... da, doamnă.

— Se pare că ai făcut o vrajă de dragoste din cauza căreia ai fost trimisă la Hecate. A fost pentru tine sau încercai numai să te împrieteneşti cu un om, domnişoară Mercer?

Am auzit chicoteli din mulțime şi mi-am dat seama că obrajii mei erau roşii ca focul. Ten deschis la culoare, fir-ar să fie.

Se pare că era o întrebare retorică, pentru că Vandy nu aştepta un răspuns. Se întoarse şi se aşeză în genunchi lângă un sac mare de pânză. Când s-a ridicat în picioare, ținea în mână o țepuşă de lemn.

— Cum te-ai apăra de asta, domnişoară Mercer?

— Sunt vrăjitoare, am răspuns automat, şi iar am auzit şuşoteli şi chicote din mulțime. M-am întrebat dacă Archer râdea, dar apoi am hotărât că, de fapt, nu voiam să ştiu.

— Eşti vrăjitoare? repetă Vandy. Şi ce-i cu asta? Un țăruş mare, ascuțit care te loveşte în inimă n-o să te omoare?

Proasto, proasto, proasto!

— Ba da, cred că m-ar omorî, da.

Vandy zâmbi, şi era unul dintre cele mai tulburătoare zâmbete pe care le-am văzut vreodată. Era

clar că eu eram cobaiul de serviciu.

întorcându-se cu spatele către mine, se uită prin mulțime până când văzu pe cineva care o făcu să mijească ochii.

— Domnule Cross!

O, Doamne, m-am gândit, pierită. O, te rog, nu, nu...

Archer își croi drum în față și se așeză lângă Vandy, de cealaltă parte, încrucișându-și brațele la piept. Razele soarelui, care intrau prin ferestre, i se reflectau în păr, care, la urma urmei, nu era negru, ci tot maro-închis, intens, la fel ca ochii lui.

Apoi Vandy se întoarse spre mine și îmi puse țepușa în mână.

Nu știu ce fel de țepușe folosesc în mod normal cei care omoară vampiri, dar asta era o mare porcărie. Era făcută dintr-un lemn gălbui, ieftin, care mă înțepa în palmă. În plus, îmi dădea o senzație complet aiurea când o țineam, așa că am lăsat-o să cam atârne pe lângă mine. Dar Vandy mă apucă de cot și îmi așeză brațul astfel încât să țin țepușa de parcă aș fi fost gata s-o înfig în pieptul lui Archer.

Am ridicat ochii spre el și am văzut că abia se abținea să nu râdă. Ochii îi erau aproape umezi, și buzele îi zvâcneau.

Mâna mi se încordă pe țepușă. Poate că nu era o idee atât de rea să i-o înfig drept în inimă.

— Domnule Cross, zise Vandy, cu același zâmbet încântător, dezarmeaz-o, te rog, pe domnișoara Mercer folosind Tehnica Nouă.

Imediat, expresia poznașă îi pieri complet de pe față.

— Glumiți, nu?

— Faci dumneata demonstrația sau o fac eu?

Capitolul 11

Pentru o clipă am crezut că va refuza mai departe, dar apoi s-a uitat la mine și a mormăit:

— Bine.

— Excelent! jubilă Vandy. Acum, domnișoară Mercer, atacă-1 pe domnul Cross.

M-am holbat la ea. Eu nu umblasem în viața mea nici măcar cu un plici de muște, și femeia asta voia să mă năpustesc pur și simplu cu o țepușă de lemn ascuțită asupra unui tip?

Zâmbetul lui Vandy deveni încordat.

— Hai odată!

Aș vrea să pot să spun că am descoperit deodată prințesa războinică din mine și că m-am aruncat cu iscusință și vitejie asupra lui Archer, ținând arma sus, strângând amenințător din dinți. Ar fi fost ca lumea.

În schimb, am ridicat țepușa cam la nivelul umărului și am făcut înainte doi, poate trei pași șovăitori.

Atunci, niște degete ca o menghină mi-au înșfăcat gâtul, țepușa mi-a fost smulsă din mână și o durere ascuțită, sfâșietoare mi-a cuprins coapsa dreaptă, în timp ce am aterizat pe jos cu o bufnitură care mi-a tăiat răsuflarea.

Și, de parcă asta nu ar fi fost de ajuns, după ce am aterizat, ceva tare și greu - genunchiul lui, cred - m-a lovit direct în stern. Asta, în caz că îmi mai rămăsese vreo gură de oxigen în plămâni. Vârful țepușei îmi zgârie pielea sensibilă chiar sub bărbie. Am ridicat ochii spre el, cu răsuflarea tăiată.

A terminat cu mine cât ai zice pește, iar eu n-am putut decât să mă rostogolesc pe o parte, să-mi trag genunchii la piept și să aștept să-mi recapăt suflul.

— Foarte bine! am auzit vocea îndepărtată a lui Vandy.

Vedeam stele verzi la propriu și cu fiecare gură de aer mă simțeam de parcă aș fi încercat să respir cioburi.

În plus, pasiunea pe care o făcusem pentru Archer dispăruse de tot. Pe bune. După ce un băiat te izbește cu rotula între coaste, cred că, în mod normal, orice sentimente romantice ar trebui să

dispară de-a binelea.

Atunci am simțit cum nişte brațe puternice mă apucă de subsuori şi mă ridică în picioare.

— Îmi pare rău, şopti Archer, dar eu doar m-am uitat urât la el.

Încă îmi simțeam gâtul cleios şi umflat şi nu voiam nici să

Încerc să rostesc vreun cuvânt. Cu atât mai puțin toate cuvintele pe care voiam să i le arunc în față lui Archer.

— Ei bine, spuse Vandy încântată, domnul Cross ne-a arătat o tehnică excelentă, deşi, cu siguranță, eu aş fi stat mai mult pe pieptul adversarului.

Archer încuviință uşor din cap spre mine şi m-am întrebat dacă încerca să-mi spună că de asta acceptase s-o facă el; m-aş fi simțit mai rău după, dacă ar fi făcut-o Vandy. Chiar nu-mi păsa. Tot eram ofticată.

— Şi acum, domnule Cross, Tehnica Patru, ciripi Vandy.

Dar, de data asta, Archer clătină din cap.

— Nu.

— Domnule Cross, zise Vandy cu o voce tăioasă, dar Archer aruncă pur şi simplu țepuşa la picioarele ei.

Mă aşteptam să i se scoată măruntaiele ori să fie biciuit sau, în cel mai bun caz, să i se facă raport, dar şi de data asta, Vandy doar schiță zâmbetul ei încordat. Ridică țepuşa şi mi-o înmână.

Eram sigură că o să vomit. Oare nu mai era acolo nici un alt boboc pe care să-l poată tortura? M-am uitat de jur împrejur şi am surprins câteva priviri pline de compasiune, dar toți ceilalți păreau pur şi simplu uşurați că nu ei urmau să fie bumbăciți.

— Foarte bine. Priviți şi luați aminte, oameni buni. Tehnica Patru. Vino la mine, domnişoară Mercer.

Pur şi simplu am rămas acolo în picioare, holbându-mă la ea.

Ea strânse din buze enervată, şi atunci, fără nici un avertisment, întinse mâna să mă înşface. Dar de data asta eram pregătită şi mânioasă, şi rănită. Fără să mă gândesc, am ridicat piciorul şi l-am împins înainte.

Tare.

Am văzut cum piciorul meu, încălțat cu pantoful sport, se izbeşte de pieptul ei şi mi se părea că piciorul ăla aparținea altcuiva. Nu putea să fie al meu. Nu lovisem niciodată pe nimeni; cu siguranță, n-aş fi lovit un profesor.

Dar chiar aşa se întâmplase. O lovisem pe Vandy în piept şi ea aterizase pe salteaua albastră, nu departe de locul în care mă întinsesem eu mai devreme.

Am auzit cum, dintr-odată, celorlalți elevi li se taie răsuflarea la unison. Pe bune, chiar aşa. Toți cincizeci păreau să respire în acelaşi ritm.

Cam atunci mi-am dat seama de enormitatea lucrului pe care-1 făcusem.

M-am aşezat în genunchi şi i-am întins mâna.

— O, Doamne! Eu... n-am vrut...

Vandy îmi dădu mâna la o parte şi se ridică în picioare. Părea că o să scoată flăcări pe nas. Dădusem de naiba rău de tot.

— Domnişoară Mercer, zise ea, cu răsuflarea tăiată, semănând cu un taur furios, îți vine în minte vreun motiv pentru care n-ar trebui să te trimit în detenție o lună de acum încolo?

Am dat să spun ceva, dar n-am reuşit.

Atunci, ca o mană cerească, mi-am adus aminte de sfatul lui Elodie.

— Îmi plac tatuajele dumneavoastră! i-am trântit-o eu.

Înainte, doar mi se păruse că toată clasa trăsese dintr-odată aer în piept, dar n-aş fi putut să bag mâna în foc. Acum însă, sunetul pe care l-au făcut semăna cu aerul care iese dintr-un balon.

Vandy înclină capul spre mine şi făcu ochii mici.

— Ce-ai spus?

— Îmi... ăăă... plac tatuajele dumneavoastră. Cerneala lor. Adică tatuajele în sine. Sunt de-a dreptul grozave.

Nu mai văzusem niciodată pe cineva chiar în momentul în care suferă o ruptură de anevrism, dar

mă temeam că exact asta era pe cale să i se întâmple lui Vandy. M-am uitat cu disperare spre mulțimea de elevi până când am dat cu ochii de Elodie. Rânjea, şi atunci mi-am dat seama că tocmai făcusem o greşeală de-a dreptul îngrozitoare.

— Sper că nu ți-ai propus să ai timp liber aici, la Hecate, domnişoară Mercer, zise Vandy cu un surâs batjocoritor. Detenție. Consemnare în pivniță. Pentru restul semestrului.

Pentru restul semestrului? Am clătinat din cap. Cine auzise vreodată într-o şcoală de o detenție care dura optsprezece săptămâni? Era nebunie curată! Şi consemnare în pivniță? Aia ce mai era?

— Ei, haideți, am auzit pe cineva spunând, şi când am ridicat ochii, l-am văzut pe Archer uitându-se urât la Vandy. Nu ştia, bine? N-a fost crescută ca noi.

Vandy îşi dădu o şuviță de păr de pe frunte.

— Chiar aşa, domnule Cross? Deci dumneata crezi că pedeapsa domnişoarei Mercer este nedreaptă?

Archer nu zise nimic, dar ea dădu din cap de parcă şi-ar fi primit deja răspunsul.

— Bine. Atunci n-ai decât s-o împărți cu ea.

Elodie cârâi, şi asta îmi cam făcu plăcere.

— Şi acum, ieşiți amândoi din sala de sport şi dați-i raportul doamnei Casnoff, zise Vandy, frecându-se pe piept.

Archer ieşi pe uşă aproape înainte ca vorbele să iasă din gura lui Vandy, dar eu eram încă un pic uluită, ca să nu mai spun că mă dureau toate. Am şchiopătat spre ieşire, fără să bag în seamă privirile urâte pe care mi le aruncau Elodie şi Chaston.

Archer era deja cu mult înaintea mea şi mergea atât de repede încât abia am reuşit să-l ajung din urmă.

— Îți place „cerneala lor“? se răsti el când l-am ajuns în sfârşit din urmă. De parcă n-are destule motive să te urască.

— Scuză-mă, *tu* eşti supărat pe mine? Tu? Practic, mi-ai strivit coloana cu genunchiul, amice, aşa că mai gândeşte-te.

El se opri atât de brusc încât, până să-mi dau seama, am mai făcut trei paşi înainte şi a trebuit apoi să mă întorc.

— Dacă ar fi făcut Vandy manevra aia, acum ai fi fost la cabinetul medical. Scuză-mă că am încercat să te ajut. Iar.

— N-am nevoie de ajutorul nimănui, am ripostat eu, aprinsă la față.

— Chiar aşa, zise el cu glas tărăgănat, înainte de a se îndrepta spre clădire.

Dar atunci mi-am dat seama de un lucru pe care-l zisese.

— Cum adică are destule motive să mă urască?

Era clar că n-o să se oprească din mers, aşa că a trebuit să alerg ca să-l prind din urmă.

— Tatăl tău e cel care i-a făcut tatuajele alea.

L-am apucat de cot, şi degetele mi-au alunecat peste pielea lui acoperită de broboane de sudoare.

— Stai. Cum?

— Desenele alea înseamnă că a fost supusă Deposedării. Sunt pentru ea un simbol al eşecului ei, nu un motiv de mândrie. De ce ai...

Se întrerupse, probabil pentru că îşi dăduse seama că mă uitam urât la el.

— Elodie, şopti el.

— Mda, am ripostat eu. Iubita ta şi prietenele ei m-au ajutat mult de tot sfătuindu-mă în legătură cu Vandy, azi-dimineață.

El oftă şi îşi duse mâna la ceafă, ca să se şteargă de transpirație, ceea ce-i lipi şi mai mult tricoul de piept. Nu că-mi păsa.

— Uite care-i treaba. Elodie...

— Atunci să nu-ți pese, am zis eu, ridicând mâna ca să-l fac să tacă. Şi ia zi, la ce te refereai când ai spus că tata i-a făcut tatuajele alea?

Archer se uită la mine neîncrezător.

— Mamă!

— Ce?

— Pe bune, tu chiar nu ştii?

Niciodată nu simțisem până atunci cum îmi creşte tensiunea la propriu, dar cu siguranță, în acel moment, atingea nişte cote alarmante. Îmi dădea aceeaşi senzație ca şi magia, atâta doar că aveam în mine mai multă furie ucigaşă.

— Nu. Nu ştiu. Ce?? am reuşit cu greu să spun.
— Tatăl tău e şeful Consiliului. Adică e tipul care ne-a trimis pe toți aici.

Capitolul 12

După ce am primit acea mică informație, am făcut un lucru pe care nu-1 mai făcusem niciodată în toată viața mea.

Am făcut o scenă de tragediană cum nu s-a mai văzut.

Adică am izbucnit în plâns. Şi nu vă închipuiți că am plâns elegant, cu un tragism demn. Nu, am vărsat un şuvoi de lacrimi din alea care-ți lasă pete roşii pe față.

De obicei mă străduiesc să nu plâng în fața celorlalți, mai ales a tipilor sexy care îmi picaseră cu tronc înainte să încerce să mă strângă de gât.

Dar, din cine ştie ce motiv, auzind de încă un lucru pe care nu-1 ştiusem, pur şi simplu am clacat de tot.

Spre meritul lui, Archer nu părea tocmai îngrozit de hohotele mele şi chiar a întins mâna ca să mă ia, poate, pe după umeri. Sau poate ca să mă plesnească.

Dar înainte să apuce fie să mă liniştească, fie să comită asupra mea alte acte violente, m-am răsucit pe călcâie şi mi-am desăvârşit momentul de mare dramatism rupând-o la fugă.

N-a fost frumos.

Dar deja nu-mi mai păsa. Am alergat pur şi simplu, pieptul îmi ardea şi mă durea gâtul.

Paşii mei foşneau prin iarba deasă şi nu mă puteam gândi decât că sunt o mare imbecilă.

Nu ştiu nimic despre vrăjile de blocare.

Nu ştiu nimic despre tatuaje.

Nu ştiu nimic despre Ochii ăia italieni răi, mari, stupizi.

Nu ştiu nimic despre tata.

Nu ştiu ce înseamnă să fii vrăjitoare.

Nu ştiu, nu ştiu, nu ştiu.

Nu eram sigură cât alergasem, dar până când am ajuns la iazul din spatele şcolii, îmi tremurau picioarele şi mă dureau şoldurile. Trebuia să mă aşez. Din fericire, chiar pe malul apei era o băncuță din piatră. Îmi pierdusem de tot suflul din cauza efortului şi a hohotelor de plâns, aşa că nici n-am băgat de seamă muşchiul care se întindea pe bancă şi m-am prăbuşit. Era încins de soare şi m-am strâmbat un pic.

Am stat acolo, cu coatele pe genunchi şi cu capul în mâini, ascultându-mi respirația greoaie. Transpirația mi se scurgea de pe frunte pe coapse, şi am început să mă simt uşor amețită.

Eram atât de... ofticată. Bine, mama se speriase când aflase că tata este mag. Era de înțeles. Dar de ce nu putuse măcar să mă lase să vorbesc cu el? Ar fi fost frumos dacă aş fi fost pusă puțin în temă în legătură cu Vandy. Ştiți, să-mi fi spus măcar aşa, prieteneşte: „O, apropo, profesoara ta de sport mă urăşte de moarte, aşa că, prin asociere, te urăşte şi pe tine! Mult noroc!“

Am gemut şi m-am întins pe bancă, sărind apoi iar în sus, când piatra fierbinte mi-a atins brațul gol.

Fără să mă gândesc prea bine, mi-am întins mâna pe bancă şi mi-am spus: Ce plăcut!

O scânteie mică, argintie îmi țâşni din arătător şi, imediat, banca de sub mine începu să se întindă şi să se unduiască, până când se transformă într-un şezlong drăguț, moale, din catifea, acoperit cu dungi de zebră, într-un roz aprins. Era clar, mă molipsisem de la Jenna.

M-am culcuşit în noul meu loc de odihnă plăcut, în timp ce simțeam în mine un zumzet binefăcător. Nu făcusem vrăji de când venisem la Hecate şi uitasem cât de bine putea să mă facă să mă simt chiar şi cea mai mică magie. Nu puteam să creez ceva din nimic - foarte puține vrăjitoare puteau şi, oricum, aia era o vrajă neagră de tot -, dar puteam să transform lucrurile deja existente.

Aşa că mi-am pus mâna pe piept şi am zâmbit în timp ce echipamentul de sport se încreți şi se strânse până când am ajuns să port un maiou alb şi nişte pantaloni scurți kaki. Apoi am îndreptat un deget spre malul apei şi m-am uitat cum un curent se ridică în spirală de pe suprafața lacului,

răsucindu-se sub forma unui cilindru, până când un pahar de ceai cu gheață apăru plutind în fața mea.

Eram foarte mulțumită de mine şi cam beată de magie, cum zicea mama, când m-am lăsat pe spate în şezlong şi am luat o gură de ceai. Oi fi eu o ratată, dar, la naiba, măcar sunt o ratată care poate să facă vrăji, nu?

Am stat acolo mai multe minute, acoperindu-mi fața cu brațul transpirat, ascultând păsările, clipocitul blând al apei care se lovea de mal şi, în acele câteva minute, am dat uitării problemele care mă aşteptau când mă întorceam în şcoală.

Lăsând brațul în jos, am întors capul ca să mă uit la iaz.

Acolo, chiar pe malul opus, stătea o fată. Iazul era foarte îngust, aşa că o vedeam bine: era fantoma în verde pe care o zărisem în prima mea zi la Hecate. Şi, la fel ca atunci, se uita țintă la mine.

Că mi se părea înfricoşătoare e puțin spus. Neştiind prea bine ce să spun, i-am făcut, jalnic, cu mâna.

Fata îmi întoarse gestul. Şi apoi se făcu nevăzută. Dar n-a dispărut treptat, aşa cum se întâmplase cu fantoma Isabellei. Pur şi simplu, acum era aici, iar peste o clipă deja dispăruse.

— Din ce în ce mai curios, am zis, şi vocea mea răsună un pic prea tare în liniştea locului, speriindu-mă şi mai mult.

Buna dispoziție începuse să-mi dispară pe măsură ce magia se stingea şi, uitându-mă în jos, am văzut că ținuta mea lejeră şi mult mai răcoroasă se transformase la loc în costumul de sport. Era ciudat. De obicei, vrăjile mele durau mult mai mult. Şezlongul de sub mine începea să fie tot mai tare, şi atunci mi-am dat seama că îmi mai rămâneau doar vreo cinci minute până când urma să stau iar pe piatra fierbinte, acoperită cu muşchi.

Gândurile mi-au zburat iarăşi la părinții mei şi la tendința lor aparentă de a fi nişte mincinoşi bătrâni. Dar, deşi încercam să-mi îndrept toată mânia justificată împotriva lor pentru că mă aduseseră în halul în care eram, ştiam că nu din cauza asta ajunsesem iar în pantalonii urâți de sport.

Era vorba de faptul că temerea mea cea mai mare părea să se adeverească. Una e să fii diferit printre oameni față de care, ei bine, oricum eşti diferit. Şi e cu totul altceva să fii un proscris într-un grup de proscrişi.

Am oftat şi m-am întins pe şezlong, năpădit acum de muşchi pe o latură. Am închis ochii.

— Sophia Alice Mercer, o ciudată printre ciudați, am mormăit eu.

— Poftim?

Deschizând ochii, am văzut o siluetă care se profila deasupra mea. Soarele era chiar în spatele ei, transformând-o într-o umbră întunecată, dar, după forma cocului, doamna Casnoff era întotdeauna uşor de identificat.

— Am probleme? am întrebat fără să mă gândesc.

Probabil că era o halucinație provocată de căldură, dar eram

cât se poate de sigură că o văzusem zâmbind în timp ce s-a aplecat ca să-şi pună o mână sub umărul meu şi să mă ridice în capul oaselor.

— Potrivit domnului Cross, sunteți amândoi consemnați în pivniță pentru restul semestrului, aşa că da, aş spune că ai mari probleme. Dar asta e grija doamnei Vanderlyden, nu a mea.

Se uită în jos la şezlongul meu roz aprins şi schiță o mică grimasă de dezgust. Atinse cu mâna spătarul şezlongului şi vraja mea se topi într-un mănunchi de scântei roz, până când şezlongul se preschimbă într-o canapea de un albastru-deschis, cât se poate de respectabilă, cu nişte trandafiri roz, înfoiați.

— Mai bine, zise ea, pe un ton tranşant, aşezându-se lângă mine.

— Şi acum, Sophia, nu vrei să-mi spui de ce eşti aici, lângă iaz, în loc să te prezinți la următorul curs?

— Trec printr-un fel de criză tipic adolescentină, doamnă Casnoff. Ştiți, am nevoie să mă izolez, să țin un jurnal, lucruri de genul ăsta.

Ea pufni uşor.

— Sarcasmul este o calitate neatrăgătoare la domnişoare, Sophia. Uite ce e, nu sunt aici ca să te

încurajez să-ți plângi de milă, cum se pare că ți-ai propus, aşa că aş prefera să-mi spui adevărul.

Am măsurat-o cu privirea, aşa cum era, îmbrăcată impecabil în costumul ei ivoriu de lână - şi ea purta lână pe căldura asta! Ce era în neregulă cu oamenii ăştia? -, şi am oftat. Propria mea mamă, care era super cool, abia mă înțelegea. Cum m-ar putea ajuta magnolia asta de oțel ofilită, cu părul ei țeapăn?

Dar am ridicat doar din umeri şi i-am spus ce gândeam.

— Nu ştiu nimic despre ce înseamnă să fii vrăjitoare. Toți elevii de aici au crescut în lumea asta. Eu nu, şi e naşpa.

Iarăşi grimasa aceea, şi am crezut că o să mă certe pentru că am spus „naşpa“, dar, în schimb, ea spuse:

— Nu ştiai că tatăl tău este actualul şef al Consiliului, aşa mi-a spus domnul Cross.

— Mda.

Îşi îndepărtă o scamă mică de pe costum şi continuă:

— Nu sunt deloc la curent cu motivele pentru care tatăl tău se poartă aşa, dar sunt sigură că a avut un motiv să nu-ți spună de funcția lui. Şi, în plus, prezența ta aici e un aspect foarte... delicat, Sophia.

— Cum adică?

Mult timp nu mi-a răspuns; tăcea şi se uita lung spre lac. În cele din urmă, s-a întors spre mine şi m-a luat de mână. Deşi era cald, pielea îi era răcoroasă şi uscată, aproape ca hârtia, şi, când m-am uitat la fața ei, mi-am dat seama că era mai bătrână decât crezusem la început, şi o mulțime de riduri fine îi încer- cuiau ochii.

— Urmează-mă la mine în birou, Sophia. Trebuie să discutăm anumite lucruri.

Biroul ei era la parter, dincolo de salonul cu scaune lungi şi subțiri. De data asta, când treceam prin el, am observat că scaunele lungi şi subțiri fuseseră înlocuite de nişte fotolii mai frumoase, mult mai rezistente, iar canapelele roase fuseseră re- tapițate cu un material vesel, în dungi albe şi galbene.

— Când ați schimbat mobila? am întrebat eu.

Ea se uită peste umăr.

— N-am schimbat-o. E o vrajă de percepție.

— Poftim?

— Una dintre ideile cu care a venit Jessica Prentiss. Obiectele din clădire reflectă gândirea privitorului. În felul acesta putem să stabilim cât de bine vă simțiți aici în funcție de ceea ce vedeți.

— Deci mi-am imaginat mobila aia urâtă?

— Într-un fel, da.

— Şi exteriorul clădirii? N-o luați ca pe o jignire, dar tot arată cam dărăpănat.

Doamna Casnoff râse încet.

— Nu, vraja e folosită doar în spațiile comune din interior: în saloane, în clase şi aşa mai departe. Hecate trebuie să păstreze ceva din aerul misterios şi amenințător, nu crezi?

Când am ajuns în fața uşii biroului doamnei Casnoff, m-am întors şi m-am uitat iar la salon. Acum vedeam felul în care canapelele, scaunele şi chiar perdelele licăreau şi tremurau uşor, ca aerul cald care se ridică de pe pământ într-o zi caniculară.

Ciudat.

îmi imaginasem că doamna Casnoff avea cea mai mare, cea mai impunătoare încăpere din clădire. Ştiți, un loc plin cu cărți vechi, cu mobilier din stejar masiv şi ferestre de la podea până-n tavan.

Mă conduse, în schimb, într-o cămăruță fără ferestre. Mirosea puternic a parfumul ei de levănțică, şi se mai simțea o aromă, mai puternică, mai amăruie. După o clipă, mi-am dat seama că era ceaiul. Un ibric electric fierbea de zor pe marginea biroului, care nu semăna deloc cu monstruozitatea de lemn pe care mi-o imaginasem, ci era o măsuță absolut normală.

Erau acolo şi cărți, dar erau aşezate una peste alta, în teancuri verticale, pe lângă trei dintre cei patru pereți. Am încercat să le disting titlurile pe cotoare, dar cele care nu erau prea şterse pentru a fi citite erau scrise în limbi pe care nu le cunoşteam.

Singurul lucru din biroul doamnei Casnoff care corespundea oarecum aşteptărilor mele era scaunul ei. Ai fi zis că-i mai degrabă un jilţ: un scaun înalt, greu, acoperit cu catifea purpurie.

Scaunul aflat de cealaltă parte a biroului era mai jos cu câţiva centimetri şi, când m-am aşezat pe el, m-am simţit imediat ca şi cum aş fi avut în jur de şase ani.

Asta era şi ideea, presupun.

— Ceai? întrebă ea, după ce se instală cu pompă pe tronul ei purpuriu.

— Sigur.

Au mai trecut câteva minute în tăcere, cât mi-a turnat ea o ceaşcă de ceai roşu, concentrat. Fără să mă întrebe, adăugă lapte şi zahăr.

Am luat o gură. Avea acelaşi gust ca ceaiul pe care mi-1 făcea mama în zilele mohorâte de iarnă pe care le petreceam amândouă ghemuite pe canapea, citind şi stând de vorbă. Aroma aceea familiară era liniştitoare şi am simţit cum mă relaxez puţin.

Probabil că asta şi fusese ideea.

Am ridicat ochii spre ea.

— Cum aţi...

— Sunt vrăjitoare, Sophia, răspunse ea şi flutură din mână.

M-am încruntat. Să fiu manipulată fusese întotdeauna unul dintre lucrurile care mă scoteau din minţi. La egalitate cu şerpii. Şi cu Britney Spears.

— Deci ştiţi o vrajă care face ceaiul să aibă gust de... ceai? Doamna Casnoff sorbi din ceaşca ei, iar eu am avut impresia că-şi reţinea un zâmbet.

— De fapt, e un pic mai mult de-atât. Făcu semn spre ibric. Deschide-1.

M-am aplecat în faţă şi l-am deschis.

Era gol.

— Băutura ta preferată e ceaiul irlandez pe care ţi-1 face mama la micul dejun. Dacă ar fi fost limonada, asta ai fi găsit în ceaşca ta. Dacă ar fi fost ciocolata caldă, ai fi primit ciocolată caldă, şi aşa mai departe. E o vrajă de relaxare elementară, foarte utilă ca să îi faci pe oameni să se simtă în largul lor. Aşa cum te simţeai vi tu înainte ca firea ta suspicioasă să-şi spună cuvântul.

Uau! Se pricepea, nu glumă! Eu nici măcar nu încercasem vreodată o vrajă multifuncţională.

Deşi nu aveam de gând să îi spun, eram impresionată.

— Şi dacă băutura mea preferată ar fi fost berea? Mi-aţi fi dat o halbă rece?

Ea îşi înălţă uşor umerii, cu atâta eleganţă încât cu greu ai fi putut să numeşti acel gest o „ridicare din umeri“.

— Ei, poate că atunci aş fi avut o problemă.

Scoase o mapă de piele dintr-un teanc de dosare de pe birou şi se instală la loc pe tronul ei.

— Spune-mi, Sophia, zise doamna Casnoff, ce anume ştii despre familia ta?

Stătea sprijinită de spătarul scaunului, cu o gleznă petrecută peste cealaltă, părând atât de relaxată pe cât putea ea să fie.

— Nu prea multe, am zis eu, prudentă. Mama e din Tennessee ,1 părinţii ei au murit într-un accident de maşină când ea avea douăzeci de ani...

— Nu la această ramură a familiei tale mă refeream, zise doamna Casnoff. Ce ştii despre familia tatălui tău?

Acum nici măcar nu mai încerca să-şi ascundă nerăbdarea. Deodată, am avut senzaţia că un lucru foarte important depindea de răspunsul pe care urma să-l dau.

— Nu ştiu decât că tata e mag şi că se numeşte James Atherton. Mama l-a cunoscut în Anglia, şi el i-a zis că acolo a crescut, dar ea nu era sigură dacă-i adevărat sau nu.

Cu un oftat, doamna Casnoff puse jos ceaşca de ceai şi începu să răscolească prin mapa ei de piele. Îşi lăsă în jos ochelarii, din creştetul capului, unde-i ţinea de obicei, în timp ce mormăia:

— Hai să vedem, tocmai am... A, da, uite-o.

Scoase ceva din mapă, apoi se opri brusc şi ridică ochii spre mine.

— Sophia, ceea ce discutăm acum trebuie neapărat să rămână între noi. Tatăl tău m-a rugat să-ţi arăt acest lucru când consider că este momentul potrivit, şi am sentimentul că momentul acela a sosit.

Am încuviințat din cap. Pe bune, ce poți să mai spui când auzi un asemenea discurs?

Se pare că ei i-a convenit, pentru că mi-a întins o fotografie alb-negru. O tânără mă privea lung. Părea că e, poate, cu câțiva ani mai mare ca mine şi, după haine, mi-am dat seama că fotografia fusese făcută cândva prin anii '60. Rochia de culoare închisă îi flutura în jurul gambelor, ca în bătaia unei brize uşoare. Avea părul deschis la culoare, probabil blond sau roşcat.

Chiar în spatele ei, am recunoscut veranda de la Hecate Hall. Pe atunci, obloanele erau albe.

Ea zâmbea, dar surâsul ei părea forțat.

Ochii ei. Mari, depărtați şi deschişi la culoare.

Şi foarte familiari.

Singurii ochi asemănători pe care îi văzusem vreodată erau cei ai tatălui meu, în singura fotografie pe care o aveam cu el.

— Cine... Vocea mea se frânse puțin. Cine e ea?

Am ridicat ochii spre doamna Casnoff şi am remarcat că mă privea cu atenție.

— Aceasta, zise directoarea, turnându-şi încă o ceaşcă de ceai, este bunica ta, Lucy Barrow Atherton.

Bunica mea. Un moment nespus de lung am avut senzația că nu pot să respir. Doar m-am holbat la figura aceea, încercând cu disperare să mă regăsesc în ea.

Nu găseam însă nimic asemănător. Pomeții ei erau ascuțiți şi înalți, iar eu am fața uşor rotundă. Nasul ei era prea lung ca să semene cu al meu, iar buzele, prea subțiri.

M-am uitat cu atenție la chipul ei, care, în duda zâmbetului, părea atât de trist.

— A fost şi ea aici? am întrebat.

Doamna Casnoff îşi aşeză ochelarii la loc în creştetul capului şi încuviință din cap.

— De fapt, Lucy a crescut aici, la Hecate, demult, înainte chiar ca Hecate să existe. Cred că fotografia a fost făcută la puțin timp după ce s-a născut tatăl tău.

— Dumneavoastră ați... ați cunoscut-o?

Doamna Casnoff clătină din cap.

— Mă tem că asta s-a întâmplat înainte de vremea mea. Dar majoritatea copiilor Prodigium ştiu de ea, desigur. Povestea ei este de-a dreptul unică.

Şaisprezece ani mă întrebasem cine eram de fapt, de unde veneam. Şi răspunsul mă aştepta acolo, chiar în fața mea.

— De ce?

— Ți-am spus povestea originilor făpturilor Prodigium în prima ta zi aici. Ți-aduci aminte?

Mda, cu două săptămâni în urmă, m-am gândit. Doar nu eram amnezică. Dar am hotărât să fac puțină economie de sarcasm şi am spus:

— Sigur. Îngeri. Războiul cu Dumnezeu.

— Da. Totuşi, în cazul tău, familia nu şi-a căpătat puterile până în 1939, când străbunica ta, Alice, avea şaisprezece ani.

— Credeam că trebuie să te naşti vrăjitoare. Mama spunea că numai vampirii sunt oameni la început.

Doamna Casnoff încuviință din cap.

— De obicei, aşa se întâmplă. Totuşi, există întotdeauna şi oameni care încearcă să-şi schimbe destinul. Dau peste vreo carte de vrăjitorie sau aud vreo incantație specială, găsesc o metodă de a se impregna cu ceea ce este sacru, mistic. Foarte puțini supraviețuiesc acestui proces. Străbunica ta a fost unul dintre aceşti oameni.

Neştiind ce să spun, am mai luat o înghițitură lungă din ceaiul meu. Era rece, şi zahărul rămăsese la fund, făcându-1 siropos.

— Cum? am întrebat, în cele din urmă.

Doamna Casnoff oftă.

— Din păcate, aici nu ştiu ce să-ți răspund. Nu sunt nici un fel de documente care să ateste că Alice ar fi împărtăşit vreodată cuiva în profunzime experiențele ei. Ştiu numai ce am prins pe ici, pe colo. Se pare că a avut de-a face cu o vrăjitoare foarte rea, care încerca să-şi crească puterile cu ajutorul magiei negre, prin metode care fuseseră interzise de Consiliu încă din secolul al XVII-lea.

Nimeni nu e foarte sigur cum s-a încurcat Alice cu femeia aceasta - cred că se numea domnişoara Thome - sau măcar dacă ştia cine era ea cu adevărat. Cumva, vraja care îi era destinată domnişoarei Thome a transformat-o pe Alice.

— Stați, dar ați spus că domnişoara Thorne folosea magia neagră pentru vraja ei, nu?

Doamna Casnoff dădu din cap aprobator.

— Da. Erau nişte lucruri cu adevărat îngrozitoare. Alice a avut mare noroc că n-a fost omorâtă în timpul transformării. Domnişoara Thorne n-a fost la fel de norocoasă.

Deodată, am avut senzația că înghițisem o tavă întreagă de cuburi de gheață, dar chiar în timp ce simțeam că-mi îngheață stomacul, broboane de sudoare mi-au apărut pe frunte.

— Deci stră...străbunica mea a fost transformată în vrăjitoare prin magie neagră? Adică prin cel mai rău, cel mai primejdios tip de magie care a existat vreodată?

Doamna Casnoff încuviință iar din cap. Mă privea în continuare cu foarte mare atenție.

— Străbunica ta a fost o aberație, Sophia. Îmi pare rău. Ştiu că e un cuvânt urât, dar nu poate fi evitat.

— Cum... Mi-am dres glasul. Ce s-a întâmplat cu ea?

Doamna Casnoff oftă adânc.

— În cele din urmă, a fost găsită la Londra de un membru al Consiliului. Fusese închisă într-un azil, unde bătea câmpii la nesfârşit despre vrăjitoare şi demoni. Membrul Consiliului le-a adus pe ea şi pe bunica ta, Lucy, la Hecate.

— Pe bunica mea? M-am uitat în jos la fotografia din mâinile mele.

— Da. Alice era însărcinată când a fost găsită. Au aşteptat până când s-a născut bunica ta ca să le aducă pe amândouă aici.

Şi-a mai turnat o ceaşcă de ceai. Aveam sentimentul că nu prea voia să spună mai multe, dar trebuia să întreb.

— Şi ce s-a întâmplat după aceea?

Doamna Casnoff începu să amestece în ceaiul ei, cu atenția şi concentrarea unui neurochirurg.

— Alice nu s-a adaptat bine la transformare, răspunse, fără să se uite la mine. După trei luni aici, la Hecate, a pus la cale o evadare. Nici în cazul acesta nimeni nu ştie exact cum s-a întâmplat, dar Alice avea la dispoziție un tip de magie foarte puternică. Şi apoi...

Doamna Casnoff se opri ca să ia o gură de ceai.

— Şi apoi? am repetat eu, nerăbdătoare.

În cele din urmă, ridică privirea şi se uită fix în ochii mei.

— A fost omorâtă. L'Occhio di Dio.

— Cum ştim că a fost...

— Ei au un stil propriu de a ne lichida, se grăbi ea să răspundă, în orice caz, Lucy, care fusese lăsată în urmă, a rămas aici la Hecate, astfel încât Consiliul să poată s-o studieze.

— A, ca un fel de experiment ştiințific? Nu voiam să par atât de mânioasă, dar eram speriată de moarte.

— Puterea lui Alice fusese cu totul ieşită din comun. A fost într-adevăr cel mai puternic Prodigium despre care s-a scris vreodată. Era vital pentru Consiliu să ştie dacă nivelul acela de magie i se transmisese fiicei ei, care, la urma urmei, era pe jumătate om.

— Şi?

— Da. Şi puterea aceea i-a fost transmisa şi tataiui tau.

Privirile ni s-au întâlnit.

— Şi ție.

Capitolul 14

După mica noastră şedință, doamna Casnoff mi-a dat liber pentru restul după-amiezii, „ca să reflectezi la ceea ce ai aflat“. N-aveam, totuşi, chef să reflectez prea mult. M-am dus direct la etajul al doilea. În alcovul mic de pe culoarul meu, era un şir de telefoane roşii, strălucitoare, pe care

elevii le puteau folosi. Erau pline de praf din cauză că nu fuseseră mai deloc folosite, pentru că majoritatea elevilor Prodigium de la Hecate n-aveau nevoie de telefoane ca să ia legătura cu familiile lor. Vampirii erau înzestrați cu telepatie, dar asta nu însemna că Jenna suna acasă. Metamorfii aveau un fel de mentalitate multiplă, şi zânele se foloseau de vânt sau de vreo insectă zburătoare pentru a transmite mesaje. Chiar în dimineața aceea, o văzusem pe Nausicaa şoptindu-i ceva unei libelule.

Pentru vrăjitoare şi magi, se presupunea că există o serie de vrăji diferite pe care puteai să le foloseşti ca să vorbeşti cu oamenii, de la cea prin care puteai să faci să-ți apară cuvintele înscrise pe un perete până la cea prin care puteai să faci o pisică să-ți imite vocea. Dar eu nu ştiam nici una dintre ele, şi chiar dacă aş fi ştiut, erau folositoare numai ca să comunici cu alte vrăjitoare. De vreme ce mama era om, n-aveam la dispoziție decât mijloacele obişnuite de comunicare.

Am ridicat receptorul, strâmbându-mă din cauza senzației pe care mi-o dădea praful care mi se lipea de mâna transpirată.

După câteva secunde, mama a ridicat receptorul.

— Tata e şeful Consiliului, am zis, înainte ca ea să apuce măcar să spună „alo“.

Am auzit-o oftând.

— O, Sophie, am vrut să-ți spun.

— Dar nu mi-ai spus, am zis şi am simțit că mi se pune un nod în gât.

— Soph...

— Nu mi-ai spus nimic. Mă usturau ochii şi aveam vocea gâtuită. Nu mi-ai spus cine e tata, nu mi-ai spus că se pare c-aş fi cea mai puternică vrăjitoare care a existat vreodată. Nu mi-ai spus că tata e cel care... m-a condamnat să vin aici.

— N-a avut de ales, spuse mama, cu o voce obosită. Dacă fiica lui ar fi scutită de pedeapsă, ce impresie ar face în fața celorlalți Prodigium?

Mi-am şters obrazul cu podul palmei.

— Ei, sigur, n-aş vrea să facă o impresie proastă.

— Scumpo, lasă-mă să-l sun pe tatăl tău, ca să lămurim lucrurile...

— De ce nu mi-ai spus că oamenii vor să mă omoare?

Pentru o clipă, mamei i se tăie respirația.

— Cine ți-a spus aşa ceva? întrebă ea, şi acum era chiar mai furioasă decât mine.

— Doamna Casnoff. Chiar după ce a aruncat bomba, vorbind de puterile mele, doamna Casnoff mi-a dezvăluit unul dintre motivele pentru care tata mă trimisese la Hecate. Ca să fiu în siguranță.

— Nu poți să-l acuzi. L'Occhio di Dio a omorât-o şi pe Lucy, în 1974, şi viața tatălui tău a fost pusă în pericol de multe ori. În primii cincisprezece ani din viața ta, tatăl tău a putut să țină secretul existenței tale. Dar acum... Era numai o chestiune de timp până când L'Occhio di Dio avea să afle de tine, şi ai fi fost lipsită de apărare în lumea obişnuită.

— Şi... şi cu irlandezii ăia ce e? m-am răstit eu.

Doamna Casnoff îşi ferise privirea. „Familia Brannick nu e un motiv de îngrijorare în prezent11, atât îmi spusese. Ştiam că minte, dar fusesem prea înghețată de spaimă ca să îi atrag atenția.

— E adevărat? am întrebat-o atunci pe mama. Tata m-a trimis aici pentru că sunt în pericol?

— Vreau să mi-o dai la telefon pe doamna Casnoff chiar acum, zise mama, fără să-mi răspundă la întrebare. Se simțea multă furie în vocea ei, dar şi teamă.

— E adevărat? am repetat eu.

Cum ea nu răspundea, am strigat:

— E adevărat?

Undeva, pe culoar, se deschise o uşă şi, uitându-mă peste umăr, am văzut-o pe Taylor care tocmai dădea să iasă din camera ei. Când m-a văzut, a clătinat uşor din cap şi a închis uşa.

— Soph, zicea mama, uite ce e, o să... o să vorbim despre asta când vii acasă în vacanța de iarnă, bine? Nu vreau să discut la telefon.

— Deci e adevărat, am zis eu, plângând.

A urmat o tăcere atât de lungă la celălalt capăt al firului, încât m-am întrebat dacă nu cumva închisese. Apoi mama a scos un oftat lung şi a spus:

— Putem să vorbim mai încolo despre asta.

Am trântit receptorul. Telefonul zăngăni în semn de protest.

M-am lăsat în jos pe lângă perete până pe podea şi mi-am sprijinit capul pe genunchi.

Mult timp am stat aşa, respirând uşor, încercând să opresc şuvoiul năvalnic de lacrimi. O părticică din mine se simțea vinovată într-un fel ciudat, de parcă ar fi trebuit de fapt să mă umflu în pene pentru că eram o vrăjitoare bestială sau ceva de genul ăsta. Dar nu mă umflam în pene. Aş fi fost mai mult decât fericită să las pielea strălucitoare, părul fluturând şi loviturile distrugătoare în seama lui Elodie şi a prietenelor ei. Eu puteam pur şi simplu să am o ceainărie să zicem, unde să vând tratate de astrologie şi cărți despre chakre. Ar fi haios. Cine ştie, poate că aş purta o rochie purpurie vaporoasă...

Am ridicat brusc privirea şi am pus capăt rătăcirilor mele mentale. Simțeam iarăşi că mi se face pielea de găină.

M-am uitat în sus şi am văzut că fata de pe lac stătea în picioare la capătul culoarului. De aproape am văzut că era cam de vârsta mea. Se uita încruntată la mine şi am observat că rochia verde îi flutura în jurul gambelor de parcă ar fi bătut vântul.

Înainte să apuc s-o întreb cine e, ea se întoarse brusc pe călcâie şi se îndepărtă. Am ciulit urechile să îi ascult paşii pe treptele de lemn, dar nu se auzea nici un sunet.

Acum simțeam fiori în tot corpul. Probabil vi se pare ciudat faptul că mergeam la o şcoală frecventată de monştri şi tot îmi era frică de fantome, dar toată chestia asta începea să devină ridicolă. Era a treia oară când o vedeam pe fata asta şi de fiecare dată părea că mă studiază. Oare de ce?

M-am ridicat alene şi am pornit-o pe culoar.

M-am oprit înainte să cotesc, de teamă că poate stă acolo, aşteptându-mă.

Ce o să facă, Sophie? m-am gândit. O să țipe: Bau! O să treacă prin tine? E o fantomă, ce Dumnezeu!

Dar încă îmi țineam respirația când am cotit-o în goană.

Şi am intrat în ceva foarte tare.

Am vrut să țip, dar a ieşit mai degrabă un sunet gâtuit.

Nişte mâini s-au întins spre mine, ca să mă potolească.

— Hei! zise Jenna, chicotind.

— Oh. Bună! am zis, cu respirația tăiată după impact, dar vădit uşurată.

— Te simți bine?

Mă cercetă cu o privire îngrijorată.

— A fost o zi lungă.

Jenna zâmbi uşor.

— Sunt sigură. Am auzit ce s-a întâmplat cu Vandy.

Am gemut. Din cauza secretelor de familie, a asasinilor şi a fantomelor, uitasem complet de pericolul mai iminent în care mă aflam.

— E vina mea. N-ar fi trebuit niciodată s-o ascult pe Elodie.

— Nu, n-ar fi trebuit, zise Jenna, răsucindu-şi pe deget şuvița roz. E adevărat că eşti consemnată în pivniță pentru tot restul semestrului?

— Mda. Apropo, ce înseamnă asta?

— E îngrozitor, răspunse ea sec. Consiliul îşi depozitează la noi artefactele magice defecte, şi toate sunt puse alandala în pivniță. Cei consemnați trebuie să încerce să inventarieze toate porcăriile alea.

— Să încerce?

— Ei, sunt numai mizerii, dar sunt nişte mizerii fermecate, aşa că se mută dintr-o parte în alta. Inventarierea lor n-are sens pentru că nu rămân în acelaşi loc.

— Super, am mormăit eu.

— Ai grijă, Sophie! Lipitoarea pare cam înfometată.

M-am uitat peste umărul Jennei şi am văzut-o pe Chaston la capătul culoarului. N-o văzusem niciodată fără Elodie şi Anna, şi efectul era oarecum surprinzător.

Chaston ne rânji, dar părea să fie mai degrabă o imitație a zâmbetului sarcastic al lui Elodie decât o expresie sinceră.

— Taci, Chaston, am zis nervoasă.

— Ce avem la cină? Vrăjitoare! zise ea, cu un râs malițios, înainte să dispară în camera ei.

Jenna părea chiar mai palidă ca de obicei. Poate că de vină era lumina, dar pentru o clipă mi se păru că ochii ei erau roşii ca focul.

— Lipitoarea, şopti ea. Pe-asta n-am mai auzit-o.

— Hei, am zis şi am înghiontit-o uşor. Nu le lăsa să te necăjească. Mai ales pe aia. Nu merită.

Jenna dădu din cap aprobator.

— Ai dreptate, zise ea, dar continua să se uite spre uşa lui Chaston. Şi zi, vii la cursul de „Clasificări ale metamorfilor“?

Am clătinat din cap.

— Casnoff mi-a dat liber restul zilei.

Din fericire, Jenna n-a întrebat de ce.

— Ca lumea. Atunci ne vedem la cină.

După plecarea Jennei, m-am gândit să mă duc în camera mea să citesc sau să stau în pat, dar, în schimb, am coborât şi am intrat în bibliotecă. La fel ca restul clădirii, acum mi se părea că sala are un aer mult mai puțin sărăcăcios. Scaunele nu mai semănau aşa de mult cu nişte ciuperci gata să mă înghită şi erau mult mai comode.

N-a trebuit să cercetez prea mult rafturile până să găsesc ce căutam.

Era o carte neagră, cu cotorul crăpat. N-avea titlu, dar un ochi mare auriu era imprimat pe copertă.

M-am aşezat într-un scaun şi mi-am tras picioarele sub mine, deschizând cartea la mijloc. Erau acolo mai multe pagini lucioase cu imagini, majoritatea reproduceri după picturi, deşi mai erau şi câteva fotografii vechi, cu un castel dărăpănat din Italia care se presupunea că ar fi sediul organizației L'Occhio di Dio. Am răsfoit paginile şi m-am oprit când am ajuns la imaginea pe care o văzusem în cartea mamei. Era la fel de îngrozitoare pe cât îmi aduceam aminte: vrăjitoarea pe spate, cu ochii scânteindu-i de spaimă, şi bărbatul cu părul negru ghemuit deasupra ei, ținând în mână un cuțit de argint. Ochiul era tatuat peste inima lui. Mi-am luat privirea de la imagini ca să parcurg repede textul:

„înființată în 1129, societatea a început să funcționeze în Franța ca ramură a Ordinului Cavalerilor Templieri. Inițial a fost vorba despre un grup de cavaleri sfinți, care aveau misiunea de a scăpa lumea de demoni. Apoi grupul s-a mutat în Italia, unde şi-a luat titlul oficial, L'Occhio di Dio - Ochiul lui Dumnezeu. Grupul a devenit curând cunoscut pentru acțiunile violente împotriva tuturor tipurilor de Prodigium, dar se ştia de asemenea că atacă orice om care îi ajută pe Prodigium. Cu timpul, membrii grupului s-au transformat din războinici sfinți în ceva ce seamănă mai degrabă cu o organizație teroristă secretă. L'Occhio di Dio este un grup de asasini de elită, cu un obiectiv unic - distrugerea totală a tuturor făpturilor Prodigium.11

— Ei, ce frumos, am şoptit în barbă.

Mi-am aruncat ochii şi pe alte pagini. Restul cărții părea să fie o istorie a liderilor grupului şi a celor mai cunoscute victime

Prodigium ale acestora. Am parcurs lista de nume, dar n-am găsit-o acolo pe Alice Barrow. Poate că doamna Casnoff se înşelase şi, la urma urmei, nu fusese chiar aşa de mare şi tare.

Eram gata să pun cartea la loc pe raft, când o ilustrație alb-negru îmi atrase privirea şi îmi dădu fiori. Ilustrația prezenta o vrăjitoare care zăcea pe un pat, cu capul într-o parte, cu o privire pustiită. În spatele ei stăteau în picioare doi bărbați sobri, care se uitau în jos, la corpul ei. Cămăşile lor erau deschise doar atât cât să se vadă tatuajele de deasupra inimii. Unul dintre ei ținea în mână un băț lung, subțire, ascuțit la vârf, ca un fel de piolet. Celălalt avea un borcan în care era un lichid negru, cu un aspect dubios. M-am uitat în jos la textul ilustrației.

„Deşi îndepărtarea inimii este metoda folosită de obicei de organizația Ochiul lui Dumnezeu, se ştie că o altă metodă constă în golirea de sânge a trupului unui Prodigium. Nu se ştie dacă acest lucru se face pentru a da vina pe vampiri sau din alt motiv.“

M-a trecut un fior în timp ce mă uitam lung la vrăjitoarea aia cu ochi goi. Nu era nici o gaură în gâtul ei, aşa cum găsiseră la Holly, dar era clar că bărbaţii îi goliseră cumva trupul de sânge.

Dar era un lucru imposibil. Eram pe o insulă, apărată de nenumărate vrăji de protecţie. Cu siguranţă, nu exista nici o metodă prin care vreun membru al organizaţiei putea să intre fără să fie detectat.

Am răsfoit cartea dând paginile înapoi, căutând capitole despre felul în care Ochiul ar putea trece de vrăjile de protecţie, dar nu se spunea decât că organizaţia nu se folosea de magie, ci doar de forţa brută.

Mai târziu, după ce m-am strecurat cu cartea sus, în camera mea, i-am arătat imaginea Jennei.

Credeam că o s-o intereseze, dar abia dacă s-a uitat la ea, înainte să-mi întoarcă spatele şi să se suie în patul ei.

— Cei din L'Occhio di Dio nu omoară aşa, zise ea, în timp ce stingea luminile. Niciodată nu sunt secretoşi. Vor ca oamenii să ştie că e vorba despre ei.

— Tu de unde ştii? am întrebat.

Ea stătea întinsă în pat, fără să zică nimic, şi am crezut că nici n-avea de gând să-mi răspundă.

Apoi, pe întuneric, se hotărî să vorbească:

— Pentru că i-am văzut.

Capitolul 15

Două zile mai târziu, mi-am început perioada de consemnare în pivniţă.

Întâi de toate ar trebui să spun că nu mai fusesem niciodată într-o pivniţă. De fapt, nu văd de ce ar trebui cineva să intre vreodată într-o pivniţă dacă nu e vorba de vin.

Pivniţa asta părea deosebit de neprimitoare. În primul rând, podeaua era îngrozitor de murdară, şi asta... câh. Aerul era răcoros, în ciuda căldurii de afară, şi mirosea a mucegai şi a umezeală. Adăugaţi la asta tavanul înalt, cu becurile lui neacoperite, o singură ferestruică dând spre grămada de gunoaie din spatele şcolii şi nesfârşitele rafturi de porcării pline de praf, şi mi-am dat seama imediat de ce un semestru întreg de consemnare în pivniţă era o chestie atât de naşpa. Nu era numai asta; Vandy hotărâse să fie cât se poate de rea şi să ne pună să stăm acolo trei seri pe săptămână, chiar după cină. Aşa că, în timp ce toţi ceilalţi stăteau în camerele lor sau lucrau la unul dintre faimoasele eseuri cerute de lordul Byron, Archer şi cu mine urma să inventariem o grămadă de mizerii despre care Consiliul credea că sunt prea importante ca să fie aruncate, dar nu suficient de importante ca să fie depozitate la sediul Consiliului de la Londra.

Jenna încercase să mă înveselească în dimineaţa aia, spunând:

— Măcar faci asta împreună cu un tip sexy.

— Archer nu mai e sexy, am ripostat eu. A încercat să mă omoare, şi iubita lui e Satana.

Dar trebuie să recunosc că, în timp ce stăteam unul lângă altul pe treptele pivniţei şi o ascultam pe Vandy care bătea câmpii despre ce trebuia să facem acolo jos, n-am putut să mă abţin să nu mă uit la el cu coada ochiului şi să observ că, făcând abstracţie de tendinţele ucigaşe şi de iubitele afurisite, tot era sexy. Ca de obicei, cravata lui nu era aranjată şi îşi suflecase mânecile de la cămaşă. Se uita la Vandy cu un aer plictisit, oarecum amuzat, ţinându-şi braţele încrucişate la piept.

Postura aceea îi punea excelent în evidenţă pieptul şi braţele. Ce nedrept era că, dintre toate fetele, Elodie avea un asemenea iubit! Pe bune, unde e dreptatea când...

— Domnişoară Mercer! urlă Vandy, şi eu am tresărit atât de tare încât aproape că mi-am pierdut echilibrul.

M-am apucat cu o mână de balustradă, şi Archer m-a prins de cealaltă.

Apoi mi-a făcut cu ochiul, şi imediat mi-am îndreptat atenţia spre Vandy, de parcă era cea mai fascinantă persoană pe care o văzusem vreodată.

— E nevoie să-ţi repet ceva, domnişoară Mercer? zâmbi ea batjocoritor.

— Ăăă... nu. Am înţeles, am îngăimat eu.

Ea se holbă la mine un minut. Cred că încerca să scoată o vorbă de duh. Dar Vandy, ca

majoritatea oamenilor răi, era proastă, aşa că, în cele din urmă, doar bombăni ceva şi se repezi între mine şi Archer ca să urce scările.

— O oră! strigă peste umăr.

Uşa veche nu scârțâi, ci mai degrabă țipă de durere când o trânti în urma ei.

Spre groaza mea, am auzit un clinchet zgomotos.

— Tocmai ne-a încuiat aici? l-am întrebat pe Archer, cu o voce mult mai ascuțită decât îmi propusesem.

— Îhî, răspunse el, coborând în fugă scările ca să ridice unul dintre dosarele lăsate de Vandy, care stătea să cadă de pe un rând de borcane.

— Dar asta... nu e ceva ilegal?

El zâmbi, dar nu ridică ochii din dosar.

— Pe bune, ar trebui să renunți la ideile astea tipic umane şi atât de fermecătoare, precum legalitatea, Mercer.

Deodată, el ridică privirea şi făcu ochii mari.

— Oh! Tocmai mi-am adus aminte de ceva.

Puse jos dosarul şi se scotoci prin buzunare.

— Uite, zise el, venind spre mine şi strecurându-mi ceva în palma desfăcută.

M-am uitat în jos.

Era un şervețel mototolit.

— Eşti un măgar. Am aruncat şervețelul la picioarele lui şi am trecut pe lângă el, cu paşi apăsați. Îmi ardeau obrajii.

— Nu e de mirare că Elodie e iubita ta, am mormăit în timp ce ridicam dosarul.

Răsfoiam ostentativ paginile. Erau douăzeci cu totul, şi pe fiecare erau cam cincizeci de obiecte. Ochii mei au trecut repede peste unele dintre ele, observând lucruri precum: „Laț: Rebecca Nurse“ şi „Mână vătămată: A. Voldari“.

Am smuls primele zece pagini şi i le-am întins lui Archer, împreună cu un pix.

— Tu iei jumătatea asta, am zis, fără să mă uit în ochii lui. Apoi m-am dus la raftul cel mai îndepărtat de el, cel de sub ferestruică.

O clipă, el nu s-a mişcat, şi îmi dădeam seama că voia să spună ceva, dar în cele din urmă doar a oftat şi s-a dus în cealaltă parte a camerei.

Vreo cincisprezece minute am lucrat într-o tăcere deplină. Deşi Vandy stătuse o eternitate ca să ne explice ce trebuia să facem, de fapt, era o muncă foarte uşoară, chiar ridicol de plictisitoare. Trebuia să ne uităm la obiectele de pe rafturi şi apoi să le găsim pe foi şi să notăm pe ce raft şi în ce compartiment se găseau. Singura chestie care îngreuna situația era faptul că nici un obiect nu era etichetat, aşa că uneori cu greu îți dădeai seama ce erau. De exemplu, pe Raftul G, Compartimentul 5, era o bucată de țesătură roşie care ar fi putut să fie „Fragment de copertă, carte de vrăjitorie: C. Catellan“ sau „Petic de veşmânt ceremonial: S. Cristakos11.

Sau poate că nu era nici unul dintre acele lucruri, ci un obiect de pe lista lui Archer. Ar fi mers mai repede dacă am fi lucrat împreună, dar eram încă supărată după faza cu şervețelele.

M-am ghemuit şi am ridicat o tobă de piele jerpelită. Am parcurs lista, dar n-am găsit nimic. Ştiam că n-ar fi trebuit să plâng în fața lui, dar nu-mi venea să cred că o să fie aşa nemernic încât să facă mişto de mine. Nu că am fi fost prieteni la cataramă, nici vorbă, dar atunci, în prima seară, am avut senzația că între noi se stabilise o oarecare legătură. Se pare că nu.

— A fost o glumă, zise el deodată.

M-am întors şi am văzut că stătea pe vine în spatele meu.

— Nu contează.

M-am întors iar spre raft.

— Ce voiai să spui despre mine şi Elodie? mă întrebă el.

M-am ridicat, dându-şi ochii peste cap, şi m-am dus la Raftul H.

— E chiar aşa de greu să-ți dai seama? Ea s-a distrat pe seama mea zilele trecute, aşa că e cât se poate de normal ca şi ție, iubitul ei, să-ți placă să-ți bați joc de mine. E aşa de drăguț când cuplurile au aceleaşi hobby-uri.

— Hei, se răsti el. Glumița făcută de Elodie m-a adus şi pe mine aici, ai uitat? Am încercat să te ajut.

— Nu ți-am cerut aşa ceva, am răspuns eu, prefăcându-mă că studiez cu atenție ceea ce la început mi s-au părut a fi nişte frunze care pluteau într-un borcan cu lichid chihlimbariu.

Apoi mi-am dat seama că nu erau frunze, ci cadavrele unor mici zâne.

Înăbuşindu-mi pornirea de a le arunca cât colo şi de a scoate un CÂÂÂÂÂÂÂÂÂÂÂHHHHH! prelung, am început să răsfoiesc paginile mele, căutând ceva de genul „Zâne mici moarte11.

— Ei, nu-ți face griji, se răsti Archer, cu nasu-n foile lui. N-o să se mai întâmple.

Am tăcut o clipă; amândoi ne uitam la listele noastre.

— Ai văzut ceva care ar putea să fie o bucată din țesătura de pe un altar? rupse el tăcerea, într-un final.

— Raftul G, Compartimentul 5.

Atunci, din senin, îmi zise:

— Nu e chiar aşa de rea, să ştii. Elodie. Trebuie numai să ajungi s-o cunoşti.

— Asta s-a întâmplat cu voi doi?

— Ce?

Am înghițit în sec, enervată. Chiar nu voiam să-l aud pe Archer spunând dulcegării despre Elodie, dar eram sincer curioasă.

— Jenna a zis că erai un fel de membru declarat al clubului „O Urâm pe Elodie“. Deci, de unde şi până unde?

El îşi feri privirea şi începu să ridice la întâmplare diverse lucruri, fără să pară că le vede într-adevăr.

— S-a schimbat, zise el încet. După ce a murit Holly... ştii de Holly?

Am încuviințat din cap.

— Colega de cameră a Jennei. Elodie, Chaston şi Anna m-au pus la curent.

El îşi trecu o mână prin părul negru.

— Mda. Sunt încă foarte pornite s-o acuze pe Jenna. Oricum, r.lodie şi Holly au fost foarte apropiate la început, iar Holly şi cu mine am fost logodiți...

— Stai aşa, am zis eu, ridicând mâna. Logodiți?

El avea un aer confuz.

— Păi da. Toate vrăjitoarele sunt logodite cu un mag când împlinesc treisprezece ani. La un an după ce-şi capătă puterile.

— Te simți bine? mă întrebă el, încruntându-se.

Sunt sigură că aveam o față foarte ciudată. La treisprezece ani eu abia mă gândeam dacă era cazul să las vreun băiat să mă sărute cu limba. Nu mi-ar fi dat niciodată prin gând să mă logodesc.

— Da, am mormăit eu. Atâta doar că mi se pare ciudat. Parcă ar fi din... Jane Austen.

— Nu e chiar aşa de rău.

— Ai dreptate. Căsătoriile aranjate între adolescenți sunt în general un lucru bun.

El clătină din cap.

— Nu ne căsătorim în adolescență, doar ne logodim. Şi vrăjitoarea are întotdeauna dreptul de a refuza sau de a accepta logodna sau de a se răzgândi mai târziu. Dar de obicei partida e una reuşită, bazată pe puteri şi personalități complementare. Chestii de-astea.

— Mă rog. Nu pot nici măcar să-mi imaginez cum ar fi să am un logodnic.

— Probabil că ai unul, să ştii.

M-am zgâit la el.

— Poftim?

— Tatăl tău e un tip influent. Sunt sigur că ți-a găsit o pereche când ai împlinit treisprezece ani.

Nu voiam nici măcar să vorbesc despre asta. Gândul că exista undeva un mag care punea la cale să mă transforme în consoarta lui într-o zi era prea greu de suportat. Dacă era aici, la Hecate? Dacă îl ştiam pe tip? O, Doamne, dacă era puştiul ăla cu respirație urât mirositoare care a stat chiar în spatele meu la cursul de „Evoluție magică“?

Mi-am pus în cap s-o întreb pe mama de toate astea de îndată ce mă hotărâm să vorbesc iar cu ea.

— Bine, i-am zis lui Archer. Haide... continuă-ți povestea.

— Cred că nimeni nu şi-a dat seama cât de mult a afectat-o pe Elodie moartea lui Holly. Aşa că peste vară am început să stăm de vorbă, despre Hecate şi despre Holly, şi dintr-una într-alta...

— Şi poți să mă scuteşti de detaliile picante, am zis eu, cu un zâmbet, chiar în timp ce simțeam o uşoară împunsătură în piept. Deci lui chiar îi plăcea de ea. Eu tot nutrisem fantezia asta secretă că el doar se prefăcea că îi place ca să poată să îi dea papucii în public, în cel mai stânjenitor mod posibil, de preferință la televiziunea națională.

— Uite ce e, zise el, o să am grijă ca Elodie şi prietenele ei să te lase în pace, bine? Şi, pe bune, încearcă să îi mai dai o şansă. Are nişte profunzimi ascunse, pe cuvânt.

Atunci, m-a luat gura pe dinainte şi am ripostat:

— Am spus să mă scuteşti de detaliile picante.

Nu sunt sigură dacă la început mi-am dat măcar seama ce spusesem. Şi apoi mi-a picat fisa şi m-am înjurat în gând. Aprinsă la față, m-am uitat la Archer.

El se holba la mine, uluit.

Şi apoi a izbucnit în râs.

Am început şi eu să mă hlizesc, şi n-a trecut mult şi ne-am pomenit amândoi pe podeaua murdară, ştergându-ne lacrimile de la ochi. Trecuse mult timp de când nu mai râsesem în hohote cu cineva sau nu mai făcusem o glumă porcoasă, şi uitasem ce bine era. Pentru câteva clipe am uitat că, pare-se, eram zămislită de o forță a răului şi că eram urmărită de o fantomă.

Era plăcut.

— Ştiam că-mi placi, Mercer, zise el când ne-am oprit în sfârşit din chicotit, şi mie îmi părea bine că puteam să dau vina pe hohotele de râs pentru roşeața din obraji.

— Da' stai aşa, am zis, sprijinindu-mă de unul dintre rafturi, încercând să-mi recapăt suflul. Dacă toată lumea se logodeşte la treisprezece ani, nu s-a stabilit deja că ea se va căsători cu altcineva?

El încuviință din cap.

— Dar ți-am spus, e o chestie voluntară. O logodnă poate fi mereu renegociată. Serios, eu sunt considerat, chipurile, o partidă bună.

— Şi modest pe deasupra, am răspuns, aruncând cu pixul în el.

Archer îl prinse din zbor, cu uşurință.

Deasupra noastră, uşa scoase scâncetul ei sinistru, şi amândoi am sărit în picioare simțindu-ne vinovați de parcă ne-ar fi prins cineva giugiulindu-ne sau ceva de genul ăsta.

Brusc, în minte îmi apăru o imagine cu mine şi Archer săru- tându-ne pasional, lipiți de unul dintre rafturi, şi am simțit cum dogoarea din obraji îmi cuprinde şi restul corpului. Fără să vreau, m-am uitat la buzele lui. Când mi-am ridicat ochii, am văzut că se uita la mine cu un aer complet impenetrabil. Dar exact ca atunci când îmi aruncase privirea aia pe scări, în prima noapte, am simțit că mi se taie respirația. De fapt, chiar m-am bucurat când Vandy a strigat:

— Mercer! Cross!

Vocea ei aspră, răguşită era echivalentul auditiv al unui duş rece, şi tensiunea momentului trecu brusc. Aproape toate gândurile mele lascive dispăruseră ca prin minune până când am ieşit din pivniță.

— Miercuri, aceeaşi oră, acelaşi loc, zise Vandy în timp ce noi o luam practic la fugă spre scara principală.

Fireşte, Elodie îl aştepta pe Archer în salonul de la primul etaj. Stătea pe canapeaua albastră, jegoasă. O lampă din apropiere răsfrângea o lumină aurie, blândă pe pielea ei impecabilă şi-i accentua reflexele rubinii ale părului.

M-am întors spre Archer, dar el se uita lung la Elodie, aşa cum... ei bine, aşa cum mă uitam eu la el.

Nici măcar nu m-am obosit să spun noapte bună. Pur şi simplu am urcat în fugă scările spre camera mea.

Jenna nu era acolo şi, după toată mizeria aia din pivniță, aveam neapărată nevoie de un duş. Am smuls un prosop din geamantan, un maiou şi nişte pantaloni de pijama din şifonierul meu.

Etajul nostru era de-a dreptul pustiu. Băieții şi fetele nu trebuiau să se despartă până la ora nouă,

iar acum era abia şapte, deci probabil că toată lumea era în saloanele de jos.

Cu mintea tot la Archer (şi la cât de nasol era să-ți pice cu tronc - fără ca sentimentul să fie împărtăşit - cineva care avea o relație cu o zeiță), m-am îndreptat spre baie şi am deschis uşa. De jur împrejur erau aburi grei şi abia vedeam în față. Când am înaintat, apa caldă mi-a pleoscăit în jurul picioarelor. Auzeam cum curge apa la robinet.

— Hei! am strigat.

Nu se auzi nici un răspuns, aşa că întâi m-am gândit că lăsase cineva apa deschisă, ca să facă o glumă. Pe doamna Casnoff n-ar amuza-o chestia asta. Apa fierbinte nu e tocmai ideală pentru nişte podele vechi de două sute de ani.

Atunci, aburii au început să se risipească, trecând prin uşa deschisă din spatele meu.

Şi am văzut de ce robinetul era încă deschis.

Mi-a luat mult timp să accept ce vedeam în fața ochilor. La început am crezut că, poate, Chaston adormise pur şi simplu în baie şi că apa avea o nuanță trandafirie de la sărurile de baie. Apoi mi-am dat seama că ochii îi erau întredeschişi, de parcă ar fi fost beată. Şi apa se colorase de sânge.

Capitolul 16

Am observat rănile mici, ca nişte înțepături, făcute chiar sub maxilarul ei, şi nişte tăieturi mai lungi, mai urâte, pe ambele încheieturi, din care picura sânge pe gresie.

Fără să mă gândesc măcar, m-am repezit la ea, mormăind o vrajă de vindecare. Nu era una prea grozavă, ştiam asta. Cel mai bun rezultat pe care îl avusesem vreodată folosind-o a fost să vindec o julitură la genunchi, dar m-am gândit că merită să încerc. Mi s-a părut că găurelele de pe gâtul ei s-au încrețit uşor pentru câteva momente, lărgindu-se apoi iar. Am scos un fel de scâncet. Doamne, de ce erau atât de mizerabile vrăjile mele?

Genele lui Chaston fluturară o clipă, şi ea deschise gura, ca şi când ar fi încercat să spună ceva.

Am alergat la uşă.

— Doamnă Casnoff! Hei! Ajutor!

Mai multe capete răsăriră în dreptul uşilor.

— O, Doamne, am auzit pe cineva văitându-se. Nu se poate iar.

Doamna Casnoff apăru în capul scărilor în halat, cu părul

prins într-o coadă lungă, care-i atârna pe spate. Imediat cum a văzut unde sunt, a pălit. Şi, nu ştiu de ce, dar văzând-o atât de speriată, am clacat. Au început să-mi tremure genunchii şi am simțit că-mi amorțeşte gâtlejul.

— Ch...Chaston, am reuşit să îngaim. E... e plin de... sânge...

Doamna Casnoff mă apucă de braț şi se uită în baie. Mâinile I se încleştară pe umerii mei. Se aplecă şi mă privi în ochi.

— Sophia, trebuie să te duci să-l aduci pe Cal cât de repede poți. Ştii unde stă?

Mi se părea că am creierii făcuți omletă, ca în reclamele alea vechi împotriva consumului de droguri.

— Paznicul? am întrebat eu prosteşte.

De ce ar avea nevoie de el doamna Casnoff? Era cumva paramedic sau ceva asemănător?

Doamna Casnoff încuviință din cap; încă mă ținea strâns de după umeri.

— Da. Cal, repetă ea. Locuieşte lângă iaz. Cheamă-1 şi spune-i ce s-a întâmplat.

M-am întors şi am luat-o la fugă spre scări. În treacăt, am văzut-o pe Jenna ieşind din camera noastră. Mi s-a părut c-o aud cum mă strigă pe nume, dar între timp şi ieşisem pe uşa din față, cufundându-mă în noapte.

Deşi fusese o zi călduroasă, acum era destul de răcoare şi mi se făcea pielea de găină. Singura lumină venea de la şcoala din spatele meu, ferestrele acelea uriaşe proiectând pe pajişte dreptunghiuri de lumină şi mai mari. Ştiind că lacul era la stânga mea, m-am întors într-acolo şi am continuat să alerg, iar aerul răcoros îmi intra şi îmi ieşea din plămâni ca şi cum mi-ar fi înfipt cineva nişte cuțite. Abia am distins o formă întunecată, neregulată, care speram din tot sufletul să fie casa

lui Cal, şi nu vreun hambar părăsit. Deşi încercam să-mi alung teama, n-o vedeam decât pe Chaston care sângera, aproape moartă, pe dalele de gresie în alb şi negru.

Apropiindu-mă, am văzut că era cu siguranță o casă. Auzeam o muzică în surdină înăuntru, şi era un pic de lumină la fereastră.

Acum respiram atât de greu încât nu eram sigură dacă o să fiu în stare să articulez vreun cuvânt.

A trebuit să bat doar vreo trei secunde până când uşa s-a deschis larg, şi Cal a apărut în prag, în fața mea.

îmi închipuisem că trebuia să fie un bătrân mătăhălos, cu o sumedenie de toane, aşa că am fost de-a dreptul şocată când m-am trezit față în față cu tipul atletic pe care îl văzusem în prima zi, cel despre care crezusem că ar putea fi fratele mai mare al cuiva. Nu putea să aibă mai mult de nouăsprezece ani, şi singurele lucruri care îi dădeau un aspect mătăhălos erau o cămaşă de flanelă şi aerul oarecum posac.

— Elevii n-au voie... Începu el, dar l-am întrerupt.

— Doamna Casnoff m-a trimis la tine. E vorba de Chaston. E rănită.

Imediat cum am spus „doamna Casnoff1, a închis uşa, apoi a trecut pe lângă mine şi a luat-o la fugă prin curte spre casă. Frântă de oboseală după fuga de mai devreme, am rămas în urmă.

Până când ne-am întors, Chaston fusese scoasă din cadă şi înfăşurată într-un prosop. Avea nişte bandaje peste găurile de pe gât şi altele înfăşurate strâns în jurul ambelor încheieturi ale mâinilor. Dar ea era încă foarte palidă şi avea ochii închişi.

Elodie şi Anna erau ghemuite lângă chiuvetă, în pijamale, cuibărite una în alta şi trăgându-şi nasul. Doamna Casnoff era în genunchi la capul lui Chaston, şoptind ceva. Nu ştiu dacă încerca s-o liniştească sau făcea o vrajă. Când intră Cal, ridică ochii şi păru că răsuflă uşurată, semănând acum mai degrabă cu o bunicuță îngrijorată decât cu o directoare cu puteri magice.

— Slavă Domnului, zise ea, cu blândețe în glas. Când s-a ridicat în picioare, am văzut că halatul ei din mătase naturală era ud leoarcă în dreptul genunchilor şi probabil compromis. Nu părea să bage de seamă.

— În biroul meu, îi zise lui Cal, pe când acesta se aşeza în genunchi şi o lua în brațe pe Chaston.

Doamna Casnoff ieşi pe culoar şi întinse brațele într-o parte şi într-alta ca să împrăştie mulțimea de elevi adunați în fața băii.

— Înapoi, copii, faceți loc. Vă asigur, domnişoara Burnett va fi bine. A fost doar un mic accident.

Toată lumea se retrase, şi paznicul ieşi, purtând-o pe Chaston pe brațe. Obrazul ei se odihnea de pieptul lui Cal, şi am văzut că buzele îi erau purpurii.

Pe când cei trei dispăreau, coborând scările, am auzit un oftat în spatele meu:

— Uau...

M-am întors şi am văzut-o pe Siobhan, care stătea sprijinită de cadrul uşii.

— Ce? se miră ea. Nu-mi spune că n-ai da şi tu un pic de sânge ca să fii dusă pe brațe de tipul ăla.

Siobhan tresări când Elodie şi Anna ieşiră din baie, tremurânde şi palide. Atunci, Elodie îşi aținti privirea asupra unui punct fix din spatele meu şi făcu ochii mici.

— Tu eşti de vină, răbufni ea.

M-am întors şi am văzut-o pe Jenna stând în uşa camerei noastre.

— Tu ai făcut asta, continuă Elodie, înaintând încet spre Jenna, care, dovedindu-şi că e ori curajoasă, ori țicnită de-a binelea, rămase pe loc şi continuă să se holbeze la Elodie.

Toată atmosfera de pe culoar se schimbă. Cred că, deşi ne făceam griji din cauza lui Chaston, toți anticipam cumva o confruntare între Elodie şi Jenna, poate ca să nu ne mai gândim la sângele care băltea încă pe gresia din baie, poate pentru că adolescentele sunt nişte creaturi îngrozitoare cărora le place să asiste la bătăi între fete. Cine ştie?

Calmul Jennei se clătină doar o secundă, cât lăsă ochii în jos. Totuşi, când a ridicat capul, ochii ei aveau aceeaşi expresie plictisită, apatică.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Mincinoaso! strigă Elodie, şi lacrimile îi şiroiau pe obraji. Sunteți nişte criminali, toți vampirii. Locul vostru nu e aici.

— Are dreptate, izbucni cineva, şi am văzut cum Nausicaa îşi croieşte drum prin mulţime.
Flutura mânioasă din aripi, vânturând aerul din jurul ei. Taylor era chiar în spatele ei, făcând ochii mari.
Jenna râse, dar parcă nu era râsul ei. M-am uitat în jur şi mi-am dat seama că mulţimea se rărise, astfel încât părea foarte mică şi singură.
— Şi ce dacă? întrebă ea, cu o voce uşor tremurândă. Nimeni din neamul vostru n-a ucis niciodată? Nici o vrăjitoare, nici un metamorf, nici o zână? Vampirii sunt singurii care au luat vreodată viaţa cuiva?
Toţi ochii erau aţintiţi asupra lui Elodie. Cred că ne aşteptam să sară la gâtul Jennei.
Dar ea deţinea puterea şi ştia asta. Rânji, iar ochii verzi îi scăpărară:
— Ce ştii tu? Nici măcar nu eşti un adevărat Prodigium.
Toţi ne ţineam respiraţia şi parcă am răsuflat în acelaşi timp uşuraţi. Zisese chestia asta pe care o gândeau cu toţii, dar nimeni n-o recunoscuse niciodată cu voce tare.
— Puterile familiilor noastre sunt vechi de când lumea, continuă Elodie, palidă la faţă, dar cu pete roşii în obraji. Suntem urmaşii îngerilor. Tu ce eşti? Un omuleţ jalnic care a fost hrănit de un parazit; un monstru.
Acum, Jenna tremura.
— Aşa deci, eu sunt monstrul? Şi tu, Elodie, ce eşti? Holly mi-a spus ce încercaţi să faceţi, tu şi amicele tale.
Mă aşteptam ca Elodie să riposteze în vreun fel, dar ea se făcu deodată albă ca varul la faţă. Anna se oprise din plâns şi o strângea de umăr pe Elodie.
— Hai să mergem, o implora ea, cu o voce ascuţită.
— Nu ştiu despre ce vorbeşti, zise Elodie, dar părea foarte speriată.
— Micul tău sabat încerca să invoce un demon.
Poate credeţi că mulţimea a icnit. Cred că eu am icnit. Dar, în rest, pe hol a fost linişte.
Elodie doar se holba la Jenna, dar mi s-a părut c-o aud pe Anna smiorcăindu-se.
Văzând cum se holba Elodie la ea, Jenna începu să turuie.
— Ea a zis că tu voiai mai multă putere şi că îţi propuseseşi să îndeplineşti un ritual de invocare a spiritelor şi că aveai nevoie de o jertfă pentru a face asta. Adică să laşi demonul să se hrănească, să mănânce pe cineva, aşa că...
Elodie îşi recăpătă cumpătul.
— Un demon? Crezi că am putea să invocăm un demon aici, fără ca doamna Casnoff, Vandy şi Consiliul să se năpustească asupra noastră? Mai scuteşte-mă.
Cineva din mulţime chicoti, şi tensiunea dispăru. O persoană care râde le dă tuturor voie să râdă, şi exact asta s-a întâmplat.
Jenna a rămas acolo, ascultând râsul ăla batjocoritor mult mai mult decât aş fi rezistat eu. Apoi trecu în goană pe lângă mine, străbătu coridorul şi intră în camera noastră, trântind uşa după ea.
În urma ei, a început murmurul.
Nausicaa vorbea cu Siobhan.
— Care din noi urmează?
Aripile albastre ale lui Siobhan au fremătat.
— Eu doar am zburat după autobuz! spuse ea. Nu merit să fiu închisă aici cu nişte criminali.
— Jenna nu e o criminală, i-am zis, dar mi-am dat seama că nu ştiam sigur asta.
Era un vampir. Vampirii se hrănesc cu oameni. Şi, poate, cu vrăjitoare.
Nu. Mi-am alungat gândul ăla din cap, aducându-mi aminte cum Jenna încercase din răsputeri să nu se uite la sângele meu, în acea primă zi.
Spre uimirea mea, Taylor a intervenit în conversaţie, spunând:
— Sophie are dreptate. Nu există nici o dovadă că Jenna ar fi omorât pe cineva.
Habar n-am dacă a zis lucrul ăsta pentru că ea chiar îl credea sau dacă voia numai s-o scoată din sărite pe Nausicaa, dar oricum îi eram recunoscătoare.
— Mulţumesc, am zis eu, dar Beth s-a aşezat între mine şi Taylor.
— Eu, una, n-aş asculta nimic din ce are de spus Sophie Mercer, Taylor.

M-am zgâit la Beth. Ce se întâmplase cu momentul nostru de apropiere, când îmi adulmecase părul?

— Stăteam de vorbă cu alt vârcolac şi mi-a zis că tatăl lui Sophie e şeful Consiliului.

Am auzit câteva şoapte răzbătând din mulţime, şi unele dintre fetele mai mari s-au uitat urât la mine. Cele mai mici păreau, pur şi simplu, confuze.

Ce porcărie!

— Tatăl ei e cel care i-a lăsat pe vampiri să intre la Hex, zise Beth. Se uită iar la mine, şi i-am văzut atunci colţii strălucitori iţindu-i-se din gingii. Bineînţeles că ea o să spună că Jenna e nevinovată. Altfel, tati şi-ar putea pierde slujba.

N-aveam timp pentru aşa ceva.

— Nu m-am întâlnit niciodată cu tata şi cu siguranţă nu sunt aici ca să-i promovez politica sau ceva de genul ăsta. Am încălcat regulile şi am fost trimisă la Hex. Ca toată lumea.

Taylor făcu ochii mici.

— Tatăl tău e şeful Consiliului?

Până să apuc să răspund, doamna Casnoff apăru în capul scărilor. Era tot în halatul ei ud şi părea foarte stresată, dar nu mai era la fel de palidă, iar eu am luat-o ca pe un semn bun.

— Atenţie, doamnelor, zise ea, cu o voce care reuşea să fie puternică, fără ca ea să ţipe propriu-zis. Datorită eforturilor lui Cal, domnişoara Bumett şi-a recăpătat cunoştinţa şi pare să-şi revină.

Oftatul de uşurare colectiv şi şoaptele care au urmat au mascat momentul în care m-am aplecat spre Anna şi i-am şoptit:

— Care-i treaba cu tipul ăsta, Cal?

Mă aşteptasem să se răstească la mine şi să-mi spună că eram o mare proastă, dar se pare că Anna era atât de uşurată în privinţa lui Chaston, încât uitase să fie afurisită.

— E un mag alb, răspunse ea. Unul superputernic. Poate să vindece răni asupra cărora alte vrăjitoare şi alţi magi nu au nici o putere.

— Atunci, de ce n-a vindecat-o şi pe Holly? am întrebat, şi m-am ales, de data asta, cu o privire ironică.

Ce bine că Anna îşi venise în fire.

— Holly era deja moartă când au găsit-o, datorită micii tale prietene. Cal poate să îi vindece doar pe cei vii; nu poate să scoale morţii. Nimeni nu poate.

— O, am îngăimat, dar ea vorbea deja cu Elodie.

— Părinţii ei vor veni mâine după ea, continuă doamna

Casnoff, şi sper că va putea să se întoarcă la noi după vacanţa de iarnă.

— A zis ceva? întrebă Elodie. A zis cine a făcut asta?

Doamna Casnoff se încruntă uşor.

— Deocamdată nu. Şi vă încurajez pe toţi să vă gândiţi cât mai bine înainte de a începe să răspândiţi zvonuri despre incidentul acesta. Evident, tratăm situaţia cu maximă seriozitate, şi ultimul lucru de care avem nevoie e să stârnim panica.

Elodie deschise gura, dar o privire dură din partea doamnei Casnoff curmă orice răutate pe care era gata s-o spună.

— Bine, spuse doamna Casnoff, bătând din palme. Acum, toată lumea la culcare. Putem să mai discutăm despre asta mâi- ne-dimineaţă.

Capitolul 17

Când m-am întors în camera mea, Jenna era înăuntru, stând pe măsuţa de toaletă de lângă fereastră. Îşi ţinea fruntea pe genunchi.

— Jenna?

Nu s-a uitat la mine.

— Se întâmplă iar, zise ea, cu o voce răguşită. Cum a fost şi cu Holly.

Trase adânc aer în piept şi zise:

— Când i-am văzut cum o scot pe Chaston... totul a fost exact la fel. Găurile din gâtul ei, pielea sfâşiată de la încheieturi. Singura diferenţă: Chaston era albă. Holly... era aproape... aproape cenuşie când au... tras-o afară... Vocea i se stinse.

M-am aşezat pe pat şi i-am pus o mână pe genunchi.

— Hei, am şoptit eu, n-a fost vina ta.

Ea ridică privirea, iar ochii îi scăpărau de mânie.

— Mda, da' ceilalți nu sunt de acord, nu-i aşa? Toți cred că sunt „un monstru care suge sângele“, nu?

Sări jos de pe măsuță.

— De parcă aş fi cerut asta, mormăi ea încet, în timp ce începea să-şi scoată hainele din dulap şi să le arunce pe patul ei. De parcă aş fi vrut eu să vin la şcoala asta, naiba s-o ia.

— Jen, am început să spun, dar ea se repezi la mine.

— Urăsc locul ăsta! strigă ea. Urăsc... cursurile astea tâmpite ca „Istoria vrăjitoarelor din secolul al XIX-lea“. Doamne, vreau doar... să fac algebră sau gramatică. Vreau să iau prânzul - un prânz adevărat - într-o cantină şi să am o slujbă part-time după şcoală şi să mă duc la balul de absolvire.

Scoase un suspin şi se aşeză pe patul ei, de parcă toată mânia pe care o strânsese în ea s-ar fi evaporat.

— Nu vreau să fiu vampir, şopti ea, apoi izbucni în plâns, în- gropându-şi fața în tricoul negru pe care îl ținea în mână.

M-am uitat în jur prin cameră şi, pentru prima oară, tot rozul de acolo nu mi s-a părut câtuşi de puțin vesel; avea un aer trist, de parcă Jenna ar fi încercat să se agațe de viața pe care o dusese înainte, bună, rea, cum o fi fost. Sunt momente în care, cu siguranță, cel mai bun lucru e să nu spui nimic, şi aveam senzația că ăsta era unul dintre ele. Aşa că am străbătut camera, m-am aşezat pe patul ei şi am început s-o mângâi pe păr, aşa cum mă mângâiase pe mine mama în seara în care aflasem că urma să merg la Hecate.

Şi, după un timp, Jenna se lăsă pe spate, sprijinindu-se de perne, şi începu să vorbească.

— A fost atât de drăguță cu mine, zise ea cu blândețe. Amanda.

Nu trebuia să întreb cine era Amanda. Mi-am dat seama că

Îmi povestea, în sfârşit, cum devenise vampir.

— Ăsta a fost lucrul care a contat cel mai mult. Nu că era frumuşică sau deşteaptă sau haioasă. Era şi aşa, dar pe mine m-a dat gata că a fost drăguță. Nimeni nu îmi mai acordase vreodată atâta atenție. Când mi-a spus ce era şi că voia să fiu cu ea pentru totdeauna, n-am prea crezut. N-am crezut până nu i-am simțit colții înfipți în gâtul meu.

Ea tăcu, şi în cameră nu se mai auzi nici un sunet în afară de foşnetul uşor al vântului prin frunzele stejarilor de afară.

— Când a avut loc transformarea, a fost... ceva uimitor. M-am simțit mai puternică şi, pur şi simplu, mai bună, înțelegi? Ca şi când viața mea de până atunci fusese un vis. Primele două nopți petrecute cu ea au fost cele mai frumoase pe care le-am trăit vreodată. Şi apoi a omorât-o.

— Cine?

Privirile ni s-au întâlnit. Figura mea mică reflectată în ochii ei părea foarte palidă.

— Ochiul, răspunse ea, şi am simțit că mă trece un fior.

— Erau doi. Au dat buzna în motelul în care ne ascundeam şi au legat-o în timp ce dormea. Dar ea s-a trezit şi a început... a început să țipe şi a fost nevoie de amândoi ca s-o imobilizeze Aşa că eu m-am ridicat, am ieşit pe uşă în fugă şi am tot fugiț Timp de trei zile m-am ascuns în şopronul din grădina cuiva. Am plecat de acolo numai pentru că muream de foame. Şi am furat nişte mâncare de la un magazin.

— Imediat ce am pus în gură primul baton de ciocolată, simțit că o să mor. L-am mestecat de vreo două ori înainte să nevoită să-l scuip. Directorul... Închise ochii şi trase adânc aer în piept. Directorul magazinului a ieşit şi m-a găsit în genunchi ^ parcare. A văzut ambalajul şi a început să zbiere că o să chert)e poliția, şi atunci eu...

Glasul i se stinse şi nu se mai uită în ochii mei. I-am pus mâi^ pe umăr, încercând s-o consolez sau să îi arăt că nu-mi păsa dac^ băuse sângele cuiva, dar nu puteam nici eu s-o privesc în față.

— După... după aceea, m-am simțit mai bine. Am luat auto. buzul şi m-am întors în oraş şi i-am găsit pe părinții Amandej, Şi ei erau vampiri. Tatăl Amandei fusese muşcat cu ani în urmă şj el îi transformase pe toți. Au luat legătura cu Consiliul şi am fosț trimisă aici.

Jenna se uită iar la mine.

— Nu aşa trebuia să fie, se văită ea. Nu vreau să fiu aşa făr-j Amanda. Am vrut să fiu vampir numai ca să putem fi împreun-j pentru totdeauna. Mi-a promis! Avea lacrimi în ochi.

— Of, am zis eu. Cine ar fi crezut că şi fetele îți dau aceleaşi bătăi de cap ca băieții?

Ea oftă şi îşi lăsă capul pe spate, sprijinindu-1 de tăblia patului) cu ochii închişi.

— O să mă dea afară.

— De ce?

Jenna mă privi mirată.

— Cum adică de ce? Cu siguranță, o să dea vina pe min^ pentru Chaston. Cu Holly a fost cum a fost, dar două fete în şase luni? Clătină din cap. Cineva o să plătească pentru chestia astq> şi pun pariu că eu o să fiu aia.

— De ce? am repetat eu.

Jenna era singura persoană de la Hecate pe care o consideram prietenă. E drept, şi cu Archer mă înțelegeam bine acum, dar mai era şi complicația aia de genul „poate-că-sunt-un-pic-îndră- gostită-de-el“, şi asta îl scotea din zona prieteniei. Dacă Jenna pleca, rămâneam la cheremul lui Elodie şi al Annei.

Nici nu se punea problema.

— Nu ştii sigur că o să te dea afară. Chaston îşi va aduce aminte, poate, ce i s-a întâmplat. Aşteaptă numai şi stai de vorbă cu doamna Casnoff, bine? Poate că până mâine o să se mai linişească apele.

După felul în care a pufnit dispreţuitor, mi-am dat seama cât de plauzibil i se părea scenariul acela. După o clipă, începu să-şi pună la loc hainele în şifonier. M-am ridicat şi am ajutat-o.

— Ei, şi cum a fost consemnarea în pivniță?

— Bestială.

— Şi cum rămâne cu pasiunea ta zadarnică, dar mistuitoare pentru Archer Cross?

— E tot zadarnică. Şi tot mistuitoare.

Ea dădu din cap aprobator, în timp ce îşi punea pe umeraş unul dintre numeroasele sacouri de la Hecate.

— E bine de ştiut.

Lucram într-o tovărăşie plăcută.

— Ce voiai să spui în legătură cu Elodie şi sabatul ei, când au încercat să invoce un demon?

— Hollymi-a spus că la asta lucrau, zise ea, în timp ce închidea şifonierul. Doamna Casnoff chiar insista pe toată chestia asta cum că L'Occhio di Dio o să ne omoare pe toți, şi sabatul lor a intrat în panică. După câte mi-a zis Holly, ele credeau că un demon le-ar da mai multă putere, şi astfel ar fi mai în siguranță dacă s-ar întâmpla ceva.

— Şi au făcut asta?

Jenna clătină din cap.

— Nu ştiu.

S-au stins luminile, şi încăperea s-a cufundat în întuneric. Am auzit câteva țipete speriate pe culoar, dar apoi bubui vocea doamnei Casnoff:

— Stingerea este obligatorie în seara aceasta. Duceți-vă la culcare, copii.

Jenna oftă.

— Cum să nu iubeşti Hex Hall?

Izbindu-ne de mobile şi înjurând în barbă, ne-am croit fiecare drum spre paturile noastre.

M-am trântit în patul meu cu un geamăt înăbuşit. Nu-mi dădusem seama că eram moartă de oboseală până când n-am simțit sub cap perna moale, răcoroasă. Aşa că eram aproape adormită când am auzit-o pe Jenna şoptind:

— Mulțumesc.

— Pentru ce? am mormăit eu.

— Pentru că eşti prietena mea.
— Vaaai!!! Ştii ce, ăsta-i cel mai penibil lucru pe care mi l-a spus cineva vreodată.
Ea scoase un strigăt de indignare prefăcută, şi, o secundă mai târziu, una dintre numeroasele ei perne ateriză pe fața mea.
— Încercam să fiu drăguță, se apără ea, dar simțeam după voce că o pufneşte râsul.
— Ei bine, nu mai încerca, am ripostat eu. Îmi place să am prieteni răutăcioşi şi odioşi.
— Îmi convine, răspunse ea, şi, câteva minute mai târziu, dormeam amândouă buştean.
M-au trezit țipătul Jennei şi mirosul de fum.
Zăpăcită, m-am ridicat în capul oaselor. Razele soarelui matinal se revărsau în cameră şi pe patul Jennei. Mi-a trebuit un minut ca să-mi dau seama că de acolo venea fumul.
Patul Jennei. Jenna.
Se străduia înnebunită să se ridice în picioare, dar era înfăşurată în cearşafuri, şi, din pricina panicii, mişcările îi erau stângace şi greoaie.
Am sărit imediat din pat şi am aruncat plapuma peste ea. Atunci i-am văzut mâna. Pielea, de obicei palidă, era acum de un roşu aprins, şi se tot umfla pe alocuri.
Fără să stau pe gânduri, am împins-o în şifonierul ei.
După ce am băgat-o acolo, am apucat un cearşaf şi l-am îndesat în crăpătura de sub uşă. Jenna plângea, dar nu mai scotea sunetele alea ascuțite de durere.
— Ce s-a întâmplat? am strigat prin uşa de lemn.
— Piatra mea sângerie, suspină ea. A dispărut!
Am alergat şi m-am aplecat să mă uit sub pat.
Poate că doar a căzut, mi-am spus. Poate că s-a spart montura sau s-o fi agățat de pernă.
Tare aş fi vrut să se fi întâmplat aşa.
Am scos tot de pe pat, ba chiar am smuls salteaua din arcurile patului, dar piatra Jennei nu era nicăieri.
M-a cuprins furia.
— Aşteaptă aici, am zbierat la Jenna.
— Ah, de parcă aş pleca undeva! răspunse ea, pe când eram deja la jumătatea drumului spre uşă.
Erau câteva fete pe culoar. Am recunoscut-o pe una dintre ele, Laura Harris, de la cursul de „Evoluție magică“. A făcut ochii mari când m-a văzut.
Am alergat spre camera lui Elodie şi am început să bat cu pumnii în uşă.
Când a deschis, am dat buzna înăuntru, trecând pe lângă ea.
— Unde e?
— Ce să fie? întrebă ea.
Avea nişte cearcăne mari la ochi.
— Piatra sângerie a Jennei. Ştiu că tu ai luat-o, aşa că zi odată, unde e?
Ochii lui Elodie scăpărară.
— Nu i-am luat eu piatra aia tâmpită. Deşi aş fi fost cât se poate de îndreptățită după ce i-a făcut lui Chaston aseară.
— Nu i-a făcut nimic lui Chaston, dar tu ai fi putut s-o omori pe Jenna! am strigat eu.
— Dacă nu a atacat-o ea pe Chaston, atunci cine? întrebă Elodie, ridicând glasul. Firişoare de lumină îi curgeau iute pe sub piele, şi începea să i se rupă părul. Simțeam cum pulsează prin mine magia, ca o a doua inimă.
— Poate demonul ăla pe care încercați să-l invocați, am ripostat eu.
Elodie scoase un sunet de dezgust.
— După cum am spus şi aseară, doamna Casnoff ar şti dacă ar exista un demon. Toți am şti.
— Ce se întâmplă?
Ne-am întors amândouă şi am văzut-o pe Anna stând în prag, cu părul umed şi cu un prosop în mână.
— Sophie crede că noi am luat piatra aia tâmpită a vampirului, îi spuse Elodie.
— Ce? E ridicol, zise Anna, dar vocea îi era încordată.
Am închis ochii şi am încercat să-mi țin cumpătul şi să-mi stăpânesc magia. Apoi, vizualizând cu

ochii minții colierul Jennei, am şoptit:
— Piatra sângerie.
Elodie îşi dădu ochii peste cap, dar în secunda următoare se auzi clar un scârțâit, în timp ce unul dintre sertarele de la măsuța de toaletă a Annei se deschise încet. Piatra sângerie se ridică de sub un teanc de haine, scăpărând.
Pluti până ajunse în mâna mea, iar eu mi-am încleştat pumnul în jurul ei.
Pentru o clipă, pe fața lui Elodie se citi mirarea. Apoi îşi reveni.
— Ai găsit ce-ai căutat, acum ieşi afară.
Anna se uita în podea. Am vrut să-i spun ceva usturător, care s-o facă să se ruşineze pentru ce făcuse, dar în cele din urmă am hotărât că nu merita osteneala.
Când m-am întors în cameră, hohotele de plâns ale Jennei se stinseseră, devenind nişte uşoare suspine. Am crăpat uşa de la şifonier şi i-am întins piatra sângerie. După ce şi-o puse iarăşi la gât, ieşi din şifonier şi se aşeză pe patul ei, ferindu-şi cu grijă mâna arsă.
M-am aşezat lângă ea.
— Ar trebui să mergi să te vadă cineva.
Ea încuviință din cap. Avea încă ochii roşii şi înlăcrimați.
— Elodie şi Anna au fost de vină?
— Mda. Sau, mă rog, Anna. Nu cred că Elodie ştia, dar oricum n-ar fi oprit-o.
Jenna oftă adânc. Am întins mâna şi i-am dat la o parte şuvița roz din ochi.
— Trebuie să îi spui doamnei Casnoff ce au făcut.
— Nu, zise ea. Nici vorbă.
— Jenna, puteau să te omoare, am insistat eu.
Ea se ridică în picioare, trăgându-şi pătura mea pe umeri.
— O să înrăutățească şi mai mult situația, zise ea, dezgustată. O să le aducă aminte tuturor că vampirii sunt diferiți de voi, ceilalți. Că locul meu nu e aici.
— Jenna..., am început eu.
— Gata, Sophie! se răsti ea, fără să se întoarcă cu fața la mine.
— Dar eşti rănită...
Şi atunci se năpusti asupra mea, cu ochii injectați, cu fața schimonosită de furie. I-au ieşit colții şi m-a apucat de umeri, cu un şuierat. N-o mai recunoşteam pe prietena mea.
Acum era doar un monstru.
Am scos un țipăt de groază şi durere, iar ea îmi dădu drumul brusc. Am simțit că mi se înmoaie genunchii şi m-am prăbuşit pe podea.
Ajunse imediat lângă mine. Îşi revenise acum, ochii îi erau de un albastru-deschis, şi în ei se citeau vina şi remuşcările.
— O, Doamne, Soph, îmi pare atât de rău! Te simți bine? Uneori, când sunt stresată... Îi curgeau lacrimi pe obraji. Nu ți-aş face rău niciodată, zise ea, cu glas tânguitor.
Nu mă simțeam în stare să vorbesc, aşa că am dat doar din cap.
— Fetelor? E totul în regulă?
Jenna aruncă o privire peste umăr. Doamna Casnoff stătea în pragul uşii, cu o figură impasibilă.
— Suntem bine, am zis eu, ridicându-mă în picioare. Am alunecat numai, şi Jenna mă... ajuta să mă ridic.
— Înțeleg, zise doamna Casnoff. Apoi se uită când la mine, când la Jenna, înainte să adauge: Jenna, dacă nu te superi, trebuie să vorbesc puțin cu tine.
— Sigur, răspunse Jenna, cu un glas tremurând.
M-am uitat la ele cum pleacă din cameră, apoi m-am aşezat pe patul Jennei. Mă usturau umerii, acolo degetele Jennei îmi lăsaseră semne.
Am rămas pierdută în gânduri, simțind încă mirosul înțepător, de piele arsă.
Şi am început să am îndoieli.

Capitolul 18

O săptămână mai târziu, situația era neschimbată. Nimeni nu mai ştia nimic de Chaston, aşa că Jenna rămânea principala suspectă.

După cină, eram iar cu Archer în pivniță. Era a patra oară când mergeam amândoi acolo şi începuserăm să ne creăm un fel de rutină. În primele douăzeci şi ceva de minute ne ocupam doar de rafturi. Cam jumătate din chestiile pe care le inventariam se mutau până data următoare, aşa că ne lua ceva să încercăm să le triem. După ce terminam cu asta, făceam o pauză şi stăteam de vorbă. Conversațiile depăşeau rareori stadiul confesiunilor despre familiile noastre şi al micilor înțepături, ceea ce nu era chiar aşa de surprinzător. În afară de faptul că eram singuri la părinți, eu şi Archer nu aveam aproape nimic în comun. El crescuse într-o familie de bogătaşi, într-o casă mare de pe malul fluviului Maine. Eu stătusem cu mama în tot felul de locuri, de la căsuța din Vermont până la o cameră închiriată la Ramada Inn, timp de şase săptămâni. Dar tot mă pomeneam că aştept cu nerăbdare discuțiile noastre. De fapt, începuse să-mi fie groază de zilele în care nu eram consemnată în pivniță, lucru care era aproape patetic, dacă te gândeşti un pic.

Archer stătea la locul lui obişnuit, pe trepte, în timp ce eu m-am cocoțat undeva pe Raftul M.

El îmi arătă în colț o grămadă de borcane pline de praf. Două dintre ele s-au ridicat în aer, s-au răsucit şi s-au contorsionat până când s-au transformat în nişte cutii de suc. Flutură din mână în direcția mea, şi una dintre ele pluti direct spre mine. Am prins-o şi am fost surprinsă să văd că era rece ca gheața.

— Sunt impresionată.

Vorbeam serios, şi el înclină uşor din cap, în semn de mulțumire.

— Mda, transformarea borcanelor în cutii de suc. Lumea se va cutremura în fața puterii mele.

— Ei bine, cel puțin asta dovedeşte că încă ai puteri.

Archer ridică ochii spre mine, nedumerit.

— Ce vrea să însemne asta?

Fir-ar.

— Ăăă... eu aşa am... aşa zic unii, de fapt, că ai plecat anul trecut pentru că voiai să te supui Deposedării.

Presupusesem că auzise toate zvonurile alea, dar el părea sincer mirat.

— Deci asta crede toată lumea. Aha.

— Ştiu şi ei că n-a fost cazul, m-am grăbit să răspund. Mulți au văzut faza cu Justin în prima zi.

Un zâmbet îi flutură pe buze când îşi ridică privirea spre mine.

— Câine rău.

Mi-am dat ochii peste cap, dar n-am putut să nu-mi rețin un zâmbet, la rândul meu.

— Termină. Atunci, unde te-ai dus?

El dădu din umeri şi îşi aşeză coatele pe genunchi.

— Pur şi simplu aveam nevoie de o pauză. Nu e ceva nemaiauzit. Consiliul se poartă de parcă n-ar lăsa niciodată pe nimeni să iasă de la Hecate, dar îți permit să lipseşti dacă faci o cerere specială. Cred că şi-au dat seama că aveam nevoie de asta, mai ales după toată chestia cu Holly.

— Chiar aşa, am zis eu, dar referirea la Holly m-a dus iar cu gândul la Chaston. Părinții ei veniseră s-o ia a doua zi după atac. Stătuseră în biroul doamnei Casnoff mai bine de două ore înainte ca doamna Casnoff s-o cheme pe Jenna.

Când Jenna se întorsese în cameră, nu spusese nici o vorbă, doar se aşezase pe patul ei şi rămăsese cu ochii pironiți în tavan.

Probabil că schimbarea bruscă a stării de spirit mi s-a citit pe față, pentru că Archer m-a întrebat:

— Jenna se simte bine? Am observat că n-a venit la cină în seara asta.

Am oftat şi m-am lăsat pe spate.

— Nu e bine. Nu vrea să meargă la ore sau la masă. Abia dacă se dă jos din pat. Nu ştiu ce i-au spus la şedința aia, dar faptul că au chemat-o acolo pare să-i demonstreze vinovăția în ochii tuturor.

El încuviință din cap.

— Mda, Elodie e foarte ofticată.

— Vai, ce păcat. Sper că n-o să facă riduri din cauza asta.

— Nu fi aşa.

— Uite ce e, îmi pare rău că iubita ta e supărată, dar singura prietenă pe care o am aici e acuzată de un lucru pe care nu l-a făcut, şi Elodie o acuză cel mai vehement. Pur şi simplu n-are cum să-mi pară rău pentru ea acum, bine?

Mă aşteptam să riposteze, dar se pare că se hotărâse s-o lase baltă. Se ridică de pe trepte şi se întoarse la dosarul lui.

— Ai văzut ceva care să arate a „Instrument posedat de demoni: J. Mompesson“?

— E posibil.

Am sărit de pe raft şi m-am dus în locul în care găsisem o tobă deunăzi, dar bineînțeles că dispăruse de acolo. Până când am găsit-o (se ascunsese după un teanc de cărți care s-au dezintegrat când le-am mutat. „Pe bune, chiar sper că nu erau importante“ fusese singurul comentariu făcut de Archer), ora noastră era deja pe sfârşite.

Am auzit cum încuietoarea se deschide cu un clic. Vandy nu mai cobora în pivniță după noi; doar descuia uşa şi pleca.

Am aruncat dosarele pe jos şi ne-am îndreptat spre scară.

Când am început să urcăm, aş fi putut să jur că am văzut cu coada ochiului o lumină verde, dar când m-am întors să mă uit, nu era nimic. Am simțit cum mi se ridică părul pe ceafă, şi mi-am trecut mâna peste el, cu un aer absent.

— Te simți bine? mă întrebă Archer, în timp ce deschidea uşa.

— Mda, am zis eu, deşi eram moartă de frică. Atâta doar că... Pot să-ți pun o întrebare ciudată rău?

— Astea îmi plac cel mai mult.

— Crezi că cineva de aici ar putea să invoce un demon?

Credeam că o să râdă sau o să facă vreun comentariu sarcastic, în schimb, se opri în pragul uşii şi se uită la mine cu privirea aia a lui pătrunzătoare.

— De ce mă întrebi aşa ceva?

— Are legătură cu un lucru pe care l-a spus Jenna ieri-seară. Crede că Holly a fost omorâtă poate pentru că ăăă... anumite persoane ar fi invocat un demon.

Archer stătu un pic pe gânduri înainte să clatine din cap şi să spună:

— Nu, nici nu se pune problema. Doamna Casnoff ar şti dacă ar fi vreun demon în campus. Ăştia bat la ochi rău de tot.

— De ce? Sunt verzi şi încornorați? am întrebat, apoi m-am grăbit să adaug: Vreau să spun că au coame, nu... altceva.

— Nu neapărat. Pot să pară la fel de umani ca tine sau ca mine. Unii chiar sunt umani.

— Ai văzut vreodată unul?

Se uită la mine neîncrezător.

— Oh, nu. Slavă Domnului. Îmi place fața mea aşa cum e, la locul ei, şi nu vreau să fie făcută bucățele.

— Mda, am zis eu, când am ajuns în dreptul scării principale. Dar eşti mag. N-ai putea să dovedeşti un demon?

— Nu fără aşa ceva, zise el, arătând spre îngerul de pe vitraliul de deasupra scărilor. Vezi sabia aia? E din sticlă demonică. E singurul lucru care poate să-i ucidă pe demoni.

— Şi are şi un nume atât de original, am comentat eu, făcându-1 să râdă.

— Râzi tu, râzi, zise el, dar aia e o chestie tare de tot. Singurul loc în care poți s-o găseşti e în iad, aşa că e cam greu de procurat.

— Uau, am zis, uitându-mă la fereastră cu alți ochi.

— Archer! am auzit trilul lui Elodie, venind de undeva de sus.

Am trecut repede pe lângă Archer.

— Bine, mulțumesc. Ne mai vedem.

— Mercer.

M-am întors.

Stătea în capul scării, şi arăta atât de bine în razele blânde răspândite de candelabru, încât am simțit o împunsătură în piept. Când arăta atât de bine, era uşor să uit cât de tare mă enerva.

— Ce-i? am întrebat, cu cea mai plictisită voce de care eram în stare.

— Arch!

Elodie trecu în goană pe lângă mine, şi Archer îşi întoarse imediat privirea şi se uită fix la ea.

M-am întors şi am rupt-o la fugă în sus pe scări, înainte să apuc s-o văd în brațele lui.

Capitolul 19

Până la începutul lui octombrie, Chaston a trimis o declarație scrisă Consiliului, susținând că nu putea să-şi aducă aminte nimic în legătură cu împrejurările atacului, aşa că Jenna a primit permisiunea să rămână. Crezusem că vestea asta o să-i şteargă cât de cât cearcănele de sub ochi, dar nu s-a întâmplat aşa. Abia dacă vorbea cu altcineva în afară de mine şi, chiar şi atunci, zâmbea chinuit şi nu râdea niciodată.

Eu, una, începeam să am senzația că s-ar putea chiar să mă obişnuiesc cu viața la Hecate. Cursurile mergeau bine. Elodie şi Anna fuseseră atât de zdruncinate vreo două săptămâni după întâmplarea cu Chaston, încât, pentru o vreme, şi-au pierdut pornirea sadică de a mă tortura. În schimb, mă ignorau total. Dar până la jumătatea lui octombrie şi-au revenit, ceea ce în cazul lor însemna c-au început din nou să facă remarci afurisite şi să vorbească despre haine.

Evitam orice probleme cu Vandy, deşi îl transformase pe Archer în partenerul meu permanent la cursul de , Autoapărare", sperând, probabil, că ar putea să mă omoare din greşeală. Dar nici măcar ăsta nu era un lucru prea rău, deşi faptul că eram obligată să petrec mai mult timp în imediata lui apropiere mi se părea în sine o tortură. De fapt, cu cât petreceam amândoi mai mult timp făcând inventarul în pivniță sau blocându-ne unul altuia loviturile la cursul de ‚Autoapărare", cu atât mai mult începeam să bănuiesc că mica mea îndrăgosteală ar putea să devină mai profundă, transformându-se în altceva, un lucru pentru care chiar nu voiam să găsesc un nume. Nu era vorba numai de faptul că era sexy - deşi, credeți-mă, cu siguranță, şi asta conta - era vorba de felul în care îşi trecea degetele prin păr. De felul în care se uita la mine de parcă aş fi fost o persoană cu care chiar era interesant să stai de vorbă. De felul în care i se luminau ochii când râdea la glumele mele. Şi numai şi că râdea la glumele mele.

Şi cu cât îl cunoşteam mai bine, cu atât mai ciudat mi se părea faptul că avea o relație cu Elodie. Jurase că Elodie era mai mult decât părea, dar în cele două luni de când eram la Hecate, practic singurele lucruri de care o auzisem vorbind erau vrăjile care-ți fac părul mai strălucitor sau care fac să-ți dispară pistruii. Se uitase la mine când se referise la cea din urmă. Chiar şi eseul ei pentru cursul lordului Byron a fost despre felul în care frumusețea fizică accentua puterea unei vrăjitoare, pentru că îi înlesnea accesul la oameni. Era ridicol. Acum, când stăteam în spatele ei la cursul de „Evoluție magică" al doamnei East, nu puteam să nu-mi dau ochii peste cap, în timp ce ea o înnebunea pe Anna în legătură cu rochia pe care avea de gând să şi-o facă pentru balul anual de Halloween al şcolii, care avea să se țină peste două săptămâni.

— Majoritatea oamenilor cred că roşcatele nu pot să poarte roz, explica ea, dar, de fapt, depinde de nuanță. Cel mai bine e să fie ori foarte deschis, ori foarte închis. Şi, bineînțeles, rozul aprins e oricum pentru țoape.

Ultima parte fusese spusă mai tare, special pentru Jenna. Ea stătea lângă mine şi, deşi se prefăcea că nu le bagă în seamă, am văzut cum degetele i se strecoară prin şuvița roz câteva minute mai târziu.

I-am dat un cot în braț.

— Nu le băga în seamă. Sunt nişte cutre.

— Poftim, domnişoară Mercer?

Am ridicat ochii şi am văzut-o pe doamna East aplecată deasupra băncii mele, cu o mână în şold. Doamna East părea să fie unul dintre cei mai de gaşcă profi de la Hecate. Jenna şi cu mine spuneam, mai în glumă, mai în serios, că adopta un look dominatrix-şic. Era slabă ca un băț şi îşi

purta întotdeauna părul şaten-închis prins la spate într-un coc strâns. Puneți la socoteală toată garderoba ei formată numai din haine negre şi pantofii cu tocuri până la cer; arăta gata pentru o plimbare pe străzile

Parisului. Dar, ca toți profesorii de la Hecate, doamna East părea să se fi născut complet lipsită de simțul umorului.

I-am zâmbit galeş şi am zis:

— Hm... că sunt nişte... mutre? La cursul ăsta?

Clasa începu să se hlizească, în afară de Elodie şi de Anna, care ghiciseră probabil ce spusesem, de fapt, şi se uitau urât la mine.

Colțurile gurii doamnei East se lăsară uşor în jos, abia perceptibil, ceea ce echivala, în cazul ei, cu o încruntătură în toată regula. Cred că îi era teamă să nu-i apară cumva riduri pe tenul perfect neted.

— Ce observație tulburătoare, domnişoară Mercer. Ştii, totuşi, că nu tolerez întreruperile în timpul cursului meu...

— Nu vă întrerupeam, am întrerupt-o eu, şi gura doamnei East se strâmbă şi mai mult, ceea ce însemna că tocmai întrecusem măsura şi o încurcasem într-un mare fel.

— De vreme ce ai atâtea lucruri de spus, poate că preferi să le scrii într-un eseu despre diferitele tipuri de vrăjitoare? în două mii de cuvinte, să zicem? Până mâine.

Ca de obicei, am deschis gura înainte să gândesc şi am strigat:

— Ce? Dar nu e deloc corect!

— Şi acum poți să pleci de la cursul meu. Când te întorci, te rog să ai eseul şi nişte scuze la îndemână.

M-am abținut de la o replică tăioasă şi mi-am strâns lucrurile sub privirea înțelegătoare a Jennei şi rânjetele încrezute ale lui Elodie şi ale Annei. A fost o adevărată probă de autocontrol, dar n-am trântit uşa când am plecat.

M-am uitat la ceas şi am văzut că mai aveam la dispoziție patruzeci de minute până la ora următoare, aşa că am dat fuga sus şi mi-am lăsat cărțile în cameră, înainte de a ieşi pentru o gură de aer proaspăt.

Era una dintre zilele acelea înnebunitor de frumoase, pe care doar luna octombrie pare a fi în stare să le zămislească. Cerul era de un albastru limpede, intens. Copacii erau încă verzi, cu câteva frunze portocalii şi aurii ițindu-se ici şi colo. Sufla un vânticel care mirosea plăcut a fum, destul de răcoros cât să-mi pară bine că port sacoul. Aşa că, deşi o parte din mine încă fierbea de furie din cauza nedreptății de a fi dată afară de la oră, eram foarte fericită pentru că primisem pe nepusă masă nişte timp liber, deşi ar fi trebuit să-l folosesc ca să-mi scriu eseul tâmpit.

Chiar înainte să apuc să fac ceva superpenibil, cum ar fi să întind larg brațele şi să închin o odă naturii, am auzit pe cineva spunând:

— De ce nu eşti la oră?

M-am întors şi l-am văzut pe Cal, paznicul, stând în spatele meu. Ca de obicei, arăta mortal în ținuta lui de tăietor de lemne purta numai o flanelă şi jeanşi. Şi de data asta avea chiar şi o unealtă: un topor uriaş, pe care îl ținea în mâna stângă; capătul letal sclipea slab lângă cizma lui.

Nu ştiu ce expresie oi fi avut când mă holbam la toporul ăla, dar îmi închipui că semănăm, probabil, cu Elmer Fudd când Bugs Bunny se deghizase în fată - cu ochii ieşiți din orbite şi cu gura căscată până la pământ.

Se pare că nu era prea mare diferența; Cal păru că-şi înăbuşă un râset când ridică toporul şi şi-l puse pe umăr.

— Linişteşte-te. Nu sunt un psihopat.

— Ştiu asta, m-am răstit eu. Eşti îngrijitorul tămăduitor.

— Paznicul.

— Nu e cam acelaşi lucru?

— Nu, paznicul e paznic.

Din cele două momente în care avusesem de-a face cu Cal, presupusesem că era genul atletic şi mai neanderthalian. În primul rând, era foarte bine făcut şi avea părul blond-închis, c eea ce îl făcea

să arate exact ca mijlocaşul central din echipa oricărui liceu. Plus că abia dacă îl auzisem vreodată scoţând mai mult de trei vorbe odată. Dar poate că era mai mult decât părea la prima vedere.

— Atunci, dacă poţi să vindeci lumea printr-o atingere, de ce lucrezi aici pe post de Hagrid1?

Cerberul Hagrid, personaj din seria de cărţi Harry Potter. Este păstrătorul cheilor şi paznicul vânatului la Şcoala de magie Hogworts. (n.tr.)

El zâmbi şi am observat că avea dinţii foarte albi şi foarte drepţi. Ce fel de loc era ăsta? Chiar şi angajaţii arătau ca nişte fotomodele.

— N-ar trebui să fii afară şi să vindeci nişte oameni cu adevărat importanţi, nu aici, smulgând bălării şi pansând adolescenţi?

El dădu din umeri.

— Când mi s-a dat drumul de la Hecate, anul trecut, mi-am oferit serviciile Consiliului. Ei au hotărât că talentele mele erau mai folositoare aici, apărându-le comorile cele mai de preţ.

Era ceva atât de... nu ştiu, de intim, în felul în care a spus asta şi s-a uitat apoi la mine, încât am avut senzaţia că s-ar putea să încep să chicotesc şi să roşesc. Apoi m-am stăpânit. Deja îmi picase cineva cu tronc prosteşte. N-aveam de gând să încep să am acum fantezii cu paznicul, ce Dumnezeu!

Poate că şi-a dat seama şi el că felul în care spusese asta fusese ciudat, pentru că şi-a dres repede glasul.

— Mă refer la voi toţi. Copiii lor.

— Da.

— Iar acum întoarce-te la cursul tău de „Portrete de zâne în Franţa secolului al XVIII-lea“, sau, mă rog, la cursul ăla tâmpit de la care chiuleşti.

Mi-am încrucişat braţele la piept, atât pentru că începeam să-mi ies un pic din sărite, cât şi pentru că briza dinspre lac devenea tot mai răcoroasă.

— De fapt, am fost dată afară de la cursul doamnei East. Cel de „Evoluţie magică“.

— Frate, pufni el. Ai consemnare în pivniţă un semestru întreg, ai fost dată afară de la curs...

— Mie îmi spui. Se pare că am ceva care îi scoate din sărite pe toţi profii din şcoala asta.

Spre surprinderea mea, Cal clătină din cap.

— Nu cred că e vorba de asta.

Am auzit în depărtare dangătul clopotului care anunţa schimbarea cursurilor. Ştiam că trebuie să mă întorc în grabă la cursul lui Byron, dar voiam să aud ce avea Cal de spus.

— Ce vrei să zici?

— Priveşte situaţia din punctul lor de vedere, Sophie. Tatăl tău e şeful Consiliului. Toată lumea de la Hecate se dă peste cap ca să nu te favorizeze. Aşa că poate exagerează puţin în direcţia opusă, ştii?

Am încuviinţat din cap. Oare de ce nu eram surprinsă să aflu că şi asta era tot din vina tatălui meu?

— Te simţi bine? întrebă Cal, apropiindu-se de mine.

— A, da, am răspuns eu mult prea repede.

A sunat de parcă aş fi fost o majoretă care băuse prea mult Kool-Aid1.

— Mda, am repetat eu, pe un ton mult mai normal de data asta. Tre' să plec. Nu vreau să întârzii!

Am trecut în goană pe lângă el, mai să mă izbesc de umărul lui.

Doamne, tipul ăsta e ca un stejar, m-am gândit când am mai încetinit pasul.

În cele din urmă, tot am întârziat la cursul lui Byron. Ceea ce a însemnat nu numai că s-a ţipat la mine - în pentametru iambic, totuşi! -, dar a trebuit să şi scriu un eseu de cinci pagini despre „a mea zăbavă cronică şi la cer strigătoare11.

— Cred că trebuie să descopăr o vrajă de făcut teme, i-am şoptit Jennei, în timp ce mă strecuram la locul meu.

Ea ridică din umeri, nepăsătoare, şi se apucă iar să deseneze feţe în caietul ei.

Feţe care, n-am putut să nu observ, semănau izbitor cu Holly şi cu Chaston.

Băutură aromată, produsă de Compania Kraft Foods

Capitolul 20

Mai târziu, în seara aceea, am lucrat la eseul pentru doamna East, în timp ce Archer făcea inventarul; îl scrisesem deja pe cel pentru Byron în timpul ultimei ore, „Clasificări ale metamorfilor". Profesorul nostru, domnul Ferguson, era îndrăgostit de propria lui voce, aşa că rareori era atent la ce făceam noi în băncile noastre. Jenna şi cu mine ne trimiteam tot timpul bilețele, dar în ultima vreme, de obicei, ea îşi petrecea ora mâzgălind în caietul ei şi încercând să se închidă în sine cât mai mult.

Archer şi cu mine ajunseserăm în punctul în care abia dacă inventariam împreună zece obiecte în timpul orei petrecute în pivniță. Vandy nu spusese nimic, lucru care nu făcea decât să-mi confirme bănuiala că adevăratul scop al consemnării în pivniță era acela de a ne ține închişi acolo vreme de o oră, trei seri pe săptămână. La urma urmei, era inutil să facem munca aia de vreme ce tot ce inventariam astăzi era mâine în alt loc. Ne petreceam cea mai mare parte a timpului stând de vorbă. De când Jenna începuse să înoate în puțul cu melancolie, Archer era cam singurul prieten pe care-l aveam. Elodie şi Anna renunțaseră de tot la ideea de a mă atrage în sabatul lor şi, din câte auzisem, acum căutau vrăjitoare albe, un semn clar că nu le mai meritam nici disprețul. Încercam să-mi spun că nu contează, dar adevărul era că mă simțeam foarte singură la Hecate.

— Crezi că profesorii sunt duri cu mine din cauza tatălui meu? l-am întrebat pe Archer, ridicând ochii din caietul pe care-l aveam deschis în poală.

— Probabil. El se cocoță pe un raft gol. Indivizii Prodigium au un orgoliu foarte mare. Nu toți se dau în vânt după tatăl tău, şi Casnoff n-ar vrea ca alți părinți să creadă că ai parte de tratament special doar pentru că tatăl tău e, practic, regele lor.

Apoi ridică din sprânceană şi adăugă:

— Ceea ce înseamnă că tu eşti prințesa moştenitoare.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Vai, da. Numai să-mi lustruiesc diadema şi-s gata!

— Oh, haide, Mercer. Cred că ai fi o regină bună. Fără îndoială, aerul îngâmfat îl ai.

— Nu-s deloc îngâmfată! am țipat eu.

El se lăsă pe spate, sprijinindu-se în coate, cu un zâmbet răutăcios pe față.

— Nu mă-nnebuni. În prima zi în care te-am întâlnit, ziceai că eşti învelită-n gheață.

— Numai pentru că tu ai fost un nesimțit, am ripostat eu. Mi-ai spus că sunt o vrăjitoare nasoală.

— Chiar erai, zise el râzând.

Şi apoi am strigat la unison ceea ce devenise deja o glumă de-a noastră:

— Câine rău!

Şi ne-am zâmbit.

— Pur şi simplu nu eşti obişnuit să întâlneşti femei care nu cad ca secerate la vederea ta, de parcă ai fi într-o trupă de băieți sau ceva de genul ăsta, am zis, când ne-am mai potolit un pic.

Mă întorsesem la eseul meu, aşa că a trebuit să ridic ochii când mi-am dat seama că nu-mi răspunsese.

Se uita la mine cu un zâmbet stins şi cu o licărire ciudată în ochi.

— Şi tu?

— Poftim?

— Păi, după tine, femeile cad ca secerate când mă văd. Tu de ce n-ai pățit-o? Nu-s genul tău?

Am tras adânc aer în piept şi am sperat că el n-a observat. Astfel de momente scurte, ciudate începeau să se repete prea des pentru mine şi Archer. Poate ca urmare a timpului pe care-l petreceam împreună singuri în pivniță sau a faptului că începuserăm să ne cunoaştem bine trupul unul altuia în timpul antrenamentelor dure la cursul de ‚Autoapărare", dar începeam să observ o schimbare subtilă în relația noastră. Nu eram atât de aeriană încât să cred că lui chiar îi plăcea de mine, dar cu siguranță flirtul îşi făcuse apariția în peisaj. Îmi dădea o senzație ciudată şi mă făcea să fiu complet nesigură pe mine în asemenea momente.

— Nu, am zis în cele din urmă, străduindu-mă să adopt un ton cât mai lejer. Întotdeauna m-au dat gata tocilarii. Băieții frumuşei, aroganți nu prea sunt pe gustul meu.

— Vasăzică, sunt frumuşel?
— Taci odată.
Simțeam nevoia să schimb subiectul.
— Şi familia ta? am întrebat eu.
El ridică ochii, speriat.
— Ce-i cu ei?
— Lor le place de tatăl meu?
Archer îşi feri repede privirea şi ridică uşor din umeri, dar îmi dădeam bine seama că ceva nu era în regulă.
— Familia mea chiar nu face politică, zise el. Apoi ridică lista. Ai văzut „Colț de vampir: Dr. Frocelli"?
Am clătinat din cap.
Întorcându-mă la eseul meu, m-am întrebat ce dracu' spusesem de-l speriasem aşa de rău pe Archer. Mi-a trecut prin minte că, în ultimele şase săptămâni de când lucram împreună, Archer nu vorbise prea mult despre familia lui. Ceea ce nu mă deranjase, dar bineînțeles, acum, când ştiam că nu voia să vorbească despre asta, mă rodea curiozitatea.
M-am întrebat dacă Jenna ştia ceva despre trecutul lui Archer, dar apoi mi-am alungat repede ideea asta din minte. Jenna abia dacă vorbea cu cineva şi era clar că trecea printr-o perioadă foarte nasoală. Ultimul lucru de care avea nevoie era s-o bat eu la cap cu obsesia mea.
Până când a venit Vandy după noi, scrisesem deja o mare parte din eseu şi am hotărât că aveam să-l termin de dimineață, înainte de oră.
M-am întors în camera mea, dar, pe drum, am trecut pe lângă camera lui Elodie. Uşa era deschisă şi am auzit vocea duioasă, melodioasă a Annei:
— Ei bine, eu, una, aş intra la bănuieli dacă ar fi iubitul meu.
M-am oprit chiar lângă uşă şi am auzit-o pe Elodie răspunzându-i:
— Şi eu, dacă ea n-ar fi aşa o ciudată. Crede-mă, dacă Archer trebuia neapărat să fie închis în pivniță cu o fată din şcoala asta, sunt nespus de încântată că e vorba de Sophie Mercer. Archer nu s-ar uita de două ori la una ca ea.
Ce ciudat. Ştiam şi eu foarte bine că Archer nu era interesat de mine, dar faptul că auzeam cu urechile mele pe cineva spunând asta era tare, tare nasol.
— Are sâni mari, cugetă Anna.
Elodie pufni disprețuitor.
— Scuteşte-mă, Anna. Sânii mari nu-s de ajuns ca să compenseze faptul că e scundă şi ştearsă. Şi părul ăla!
Deşi n-o vedeam, mi-am închipuit că Elodie se strâmbase dezgustată. Între timp, mie începea să-mi fie un pic greață. Ştiam că ar trebui să plec de acolo, dar nu mă puteam abține să nu ascult. Mă întreb de ce vrem întotdeauna să-i auzim pe ceilalți vorbind despre noi, chiar dacă spun lucruri îngrozitoare. Şi ştiți, nu-i vorba de faptul că Elodie spunea vreun lucru pe care nu-l ştiam. Eram scundă şi ştearsă şi aveam părul vâlvoi. Îmi spusesem lucrurile astea de multe ori. Atunci de ce-mi dădeau lacrimile?
— Mda, dar şi Archer e ciudat, zise Anna. Ți-aduci aminte ce răutăcios a fost cu tine în primul an? Nu-ți spunea „pițipoancă superficială11 sau cam aşa ceva? Sau proastă...
— Lucrurile astea țin de trecut acum, Anna, zise Elodie bățoasă, şi a trebuit să-mi înăbuş un hohot de râs.
Deci se pare că Archer fusese cu scaun la cap cândva. Ce se schimbase? Oare Elodie chiar avea nişte „profunzimi ascunse", aşa cum zisese el? Pentru că, fără îndoială, tot ce auzeam eu de la ea avea profunzimea unei bălți secate.
— Oricum, chiar dacă Archer ar fi atât de nebun încât să-i pice cu tronc Sophie, după balul de Halloween, nici n-o să se mai gândească măcar să se uite la altă fată.
— De ce?
— Am hotărât să mă dăruiesc lui.
O, ce scârbos! Cine spune asemenea chestii? De ce n-o fi zis „o să-l las să-mi culeagă floarea"

sau ceva la fel de tâmpit?
Dar Anna, bineînțeles, chițăi.
— O, Doamne, e atât de romantic!
Elodie chicoti, scoțând un sunet cu totul neobişnuit pentru ea. Fetele ca Elodie ar trebui să cotcodăcească.
— Nu-i aşa?
Cu siguranță, auzisem destul, aşa că m-am îndepărtat în vârful picioarelor şi am deschis încet uşa camerei mele.
Jenna era, ca de obicei, ghemuită în patul ei, înfăşurată într-unul dintre şalurile ei roz aprins. Făcea asta deseori acum, prefăcându-se că doarme, ca să nu vorbesc cu ea. În mod normal, o lăsam în pace şi nu încercam să leg o conversație. Dar în seara asta m-am aşezat pe marginea patului ei, destul de apăsat ca s-o fac să tresară puțin.
— Ghici ce-am auzit adineauri, din întâmplare? am ciripit eu.
Ea lăsă în jos un colț al păturii şi se uită la mine clipind
dintr-un ochi, ca o bufniță.
— Ce?
Am repetat conversația dintre Anna şi Elodie, terminând cu:
— Îți vine să crezi? „Să mă dăruiesc lui“? Câh! Da' ce are dacă spui pur şi simplu c-o să faci sex, nu?
Am fost răsplătită cu un zâmbet vag.
— Ce tâmpenie, zise Jenna.
— Mare tâmpenie, am încuviințat eu.
— Au zis ceva despre Chaston?
— Ăăă... nu, am zis eu surprinsă. Sau cel puțin eu n-am prins nimic. Dar ai auzit ce a zis doamna Casnoff la cină acum câteva seri. Chaston se simte bine şi se odihneşte pe Coasta de Azur sau în alt loc fermecător, cu părinții ei. O să se întoarcă la anul.
— Pur şi simplu nu pot să cred că ele stau la taclale despre băieți când o vrăjitoare din sabatul lor a murit, şi alta a fost la un pas de moarte, cu doar trei săptămâni în urmă.
— Mda, bine, ele sunt nişte ticăloase superficiale. Nu e tocmai o noutate asta.
— Mda.
M-am dezbrăcat şi mi-am pus un maiou albastru şi nişte pantaloni de pijama pe care mama mi-i trimisese săptămâna trecută. Erau din bumbac alb, cu un imprimeu cu vrăjitoare albastre micuțe, călare pe mături. Cred că era felul ei de a spune că îi părea rău că ne certaserăm; şi mie îmi părea rău, şi o sunasem să îi spun. Era bine că mă înțelegeam iar cu ea.
— Of, chiar ți-am învinețit umerii, zise Jenna, ridicându-se în capul oaselor.
M-am uitat în jos.
— A... da. Nu e mare lucru. Nici măcar nu mă dor.
Deşi mă dureau un pic.
Ochii Jennei sclipeau, şi cred că se abținea să nu plângă.
— Îmi pare rău de tot pentru chestia aia, Soph. Doar că eram atât de furioasă şi mă simțeam atât de jignită şi... şi uneori nu mai pot să mă controlez.
Un fior înghețat mi-a trecut pe şira spinării, dar am încercat să nu-l iau în seamă. Jenna era prietena mea. Da, se năpustise pe mine ca un vampir, dar se potolise imediat.
Dar tu eşti prietena ei. Cu siguranță, Chaston nu era. Şi cine ştie ce s-a întâmplat cu Holly?
Nu. N-o să mă gândesc la asta.
Aşa că m-am făcut că nu pricep.
— Cum adică să te controlezi? E vorba de vezica ta? Pentru că ar fi cazul să-ți faci un control. Chiar n-am de gând să-ți mai împrumut cearşafuri.
— Ce nebună eşti! chicoti ea.
— Uite cine vorbeşte!
În următoarele două ore, am sporovăit şi am încercat să învățăm pentru cursul de „Evoluție magică“. Până s-a dat stingerea, Jenna părea să fie din nou cam la fel ca înainte.

— Noapte bună, Jenna, am zis, când luminile s-au stins în sfârşit.
— Noapte bună, Soph.
M-am holbat mult timp la tavanul înclinat, cu mintea plină de gânduri: Archer, Elodie şi Anna, Jenna, conversația aceea cu Cal lângă iaz. Am adormit întrebându-mă dacă Archer ştia că era pe cale să devină mândrul beneficiar al virginității lui Elodie.
Nu ştiu cât era ceasul când m-am trezit şi am găsit-o pe fata în verde stând în picioare la capul patului meu. Cu inima cât un purice, am fost sigură că visez, că nu era cu putință să fie adevărat.
Atunci, ea a oftat exasperată şi mi-a zis, cu accent britanic:
— Sophia Mercer. Ce pacoste ai fost.

Capitolul 21

M-am ridicat în capul oaselor în pat, clipind neîncrezătoare.
Era fata pe care o tot vedeam de când venisem la Hecate, dar nu arăta deloc ca o fantomă; părea cât se poate de reală.
— Ei? mă întrebă ea, ridicând perfect din sprânceană. Vii sau nu?
M-am uitat peste umăr la Jenna. Nu distingeam decât o ridi- cătură întunecată. După respirația ei regulată, mi-am dat seama că dormea încă.
Fata îmi urmări privirea.
— O, nu-ți face griji din cauza ei, zise ea, fluturând din mână, cu nepăsare. N-o să se trezească să dea alarma. Nimeni n-o s-o facă; m-am ocupat de asta.
Înainte să apuc să întreb ce voia să spună, se întoarse şi ieşi iute pe uşă.
Am rămas încremenită de spaimă până când apăru iar în pragul uşii şi zise:
— O, ce Dumnezeu, Sophia, hai odată!
Ştiam şi eu că urmărirea unei fantome era O Idee Foarte Proastă. Tot corpul meu îmi spunea asta. Îmi simțeam pielea lipicioasă şi aveam un nod în stomac. Dar m-am pomenit că dau păturile la o parte, că îmi înşfac sacoul de pe spătarul scaunului şi că o iau după ea pe coridor, până în capul scărilor, unde am reuşit s-o ajung din urmă.
— Bine, zise ea. Avem multă treabă şi puțin timp.
— Cine eşti? am şoptit.
Îmi aruncă iar privirea aia enervată.
— Ți-am spus, nu trebuie să vorbeşti în şoaptă. Nu ne aude nimeni.
Se opri pe scări şi îşi dădu capul pe spate, strigând:
— Casnoff! Vandy! Sophia Mercer s-a dat jos din pat şi pune la cale o năzbâtie cu o fantoooooooooomă!
M-am ghemuit instinctiv.
— Şşşşş!
Dar, aşa cum promisese, nu s-a arătat nici un semn că cineva ar fi auzit-o. Singurele sunete erau ticăitul monoton al pendulei din foaierul principal şi răsuflarea mea întretăiată.
— Vezi? zise ea, întorcându-se spre mine cu un zâmbet larg. Am avut grijă. Vino acum.
Fantoma coborî în fugă ultimele trepte şi, până să-mi dau seama, am ajuns afară, pe pajiştea din fața clădirii. Noaptea era răcoroasă şi umedă, şi iarba foşnea neplăcut sub paşii mei. M-am uitat în jos ca să mă asigur că doar stăteam pe iarbă şi am observat că picioarele mele păreau să aibă o nuanță ciudată de verde. Apoi am observat că îmi vedeam umbra, deşi nu era nici urmă de lună.
M-am rotit ca să mă uit în urmă, la Hecate, şi mi s-a tăiat răsuflarea. Toată clădirea era învăluită într-o bulă uriaşă, lăptoasă, care răspândea o lumină verde, uniformă. Bula se mişca tot timpul, unduindu-se şi împrăştiind scântei de un verde pal. Nu mai văzusem niciodată aşa ceva; nici măcar nu mai citisem vreodată de o asemenea vrajă.
— Impresionant, nu-i aşa? zise fata, plină de sine. E o vrajă de adormire, una elementară. Ca urmare, victimele nu simt absolut nimic din ce se întâmplă în jurul lor, cel puțin patru ore. E veche, eu doar am... extins-o.

Nu mi-a plăcut felul în care a zis „victimele1*.

— Dar ei nu... nu pățesc nimic?

— O, n-au nici o problemă, răspunse ea. Dorm, atâta tot. Ca într-o poveste.

— Dar... Doamna Casnoff are vrăji de protecție care acționează peste tot aici. Nimeni n-ar putea să intre pur şi simplu şi să facă o vrajă atât de puternică.

— Eu pot! zise fata.

Apoi mă apucă de mână. Mâna ei era la fel de palpabilă şi de reală ca a mea. Sunt sigură că doamna Casnoff zisese că fantomele nu pot să ne atingă. Dar, înainte să apuc s-o întreb, fata începu să mă tragă înainte, cât mai departe de clădire.

— Stai. Nu pot să merg nicăieri cu tine până nu ştiu cine eşti şi ce faci aici. De ce mă tot urmăreşti?

Ea oftă.

— O, Sophia, am sperat că eşti un pic mai perspicace. Nu e evident cine sunt?

I-am cercetat rochia înflorată, lungă până la genunchi, şi puloverul de un verde strălucitor. Părul îi era lung până la umeri, creț şi prins la spate cu agrafe. Uitându-mă în jos, am văzut că purta nişte pantofi maro oribili. Mi-a părut puțin rău pentru ea: fantomă sau nu, nimeni n-ar trebui să străbată eternitatea în pantofi atât de urâți.

Dar apoi m-am uitat la ochii ei. Erau mari şi depărtați, şi, cu toate că lumina verde se reflecta puternic în ei, mi-am dat seama că erau albaştri.

Ochii mei.

O englezoaică, din anii '40, şi avea ochii mei.

— Alice? am întrebat, cu o strângere de inimă.

Ea îmi zâmbi larg.

— Excelent! Şi acum vino cu mine şi...

— Stai, stai, stai, am zis, ținând o mână la cap. Vrei să spui că eşti fantoma străbunicii mele?

Iar privirea aia enervată.

— Da.

— Şi ce cauți aici? De ce mă tot urmăreşti?

— Nu te-am urmărit, răspunse ea cu înflăcărare. Ți-am apărut în cale. Nu erai pregătită pentru mine, dar acum eşti. M-am străduit mult ca să ajung la tine, Sophia. Şi acum, te rog, se poate să terminăm odată cu vorbăria asta şi să trecem la treabă?

Am lăsat-o să mă târască după ea, mai ales pentru că îmi era teamă că mi-ar putea face de petrecanie dacă n-o ascultam, dar şi pentru că eram cu adevărat curioasă. Câte persoane se trezesc târâte din pat de fantoma străbunicii lor?

Ne-am îndepărtat de Hecate şi am coborât dealul abrupt dinspre seră. Mă întrebam dacă mă ducea acolo ca să mă instruiască, dar, când am ajuns, ea o luă spre stânga şi mă trase în pădure.

Nu fusesem niciodată în pădurea care înconjura domeniul, dintr-un motiv bine întemeiat: era înfiorătoare! Şi, bineînțeles, era de mii de ori mai înfiorătoare noaptea. M-am împiedicat de o piatră, aşa cum eram, în picioarele goale, şi fața mi s-a schimonosit de durere. Când ceva moale mi-a atins obrazul, am scos un mic țipăt.

Am auzit-o pe Alice murmurând câteva cuvinte şi, deodată, în fața noastră apăru o sferă mare de lumină, atât de strălucitoare încât a trebuit să-mi acopăr ochii. Alice şopti ceva în barbă, şi sfera sări brusc în sus de parcă ar fi ținut-o cineva pe un şnur. Se îndepărtă plutind, până când ajunse la vreo trei metri deasupra capetelor noastre, răspândind lumină în toate direcțiile.

Ați putea crede că, datorită luminii, pădurea părea mai puțin înspăimântătoare, dar de fapt era şi mai rău. Acum, umbrele se răsfrângeau pe pământ, şi, din când în când, zăream scăpărând ochii unor animale. Am ajuns la albia secată a unui pârâu şi, spre surprinderea mea, Alice sări, sprintenă, în ea. Am urmat-o, cu mult mai puțină grație, afundându-mă în solul moale şi trăgând o înjurătură.

Mi s-o fi părut îngrozitoare pădurea, dar nu era nimic în comparație cu pârâul secat. Pietrele ascuțite îmi zgâriau picioarele şi mi se părea că oriunde mă uitam, erau găuri întunecate şi rădăcini ieşite din pământ, care semănau cu măruntaiele unui animal gigantic. În cele din urmă, am apucat-o pur şi simplu de mână pe Alice şi am ținut ochii închişi până când ne-am oprit brusc.

Când am deschis ochii, mi-am dorit imediat să nu fi făcut asta.

În fața mea era un gard mic, din fier forjat, ruginit din loc în loc. În spatele gardului se zăreau şase pietre de mormânt. Patru erau oarecum strâmbe şi acoperite de muşchi, dar celelalte două stăteau perfect drepte şi erau albe ca neaua.

Pietrele de mormânt erau oricum destul de tulburătoare în sine, dar altceva din micul cimitir mi-a făcut inima să se opreas- că-n loc şi am simțit gustul metalic al fricii.

Statuia avea o înălțime de vreo doi metri şi jumătate, poate chiar mai mult. Era un înger sculptat în piatră gri-deschis, cu aripile larg întinse. Acestea erau sculptate cu atâta migală încât distingeai cu precizie fiecare pană. De asemenea, veşmintele îngerului păreau să se unduiască şi să plutească în bătaia unui vânt imaginar. Într-o mână, ținea o sabie. Plăselele erau sculptate din aceeaşi piatră ca şi restul statuii, dar lama era dintr-un fel de sticlă închisă la culoare, care strălucea puternic în lumina răspândită de sferă. Cealaltă mână a îngerului era întinsă în față, cu palma înainte, de parcă i-ar fi avertizat pe ceilalți să stea pe loc. În privirea lui se citea atâta hotărâre încât doamna Casnoff s-ar fi simțit ruşinată.

Îngerul îmi era foarte cunoscut, şi am tresărit când mi-am dat seama că era cel pictat pe fereastra cu vitralii de la Hecate, îngerul care îi alungase pe Prodigium.

— Ce... M-am oprit şi mi-am dres glasul. Ce e asta?

Alice se uita în sus la înger, cu un zâmbet stins.

— Un secret, răspunse ea.

Mă trecu un fior şi mi-am strâns mai bine sacoul pe corp. Voiam s-o întreb ce însemna asta, dar privirea ei rece îmi spunea că, probabil, n-o să primesc un răspuns. Oare nu era scris în broşură că una dintre regulile de bază la Hecate era să nu te duci niciodată în pădure? Presupusesem, pur şi simplu, că pădurea era un loc plin de primejdii.

Dar poate că fusese mai mult de atât.

Vântul se înteți, răvăşind frunzele. Începuseră să-mi clănțăne dinții. De ce nu mă gândisem să-mi înşfac pantofii, mă întrebam, în timp ce îmi frecam picioarele unul de altul.

— Uite, zise Alice, arătând spre picioarele mele.

Mai întâi, am simțit o gâdilitură, apoi m-am trezit brusc cu şosete de lână albe şi cu perechea mea preferată de papuci roşii pufoşi. Papuci care, după câte ştiam eu, se găseau încă în fundul şifonierului meu din Vermont.

— Cum ai făcut asta?

Dar Alice îmi zâmbi misterios.

Şi apoi, fără să mă anunțe, îşi flutură mâna, ca un bici, prin aer.

Am simțit o lovitură puternică drept în piept şi m-am prăbuşit. Am aterizat cu o bufnitură pe pământ, scoțând un „Au!“ speriat.

M-am ridicat în capul oaselor şi m-am uitat urât la ea.

— Ce-a fost asta?

— Asta, zise ea tăios, a fost o vrajă de atac, ridicol de simplă, pe care ar fi trebuit să fii în stare s-o parezi.

M-am holbat la ea şocată. Una era să fiu pusă la pământ de Archer la cursul de, Autoapărare1*, dar să fiu atacată din senin de străbunica mea era de-a dreptul jenant.

— Cum aş fi putut s-o parez dacă habar n-aveam că o să faci aşa ceva? am ripostat eu.

Alice veni spre mine şi îmi întinse mâna ca să mă ridice. N-am luat-o, mai ales pentru că eram ofticată, dar şi pentru că Alice părea să aibă vreo patruzeci de kilograme şi mă gândeam că o să ajung, probabil, s-o trag în jos după mine.

— Ar fi trebuit să simți că aveam de gând să fac asta, Sophia. Cineva cu o putere atât de mare ca a ta poate întotdeauna să anticipeze un atac.

— Ce e asta? am întrebat, scuturându-mi praful şi acele de pin de pe fund, care mă durea acum. O chestie ca-n Războiul Stelelor? Trebuia să simt „o turbulență a Forței“?

Acum era rândul lui Alice să facă ochii mari.

— Las-o baltă, am mormăit eu. Oricum, dacă m-ai tot urmărit în ultimele şase săptămâni, ți-ai dat probabil seama că n-am nici o putere „atât de mare“. Sunt cea mai slabă vrăjitoare de pe aici. E

clar, superputerile astea fenomenale ale familiei pe mine m-au ocolit.

Alice clătină din cap.

— Nu, nu te-au ocolit. Pot să simt asta. Puterile tale sunt întru totul la fel de mari ca ale mele. Atâta doar că nu ştii cum să le foloseşti încă. De-asta sunt aici. Ca să te ajut să le dezvolţi şi să le canalizezi. Ca să te pregătesc pentru rolul pe care trebuie să-l joci.

Am ridicat ochii spre ea.

— Deci eşti un fel de domn Miyagi?

— Habar n-am ce înseamnă asta.

— Iartă-mă, iartă-mă. O să încerc să mă abţin de la alte referinţe de cultură pop. Ce vrei să spui cu „rolul pe care trebuie să-l joc"?

Alice se uită la mine de parcă aş fi fost bătută-n cap. Şi, trebuie să recunosc, chiar aşa mă şi simţeam.

— De şef al Consiliului.

Capitolul 22

— Bine, da' de ce aş vrea asta? am întrebat, schiţând un zâmbet vag. Nu ştiu nimic despre Prodigium şi sunt cea mai toantă vrăjitoare.

Vântul îmi prinse părul, lipindu-mi-1 de buze şi de ochi. Printre şuviţele care îmi acopereau faţa, am văzut-o pe Alice fluturând din mână spre mine. Părul mi se dădu la o parte de pe faţă şi se adună într-un coc în vârful capului, atât de strâns încât mi se umeziră ochii.

— Sophia, zise Alice pe acelaşi ton cu care potoleşti un copil mic când face crize, nu eşti toantă deloc, doar ţi se pare.

Cuvântul „toantă" căpăta o eleganţă ridicolă când era pronunţat cu accentul şlefuit al lui Alice, şi n-am putut să-mi reţin un zâmbet. Cred că ea a luat-o ca pe un semn bun, pentru că m-a prins de mână. Pielea ei era netedă şi rece ca gheaţa la atingere.

— Sophia, zise ea cu o voce mai blândă, tu eşti incredibil de puternică. Atâta doar că ai un dezavantaj pentru că ai fost crescută de un om. Cu o instruire şi o orientare potrivite, poţi să le întreci pe celelalte fete - cum le spuneţi tu şi prietena ta hibridă? „Vrăjitoarele din Noxzema"?

— Jenna nu e hibridă, m-am grăbit să spun, dar ea nu m-a luat în seamă.

— Ai putea să fii mult, mult mai puternică decât oricare dintre ele. Şi eu pot să-ţi arăt cum.

— Dar de ce?

Schiţă iar zâmbetul ei enigmatic şi mă bătu uşor pe braţ. Deşi ştiam că Alice murise la optsprezece ani, ceea ce însemna că era doar cu doi ani mai mare ca mine, atingerea ei chiar semăna cu cea a unei bunici adevărate. Şi după o viaţă întreagă în care nu avusesem altă familie în afară de mama, era o senzaţie plăcută.

— Pentru că eşti sânge din sângele meu, răspunse ea. Pentru că meriţi să fii mai bună. Să îţi împlineşti menirea.

Nu ştiam ce să spun la faza asta. Oare eram menită să fiu şef al Consiliului? Mă gândeam la fantezia mea de odinioară, când visam să fiu proprietara unei mici librării New Age, să ghicesc în palmă, purtând un caftan mare, purpuriu. Acum părea un vis foarte îndepărtat şi, ca să fiu cinstită, cam prostesc.

Apoi m-am gândit la Elodie, la Chaston şi la Anna, cu pielea lor scânteietoare, plutind prin bibliotecă. Păreau nişte zeiţe, şi, cu toate că fusesem speriată, le invidiasem. Oare chiar era posibil să ajung mai bună decât ele?

Alice râse.

— Oh, ai să fii mult mai bună decât fetele alea.

Grozav, putea să-mi citească gândurile.

— Vino, nu mai avem mult timp.

Am trecut pe lângă cimitir şi am intrat într-un luminiş înconjurat de un pâlc de stejari.

— Aici o să ne întâlnim, zise Alice. Aici o să te învăţ să fii o vrăjitoare aşa cum ar trebui să fii.

— Ştii că am ore, nu? Nu pot să stau trează toată noaptea.

Alice îşi duse mâinile la gât şi îşi scoase un colier. Mâinile ei răspândeau o lumină mai puternică decât sfera care plutea încă deasupra noastră. Apoi lumina se stinse brusc, şi ea îmi întinse colierul. Se simțea aproape prea fierbinte la atingere. Era doar un lanț simplu, din argint, cu un pandantiv pătrat, cam de mărimea unui timbru poştal. În mijloc avea o piatră neagră, în formă de lacrimă.

— Ține. Moştenire de familie. Cât timp porți asta, n-o să te simți niciodată prea obosită.

M-am uitat cu admirație la colier.

— O să mă înveți vraja aia?

Şi, pentru prima oară, Alice zâmbi pe bune, iar surâsul larg îi lumină toată fața, înfrumusețându-i trăsăturile un pic şterse.

Se aplecă înainte şi îmi luă mâinile într-ale ei, trăgându-mă spre ea până când fețele noastre ajunseră la câțiva centimetri distanță una de alta.

— Pas cu pas, şi multe altele, îmi şopti ea. Şi când începu să chicotească, m-am pomenit că râd şi eu.

Peste câteva ore însă, nu mai râdeam. Nici măcar nu mai schițam vreun zâmbet.

— Încă o dată! urlă Alice.

Cum putea o fată atât de micuță să aibă o voce atât de puternică? Am oftat şi mi-am îndreptat umerii. M-am concentrat cât am putut de mult asupra locului gol din fața mea, dorindu-mi din răsputeri să fac să apară un creion. În prima oră, exersaserăm numai vrăji de blocare. Mă descurcasem destul de bine blocând vrăjile de atac ale lui Alice, deşi nu fusesem în stare să le simt dinainte. Dar în ultima oră lucraserăm la vraja prin care faci ceva să apară din senin. Începuserăm cu un lucru mic, respectiv creionul, şi Alice pretindea că era vorba doar de concentrare.

Dar mă concentrasem atât de mult încât îmi era teamă că de aici înainte aveam să văd creioane Numărul 2, galben strălucitor, de fiecare dată când închideam ochii. Făcusem iarba să freamăte uşor şi, după ce m-am enervat mai tare, am trimis o piatră în zbor spre Alice, dar nici un creion.

— Ar trebui să începem cu ceva şi mai mic? întrebă Alice. O agrafă de hârtie, poate? O furnică?

Am mijit ochii spre ea şi am tras din nou adânc aer în piept.

Creion, creion, creion, m-am gândit. Creion galben strălucitor, gumă de şters roz, moale, te rog, te rog...

Şi atunci am simțit. Am avut iar senzația aia de apă care țâşneşte din tălpi şi ajunge până în vârful degetelor. Dar nu era doar atât. Era un adevărat fluviu. Părea că totul în mine vibrează. Am simțit o arsură în spatele pleoapelor, dar era o căldură plăcută, ca atunci când, într-o maşină, te lipeşti cu spatele de scaunul încălzit de soare, într-o zi răcoroasă. Mă durea fața şi mi-am dat seama că mă durea pentru că zâmbeam.

Creionul se ivi încetişor, părând la început fantoma unui creion, înainte de a deveni în sfârşit un obiect material. Am continuat să stau cu mâinile întinse, simțind magia care încă pulsa prin mine, şi m-am întors spre Alice ca să strig ceva de genul: „Iupiiiii ieiii!"

Dar atunci am văzut că nu se uita la mine. Privea peste mine, unde era creionul. M-am întors şi mi s-a tăiat răsuflarea.

Ei bine, ce să vezi, nu era numai unul. Era o grămadă de vreo treizeci de creioane, trântite unul peste altul, şi tot mai apăreau.

Am lăsat mâinile în jos şi am simțit că magia se opreşte imediat, ca o conexiune care fusese întreruptă.

— Să fiu a naibii! am exclamat încet.

— Vai, vai...

A fost singurul comentariu făcut de Alice.

— Eu... am început să mă bâlbâi, holbându-mă la grămada de creioane. Eu am făcut asta, am zis în cele din urmă, chiar în timp ce îmi venea să mă iau la palme pentru că spusesem aşa o tâmpenie.

— Chiar aşa, zise Alice, clătinând puțin din cap. Apoi zâmbi. Ți-am zis eu.

Am râs, dar atunci mi-am dat seama de un lucru.

— Stai. Ai zis că vraja ta de adormire durează doar patru ore. M-am uitat la ceas. Au trecut aproape patru ore şi ne-a luat cel puțin o jumătate de oră ca să ajungem aici. Cum facem să ne

întoarcem la timp?

Alice a zâmbit şi, când a pocnit din degete, două mături au apărut brusc lângă ea.

— Glumeşti, am zis.

Zâmbi şi mai larg, îşi aruncă un picior peste o mătură şi îşi luă zborul spre cer. Se întoarse apoi, plutind la câțiva centimetri deasupra capului meu, iar râsul ei răsună în toată pădurea.

— Hai, Sophia! mă strigă ea. Fii şi tu tradițională de data asta!

Ridicându-mă de la pământ, am apucat bățul subțire al măturii.

— O să mă țină chestia asta? am strigat spre ea. Nu toți ne îmbrăcăm de la raionul cu haine de copii!

De data asta nu s-a mai obosit să mă întrebe despre ce vorbeam. Doar a râs şi a zis:

— Eu m-aş grăbi dacă aş fi în locul tău! Doar cincisprezece minute te despart de un an de consemnare în pivniță!

Aşa că am încălecat pe mătură. Nu aveam eleganța lui Alice, dar când mătura s-a ridicat brusc în aer, nici că mi-a mai păsat.

Mi-am încleştat mâna pe ea şi am țipat speriată în timp ce aerul nopții se năpustea asupra mea. Apoi am ajuns în înaltul cerului.

Crezusem că mătura o să fugă de sub mine şi că eu o să mă agăț de ea cu ultimele puteri, dar mătura cumva aluneca, iar eu mi-am ținut respirația, nu de teamă, ci pentru că eram cuprinsă de o voioşie fără seamăn. În jurul meu, aerul era rece, dar blând şi, în timp ce o urmam pe Alice înapoi spre şcoală, mi-am făcut curaj să mă uit în jos la copacii de sub mine. Alice stinsese sfera luminoasă, aşa că nu reuşeam să disting decât nişte pete întunecate, dar nu-mi păsa. Zburam - pe bune! -, chiar zburam.

Aveam senzația că pot să ating stelele, care erau chiar deasupra capului meu, şi că inima îmi plutea nestingherită în piept, în depărtare vedeam lumina verde care înconjura Hecate şi speram că n-o să ajungem niciodată acolo, că puteam pur şi simplu să mă simt atât de uşoară, atât de liberă, pentru totdeauna.

Însă, curând, am aterizat chiar în fața verandei. Îmi simțeam pielea uscată şi mâinile amorțite, dar zâmbeam ca o nebună.

— Pe bune, am îngăimat eu, a fost cel mai grozav lucru din viața mea. De ce nu fac toate vrăjitoarele asta?

Alice a râs în timp ce descăleca.

— Se consideră un clişeu, presupun.

— Ei, la dracu' cu prostiile astea. Când o să ajung eu şefa Consiliului, ăsta o să fie singurul mod de a călători.

Alice râse iar.

— Mă bucur să aud asta.

Ne uitam amândouă cum bula care înconjura Hecate începea să se evapore.

— Cred că ar cam trebui să intru. Deci, mâine, la aceeaşi oră, în acelaşi loc?

Alice încuviință din cap, apoi întinse mâna spre buzunarul rochiei şi scoase o punguță.

— Ia asta cu tine.

Punga era moale în mâna mea, şi am simțit cum conținutul îşi schimbă forma.

— Ce e?

— Pământ de pe mormântul meu. Dacă ai vreodată nevoie de mai multă putere pentru o vrajă, toamă-ți puțin în palme şi o să fie de ajuns.

— Bine. Hm, mulțumesc.

Mi-ar fi prins bine un mic ajutor care să sporească magia, dar nu puteam să nu mă gândesc: „Pământ de pe un mormânt? Scârbos".

— Şi, Sophia, adăugă Alice, pe când se întorcea să plece.

— Da?

Veni spre mine şi mă luă de umeri, trăgându-mi capul în jos spre buzele ei. O clipă am crezut că o să mă sărute pe obraz sau ceva de genul ăsta, dar apoi îmi şopti la ureche:

— Ai grijă. Ochiul te vede, chiar şi aici.

M-am tras înapoi, îmi bătea inima nebuneşte şi îmi simţeam gura uscată, dar înainte să apuc să-i răspund, Alice îmi zâmbi trist şi dispăru.

Capitolul 23

— Şi zi aşa, l-am întrebat gâfâind pe Archer, o săptămână mai târziu, ţi-ai ales deja nuanţa perfectă de roz pentru smoching?

Eram la cursul de „Autoapărare“ şi mă simţeam plină de energie pentru că tocmai dădusem o lovitură care îl trântise pe Archer pe saltea a cincea oară în ziua aceea. Faptul că eram cu răsuflarea tăiată nu avea nimic de-a face cu felul în care arăta el în tricoul ăla strâmt. Nu-mi venea să cred că-l trântisem de atâtea ori. Fie lupta el mult mai prost, fie luptam eu mult mai bine. Desigur, n-aveam să particip niciodată la American Gladiators, dar nu mă descurcam deloc rău. Şi asta după ce stătusem trează toată noaptea.

Colierul mi s-a izbit de piept când m-am aplecat să îi întind mâna lui Archer. Talismanul lui Alice funcţionase ca o... În fine, aţi înţeles voi. Apucasem doar vreo două ore de somn în primele trei nopţi, totuşi, mă trezisem fără probleme. În prima dimineaţă îmi fusese teamă că doamna Casnoff o să mă ducă la ea în birou şi o să mă întrebe dacă nu ştiam nimic în legătură cu o vrajă de adormire pe care o făcuse cineva asupra şcolii, dar cum asta nu se întâmplase, începusem să mă mai relaxez puţin. Acum nici măcar nu mai încercam să dorm. Stăteam pur şi simplu culcată pe întuneric, la fel de nerăbdătoare ca un copil în Ajunul Crăciunului, până când vedeam lumina de un verde pal pătrunzând pe fereastră în cameră. Apoi dădeam fuga afară, săream pe mătura mea, mă înălţam pe cerul nopţii şi zburam până la cimitir.

Ştiam că era primejdios şi poate un pic prostesc. Dar când zburam pe mătură sau făceam vrăji atât de puternice, la care nici nu visasem vreodată, uitam de asta.

Archer a zâmbit când l-am ajutat să se ridice în picioare.

— Nu, serios. Elodie spunea mai devreme că o să aveţi ţinute asortate. Deci, ce nuanţă e? „Roz îmbujorat“? „Trandafiriu învăpăiat“, poate? A, gata, ştiu! „Bujori feciorelnici“!

Mai era doar o săptămână până la balul de Halloween şi parcă toată lumea numai de asta vorbea. Chiar şi la cursul lui Byron, tema noastră fusese să compunem un sonet despre ţinuta pe care aveam s-o purtăm. Eu habar n-aveam ce o să port. Doamna East trebuia să ne înveţe vraja de transformare prin care să ne creăm rochiile şi smochingurile. Cu o zi înainte ne dăduse fiecăruia în parte un manechin îmbrăcat într-o chestie care semăna cu o faţă de pernă cu găuri pentru braţe. Nu ştiam de ce nu puteam pur şi simplu să transformăm hainele pe care le aveam deja, dar îmi imaginam că era doar una dintre regulile tâmpite de la Hecate.

Metamorfii şi zânele trebuiau să-şi procure singuri hainele, ceea ce însemna că, de câteva zile, soseau neîncetat pachete.

Şi apoi mai era Jenna. Îi propusesem să îi fac eu o rochie, dar se uitase la mine de parcă aş fi fost proastă ca noaptea şi mă lămurise că nici nu se punea problema să meargă la „petrecerea aia imbecilă“.

Lucram de zor la vraja aceea, în fiecare zi, la cursul doamnei East, dar până acum tot ce încercasem să fac ieşise un pic prea bufant. Doamna East zicea că asta mi se întâmpla numai pentru că eram prea entuziasmată, dar eu n-am prea crezut-o. Balul nu mi se părea deloc aşa încântător. Nu urma să „mă dăruiesc“ nimănui.

— Taci odată, glumi Archer, ridicând braţele deasupra capului, ca să se întindă. Dacă vrei să ştii, doar papionul o să fie roz, şi o să-mi iasă de minune, mulţumesc foarte mult.

Am încercat să zâmbesc şi să nu mă holbez la peticul de piele care îi ieşea de sub tricou când se apleca.

Ca de obicei, mi s-a uscat puţin gura şi respiraţia mi s-a accelerat şi am simţit iarăşi senzaţia aia ciudată, de tristeţe aproape, care mi se cuibărea în piept.

N-am crezut niciodată că o să mă bucur să aud vocea zbierată a lui Vandy, dar când a strigat „Foarte bine! Asta-i tot pentru azi!“, mai că îmi venea s-o pup.

De fapt, dacă stau mai bine să mă gândesc, n-aş fi făcut niciodată aşa ceva. O strângere de mână ar fi fost de-ajuns.
— Să fiu a naibii, ce porcărie... mormăiam o oră mai târziu.
Mă uitam la ultima mea încercare de a face o rochie de bal.
Măcar asta nu era prea bufantă, dar avea o nuanță oribilă de verde-gălbui, pe care o găseşti de obicei la scutecele bebeluşilor sau în zonele unde se produc dezastre nucleare.
— Ei, domnişoară Mercer. Asta e... o ameliorare, presupun, zise doamna East. Buzele îi erau atât de strânse, încât părea o adevărată minune că reuşise să rostească acele cuvinte.
— Chiar aşa, încuviință Jenna.
Stătea pe o bancă lângă mine. În cea mai mare parte din oră îşi citea revistele alea de benzi desenate după care era înnebunită.
— Eşti din ce în ce mai bună, zise ea, pe un ton încurajator, dar se încruntă când observă mai bine ultima mea creație.
— Mda, măcar asta n-a trântit trei bănci, zise Elodie, cu un zâmbet sarcastic.
Rochia ei, bineînțeles, era nemaipomenită.
Crezusem că petrecerea avea să fie un fel de versiune monstruoasă a balului de absolvire şi că rochiile ar trebui să semene cu cele pe care le vezi într-un liceu obişnuit. Mda, nu tocmai. Rochiile pe care le pregăteau majoritatea fetelor păreau scoase dintr-un basm.
Dar rochia lui Elodie era de departe cea mai frumoasă din clasă. Cu talie înaltă, cu mâneci rotunjite delicate şi poale vaporoase, arăta ca o ținută dintr-un roman de Jane Austen. Îl tachinasem pe Archer pentru că era roz, dar trebuia să recunosc că nuanța era de-a dreptul adorabilă. Nu semăna deloc cu „Zmeura electrică“ a Jennei, ci mai degrabă cu rozul pal al cochiliilor. Strălucea ca o perlă, şi Elodie avea să fie tulburător de frumoasă în ea.
La naiba.
M-am întors la rochia mea, cu un sentiment de frustrare. Am pus mâinile de o parte şi de alta a taliei manechinului şi m-am gândit: Rochie frumoasă, rochie frumoasă, ceva albastru, concentrându-mă din răsputeri. Era aşa de enervant să ştiu că acum puteam să fac să apară din senin un obiect de mărimea unui scaun, dar se pare că nu puteam să creez o rochie care să nu fie chiar oribilă. Bine, scaunul pe care-l făcusem să apară cu o seară în urmă era pentru copii mici, dar totuşi...
Am simțit că materialul freamătă şi-mi alunecă printre degete. Te rog, m-am gândit, cu ochii strâns închişi.
Fir-ar.
Apoi le-am auzit pe Elodie şi pe Anna izbucnind în râs.
Am deschis ochii şi am început să mă holbez la monstruozitatea din tul albastru electric, cu poale care îmi ajungeau până la jumătatea coapsei. E clar, o să arăt ca mireasa lui Frankenstein.
Am mormăit în barbă o înjurătură foarte nasoală, care mi-a atras o căutătură urâtă din partea doamnei East, dar, în mod surprinzător, n-am primit nici o pedeapsă. Cred că nici ea nu putea să mă condamne după ce văzuse rochia.
— Mamă, Sophie, asta chiar e o creație deosebită. Elodie păşi țanțoş spre mine, cu o mână pe şold. Te aşteaptă un viitor strălucit în modă.
— Ha, ha, am mormăit eu, ceea ce, când vine vorba de riposte, e la fel de inspirat ca şi când ai zice „Asta e“.
— Nu pot să cred că te-am invitat să faci parte din sabatul meu, zise ea, țintuindu-mă cu ochii ăia de un verde strălucitor.
Am gemut în sinea mea. Ochii lui Elodie erau atât de strălucitori numai când era pe cale să dea o lovitură de grație. Ultima dată când o văzusem aşa fusese în noaptea în care îi spusese Jennei că e un monstru care suge sângele, după incidentul cu Chaston.
— Uită-te la tine, eşti fiica şefului Consiliului şi nu poți nici măcar să-ți faci o rochie. Penibil.
— Uite ce e, Elodie, nu vreau să mă cert. Aşa că... aşa că lasă-mă odată în pace să-mi pregătesc rochia, bine?
Dar ea era departe de a fi terminat discuția cu mine.

— De ce ţii cu tot dinadinsul să-ţi faci o rochie pentru bal? Pentru cine trebuie să fii frumoasă? Pentru Archer?

M-am străduit să rămân calmă, în timp ce îmi încleştam mâinile pe materialul din faţa mea.

Elodie se aplecă mai mult spre mine, aşa că mă îndoiesc că a mai auzit-o cineva când a şoptit:

— Crezi că nu văd cum te uiţi la el?

Fără să-mi dezlipesc ochii de la manechin, am zis pe tonul cel mai jos şi mai calm posibil:

— Încetează, Elodie.

— Pe bune, e atât de drăguţ felul în care ţi-a căzut cu tronc. Şi când spun drăguţ, vreau să spun, de fapt, tragic, adăugă ea.

Cu coada ochiului, vedeam că aproape toată lumea se oprise din lucru şi se uita la noi. Doamna East, chipurile, nu ne lua în seamă, şi mi-am dat seama că de data asta eram aruncată în gura lupului.

Am tras adânc aer în piept şi m-am întors ca să dau ochii cu Elodie, care îmi rânjea triumfătoare.

— O, Elodie, am zis eu, cu o voce dulce ca mierea, nu-ţi face griji din cauza mea şi a lui Archer. La urma urmei, nu eu sunt cea care are de gând să facă sex cu el la bal.

Toată clasa începu să chicotească, şi Elodie făcu un lucru pe care nu-1 mai văzusem niciodată la ea: se înroşi ca focul şi se bâlbâi pur şi simplu, într-o încercare ratată de a găsi o replică acidă cu care să mă pună la punct.

Doamna East îşi alese perfect momentul ca să strige:

— Domnişoară Mercer! Domnişoară Paris! înapoi la treabă!

Zâmbind, m-am întors la rochia mea. Dar gustul victoriei

pieri imediat cum am dat cu ochii de catastrofa din faţa mea.

— Simţi că ţi se toceşte magia sau ceva de genul ăsta? întrebă Jenna, cu voce joasă.

— Nu, o simt la fel ca întotdeauna. Apa care îmi ţâşneşte din picioare, până sus, şi tot tacâmul.

— Ce? pufni Anna, proptindu-şi o mână-n şold. Cum îţi simţi tu magia?

— Hm... ca pe ceva care se înalţă de sub mine, m-am grăbit să-i răspund.

— Nu aşa se simte, zise Anna.

M-am uitat în jur şi am văzut că mai erau câteva vrăjitoare care se holbau la mine, nedumerite.

— Magia vine de sus, continuă Anna. O simţi ca pe ceva care cade peste tine, ca...

— Zăpada, termină Elodie.

Eram aprinsă la faţă când m-am întors la manechinul meu.

— Atunci, cred că magia mea e, pur şi simplu, diferită.

Am auzit nişte şoapte, dar nu le-am luat în seamă.

— O să-ţi iasă, spuse Jenna, aruncându-i Annei o privire fioroasă.

— A, ştiu că o să devin mai bună, i-am zis, trecând o mână peste ghemul de tul din spatele rochiei. {Ghem? Ale dracului puteri magice!) Asta e rochia pe care o fac pentru tine.

— O, chiar aşa? întrebă ea, cu un zâmbet din ce în ce mai larg.

— Mda, probabil că va trebui, totuşi, să îi fac şi un tiv. Ca să nu mături cu ea pe podea.

Mă înghionti în joacă peste braţ şi, până să ne dăm seama, râdeam amândouă.

Am petrecut restul orei încercând să fac cele mai urâte rochii posibile, lucru care ne distra la culme pe mine şi pe Jenna. Nu mai ştiu de câte ori doamna East a ameninţat că ne dă afară de la curs, şi Elodie şi-a dat ochii peste cap atât de tare, încât Jenna s-a întrebat dacă nu cumva avea un atac. Asta ne-a făcut să râdem cu atâta poftă încât, în cele din urmă, doamna East chiar ne-a dat afară şi ne-a pus pe amândouă să scriem un eseu de şapte pagini despre istoria vrăjilor vestimentare.

Nu-mi păsa. Ca s-o fac pe Jenna să râdă iar, aş fi scris şi o sută de pagini.

— Nu ştiu ce s-a schimbat, i-am spus lui Alice în seara aceea, când umblam prin pădure, culegând mentă pentru o vrajă de

Încetinire a trecerii timpului. Acum era Jenna cea bosumflată, din ultima lună, şi un minut mai târziu eram iarăşi prietene.

Alice nu spunea nimic, aşa că am întrebat-o:

— Nu e grozav?

— Presupun.

— Presupui? am spus, imitându-i accentul.
Alice se uită urât la mine.
— Atâta doar că nu-s de acord ca prietena ta cea mai bună să fie un vampir. E sub demnitatea ta.
Am râs.
— O, Doamne, sub demnitatea mea? Fii serioasă.
Alice a oftat în timp ce îşi îndesa alt mănunchi de frunze în săculețul de piele pe care-1 invocase.
— Prietenii tăi te privesc, Sophia. O să încerc să respect lucrul ăsta. Zi-mi acum de petrecerea care se apropie.
M-am aplecat ca să mai smulg un mănunchi de mentă.
— E un bal, de fapt. De Halloween. O să fie grozav, mai ales că nu reuşesc să-mi fac o rochie care să nu fie hidoasă. A, şi - în plus - va trebui s-o văd pe tipa asta pe care nu pot s-o sufăr arătând ca o zeiță şi seducând un tip de care-mi place. Deci o să fie marfă de tot.
— Elodie?
Am încuviințat din cap.
Alice se încruntă.
— Nu-mi pasă de fata aia. Ți-a arătat multă ură. Fără îndoială pentru că puterile tale sunt mai mari decât ale ei. Puține lucruri mi se par mai îngrozitoare decât o vrăjitoare slabă.
— Vai, dar fii sinceră.
Alice clipi, confuză.
— Dar am fost.
— Las-o baltă. Doar că mi se pare nedrept ca o persoană atât de mizerabilă cum e ea să facă o vrajă atât de bună şi să se aleagă cu o rochie atât de frumoasă. O să arate nemaipomenit.
Şi o să facă sex cu Archer, am adăugat în tăcere.
Uitasem că Alice poate să-mi citească gândurile.
— Archer e băiatul acela care ți-e drag?
N-avea rost să neg că „mi-e drag“. Am dat din cap că da.
— Hm, răspunse Alice. De ce nu foloseşti pur şi simplu o vrajă de dragoste asupra lui? Sunt înspăimântător de simple.
Mi-am îndesat mai multă mentă în geantă.
— Pentru că... Uite ce e, sună aiurea, dar chiar îmi place de el şi nu vreau să-l cuceresc cu vrăji.
Mă gândeam că s-ar putea ca Alice să mă contrazică, dar ea se mulțumi să ridice din umeri şi să zică:
— Atracția are magia ei, presupun.
— Mda, păi, probabil că n-am nici o şansă ca el să fie vreodată atras de mine. Mă gândeam că poate la bal... dar nu sunt în stare nici măcar să-mi fac o rochie ca lumea.
M-am întors spre Alice.
— De ce când sunt aici, cu tine, pot să fac vrăji de-a dreptul bestiale, dar, când sunt la şcoală, tot ce fac iese prost?
— Să fie vorba de încredere? sugeră ea. Te simți nesigură pe tine în şcoala aia, şi asta se reflectă în magia ta.
— Poate.
O vreme am continuat să culegem plante, până când Alice a rupt tăcerea:
— Şi zici că rochia fetei ăsteia e frumoasă?
Am oftat adânc.
— E perfectă.
Alice zâmbi şi pot să jur că, la lumina sferei, dinții ei chiar au sclipit.
— Şi ai vrea să facem ceva în privința asta?

Capitolul 24

Cursurile au fost anulate în ziua balului şi, cum era una dintre diminețile acelea frumoase,

senine, de octombrie, aproape toată lumea era afară. Toată lumea în afară de mine şi de Jenna. Deşi avea piatra sângerie, Jenna nu se dădea în vânt după plimbările prin natură. Stătea ghemuită în pat, ca de obicei, înfăşurată în pătura ei, şi răsfoia o revistă de benzi desenate.

Eu stăteam pe patul meu, holbându-mă la manechinul ăla tâmpit, care încă purta fața de pernă. Mai toată dimineața încercasem să creez ceva cât de cât prezentabil, dar toate încercările mele fuseseră zadarnice. Nu puteam să înțeleg de ce; ştiam că nu eram cea mai bună vrăjitoare din lume, dar o vrajă de transformare n-ar fi trebuit să fie aşa de grea. E adevărat, nu mai încercasem niciodată ceva atât de elaborat, dar ar fi trebuit să fiu în stare să fac măcar o rochie neagră clasică. Numai că şi asta ieşise fără formă şi cu un tiv strâmb, de-ți venea s-o iei la fugă.

Am oftat, şi Jenna a răbufnit:

— La naiba, Sophie, eu ar trebui să fiu întoarsă pe dos. Care-i problema ta?

— Rochia asta oribilă. Am arătat spre obiectul jalnic din fața mea. Nimic nu-mi iese.

Jenna dădu din umeri.

— Atunci nu te duce.

M-am uitat urât la ea. Jenna nu mergea la bal, aşa că nu înțelegea de ce țineam eu morțiş să merg. Nici eu nu înțelegeam, de fapt, deşi probabil că avea o mare legătură cu apariția lui Archer în smoching.

Nu voiam să îi spun asta Jennei.

— Nu e vorba de bal; e o chestie de principiu. Ar trebui să fiu în stare să fac vraja asta. Nu e chiar aşa de grea.

— Poate că ți-a blestemat cineva manechinul, glumi ea, întor- cându-se la revista ei.

Mi-am strecurat mâna în buzunar şi am strâns-o în jurul obiectului mic, care părea să se fi culcuşit acolo.

Când Alice îmi sugerase să fac o vrajă asupra rochiei lui Elodie, inițial spusesem că nici nu se punea problema.

— Aş putea să fiu exmatriculată dacă fac o vrajă asupra altui elev, îi spusesem.

— Dar n-ar fi vina ta, protestase Alice. Ar fi vina mea. Tu ai fi doar intermediarul, ca să zic aşa.

Avea noimă, şi trebuie să recunosc că mă cam luase valul când Alice băgase mâna în buzunar şi scosese ceea ce părea a fi un oscior de pasăre. Ar fi trebuit, probabil, să mă sperie de moarte faptul că Alice avea oase în buzunar, dar mă obişnuisem deja cu ciudățeniile ei. Asemeni colierului din prima noapte, osul strălucea blând în mâinile ei. Alice zâmbi şi mi-l întinse.

— Strecoară-i asta în tivul rochiei.

— Trebuie să spun nişte cuvinte magice?

— Nu. Osul o să ştie ce are de făcut.

Mi-am adus aminte de vorbele ei în timp ce atingeam osul mic şi neted. Îl aveam de o săptămână şi tot nu-l folosisem. Alice promisese că osul doar va schimba culoarea rochiei lui Elodie într-una oribilă, când o va îmbrăca, şi nu mi se părea o idee prea rea. Eram totuşi îngrijorată. Fiecare vrajă pe care o încercasem asupra altcuiva ieşise prost şi, cu toate că nu puteam s-o sufăr pe Elodie, nu voiam să îi fac vreun rău. Aşa că osul rămăsese până atunci în buzunarul meu.

Dar dacă n-aveam de gând să-l folosesc, de ce nu-l aruncasem?

Scoțând încă un oftat, m-am ridicat din pat şi m-am dus la manechin. Deşi nici măcar n-avea cap, prin simpla lui poziție părea să-şi bată joc de mine.

„Care-i treaba, ratato?“ îmi imaginam că spune. „Mai bine port fața asta de pernă decât vreuna dintre creațiile tale monstruoase.“

— Taci odată, am şoptit eu, punându-mi mâinile pe el şi con- centrându-mă şi de data asta cât de tare puteam. Albastră, frumoasă, te rog..., am mormăit eu.

Materialul foşni şi se transformă imediat într-o ținută cu pantaloni strâmți, de un albastru intens, cu paiete, care semăna cu costumul unei majorete.

— Rahat, rahat, rahat! am strigat, lovind manechinul atât de tare încât s-a răsucit pe suportul lui.

Jenna ridică ochii din revista ei.

— Asta chiar e şic.

— Nu mă ajuți deloc! am urlat eu.

Doamne, ce era cu mine? Făcusem vrăji mult mai grele decât asta, şi niciodată, niciodată nu ieşiseră atât de prost.

— Ascultă ce-ți spun, zise Jenna, ai un manechin prost. Nimeni altcineva nu pare să aibă atâtea probleme cu manechinul lui.

— Ştiu, am zis, sprijinindu-mi capul de manechin. Până şi Sarah Williams, care chiar e cea mai proastă vrăjitoare din toate timpurile, şi-a făcut o rochie roşie, tare drăgălaşă. Nu atât de şic ca a lui Elodie, dar orişicât...

M-am oprit, simțind brusc un gol în stomac.

Nu înțelegeam de ce îmi era atât de greu să fac o rochie. Poate că Jenna avea dreptate: poate că manechinul era blestemat.

Mi-am lipit iar mâinile pe fața de pernă, dar de data asta nu m-am mai gândit la nici o rochie. Am zis numai:

— Recunoaşte!

O clipă nu se întâmplă nimic. Nu eram sigură dacă ar fi trebuit să mă simt uşurată sau dezamăgită.

Apoi, foarte încet, două amprente strălucitoare, de culoare deschisă, ca vinul roşu de Burgundia îndoit cu apă, apărură pe partea din față a materialului.

La început, am răsuflat uşurată, dar apoi am simțit că mă cuprinde un val arzător de mânie.

— Cum ai făcut asta? se auzi vocea Jennei, din spatele meu. Era în genunchi şi se holba la amprente.

— A fost o vrajă de dezvăluire, am rostit printre dinți. Îți arată dacă cineva a făcut vrăji asupra unui obiect.

— Ei, cel puțin ştii că nu eşti o vrăjitoare jalnică.

Am încuviințat din cap, dar tremuram de furie. Eu credeam că nu-s bună de nimic şi, când colo, Elodie fusese de vină în tot acest timp. Cine altcineva ar vrea să se asigure că n-o să merg la bal? Doamne, toată chestia asta părea mult prea telenovelistică.

Şi ce mă deranja cel mai tare era faptul că eu nu aruncasem nici un blestem asupra rochiei ei. Nu-mi venise să fac aşa ceva.

Ei, las' că vede ea.

— Unde e Elodie acum? am întrebat-o pe Jenna.

Făcuse ochii mari şi mi-am dat seama că, probabil, aveam un aer înspăimântător.

— Hm, am auzit-o pe Anna spunând că se duc la plajă cu mai mulți.

— Perfect.

M-am îndreptat spre uşă, fără s-o bag în seamă pe Jenna când a strigat după mine:

— Ce ai de gând să faci?

M-am repezit spre camera lui Elodie. Nu era nimeni pe culoar care ar fi putut să mă vadă când m-am strecurat înăuntru.

Cu inima bătându-mi nebuneşte în piept, de teamă şi de mânie, m-am îndreptat spre fereastră, unde erau aşezate manechinele cu rochiile Annei şi ale lui Elodie. Rochia Annei era neagră, cu o bordură purpurie şi o trenă scurtă. Avea să arate nemaipomenit îmbrăcată cu ea, dar nu se compara cu rochia lui Elodie.

Am şovăit o clipă.

Apoi mi-am amintit cum râsese Elodie de mine în timpul orei, când eu mă străduiam să fac naibii măcar o rochie normală, şi iarăşi m-am enervat.

M-am aşezat în genunchi şi am răscolit prin straturile vaporoase ale rochiei până când am găsit o găurică în tiv. Am strecurat înăuntru osciorul şi l-am lovit uşor. Strălucea puternic în rochie, răspândind o lumină de un roşu-închis prin toate straturile de roz. Mi-am ținut respirația până când strălucirea aceea a dispărut, apoi am alergat spre uşă.

Culoarul era gol, aşa că am putut să mă întorc pe furiş în camera mea, fără să fiu văzută.

Jenna stătea tot pe patul ei când am intrat.

— Ce-ai făcut?

M-am îndreptat spre patul meu şi am scos punguța cu pământ pe care o ascunsesem acolo.

— După faptă, şi răsplată. Mai multe nu zic.

Jenna dădu să mai zică ceva, dar apoi se răzgândi, în timp ce se uita cum îmi torn în palme o parte din pământ. Credea, probabil, că o luasem razna de-a binelea când m-am dus spre manechinul meu, cu mâinile acoperite de pământ, l-am apucat de mijloc şi am închis ochii.

De data asta, nici măcar nu m-am gândit la ceva anume.

— Rochie, atât am spus.

Ca de obicei, am simțit cum rochia îmi alunecă printre degete, dar de data asta era ceva diferit. Aveam mâinile fierbinți, şi simțeam că mă străbate un curent electric.

Am auzit cum Jennei i se taie răsuflarea şi, când m-am dat înapoi şi am deschis ochii, am icnit.

Rochia nu era pur şi simplu frumoasă, era fenomenală.

Dintr-un satin albastru, ca penele de păun, iar nişte irizații verzi păreau să plutească prin material. Partea de sus semăna cu un corset, fără bretele, şi avea balene în față, iar când am răsucit manechinul cu spatele, am văzut că întreaga rochie era strânsă cu o fundă de un verde strălucitor.

Poalele se revărsau din talie, şi cel mai impresionant lucru era un mănunchi de pene de păun adevărate, care atârnau în față, pornind chiar de sub corset şi lărgindu-se când ajungeau jos, ca un triunghi răsturnat.

— Mamă, îngăimă Jenna. Asta da rochie! Sophie, o să arăți nemaipomenit.

M-am gândit că avea dreptate şi m-am simțit brusc amețită. O să arăt nemaipomenit.

— Ce era chestia aia pe care ai pus-o pe ea?

Nu eram pregătită să îi povestesc Jennei despre Alice şi aveam senzația că n-o să digere prea bine cuvintele pământ de pe mormânt, aşa că am ridicat din umeri şi i-am zis:

— Praf magic.

Jenna avea un aer sceptic, dar până să mă asedieze cu alte întrebări, i-am zâmbit larg şi-am zis:

— Lasă-mă să-ți fac o rochie.

Ea râse speriată.

— Chiar vrei să-mi faci o rochie?

Am încuviințat din cap.

— De ce nu? O să fie distractiv, şi atunci poți să vii cu mine la bal.

— Nu cred, Soph, protestă ea slab, dar eu scoteam deja din şifonier una dintre cămăşile ei de noapte. Mi-am lipit de ea mâinile murdare încă de pământ şi m-am gândit pur şi simplu: Jenna.

Toate protestele Jennei se stinseră când îşi văzu rochia: de un roz aprins, cu bretele subțiri şi o centură strălucitoare în jurul taliei, poate chiar din diamante veritabile. Rochia era perfectă pentru ea şi, nu după mult timp, o ținea ridicată şi se tot învârtea cu ea prin cameră.

— Nu ştiu ce e acest „praf magic", dar nici că-mi pasă, zise ea râzând. E cea mai frumoasă rochie pe care am văzut-o vreodată!

Am petrecut restul după-amiezii transformându-ne pantofii până când fiecare dintre noi a avut perechea perfectă. Până la lăsarea serii, eram îmbrăcate amândouă şi, dacă e s-o spun pe-a dreaptă, arătam trăsnet. Jenna îşi adunase părul ei blond-deschis în creştetul capului, iar şuvița roz îi cădea peste un ochi. De data asta, părul meu era chiar cuminte, şi am lăsat-o pe Jenna să-l aranjeze într-un coc jos, la baza gâtului; câteva şuvițe îmi încadrau perfect fața.

Am coborât scările braț la braț, hlizindu-ne. Lumea se înghesuia pe culoarul strâmt care ducea spre sala de bal. Mă uitam după Archer şi Elodie, curioasă să văd culoarea vulgară pe care o avea acum rochia lui Elodie. Dar nici urmă de ei.

Fusesem foarte impresionată de rochia mea şi de cea a Jennei, pe când ne admiram în camera noastră, dar acum îmi dădeam seama că nu erau nici pe departe cele mai spectaculoase veşminte de la bal. O zână blondă, înaltă se ciocni de mine, şi rochia ei, alcătuită dintr-o puzderie de scântei de un verde-albăstrui, scoase un clinchet uşor, ca de clopoței. Am văzut şi o metamorfă în ceea ce părea a fi o rochie făcută numai din blană albă.

Băieții erau un pic mai potoliți. Majoritatea purtau pur şi simplu smochinguri, deşi câțiva fuseseră mai îndrăzneți şi se îmbrăcaseră cu sacouri lungi şi pantaloni până la genunchi, după moda secolului al XVIII-lea.

Tocmai mă pregăteam să intru în sala de bal când am simțit o atingere caldă pe spate. Credeam

că era pur şi simplu o persoană nerăbdătoare, care se înghesuia, până când o voce mi-a şoptit încet la ureche:
— Mi-am dat seama că tu eşti.

Capitolul 25

Am încercat să mă întorc, dar e greu să faci asta când eşti strivit între o mulțime de oameni şi porți o rochie voluminoasă. Am ajuns să îi dau, fără să vreau, un cot Jennei, care a scos un țipăt speriat, înainte să reuşesc să mă întorc şi să-l văd pe Archer.
Amândoi am făcut ochii mari şi am zis în acelaşi timp:
— Uau!
Apoi am roşit imediat. O, Doamne, oare tocmai mă uitasem la Archer şi spusesem „Uau“?
Dar... stai puțin. Oare Archer tocmai se uitase la mine şi spusese „Uau“?
Aproape că ne holbam unul la altul. Archer îşi merita din plin exclamația. Până şi uniforma şcolară stătea bine pe tipul ăsta. Dar aerul pe care îl dădea hainelor elegante era aproape mortal. Mințise spunând că papionul lui avea să fie roz. Nici măcar nu purta papion, doar o cravată obişnuită, şi era neagră, ca şi restul hainelor de pe el.
Dar cel mai tare nu era felul în care arăta, ci felul în care se uita la mine.
— Rochia asta, zise el în cele din urmă, în timp ce mă măsura încă din cap până-n picioare. E... ceva.
Am rezistat pornirii de a-mi trece mâna, cu un aer infatuat, peste decolteul adânc, şi am zâmbit numai.
— Mulțumesc. Abia am încropit-o.
El încuviință din cap, dar tot părea să fie un pic şocat, iar eu nu reuşeam deloc să-mi şterg rânjetul mare, prostesc, de pe față.
Atunci mi-am adus aminte ce spusese.
— Cum adică ai fost sigur că eu sunt?
Archer scutură uşor din cap, de parcă ar fi încercat să-şi limpezească gândurile.
— A, da. Elodie.
Inima păru să mi se oprească în loc, şi chiar am simțit cum pălesc.
— Te-am văzut din spate şi mi-am zis că sigur tu eşti. Elodie a zis că nu se poate.
— O!
M-am uitat peste umăr şi am văzut-o pe Elodie venind în urma lui. Îmi aruncă o privire urâtă, şi am fost surprinsă să văd că rochia ei arăta perfect.
Osul o să ştie ce are de făcut, m-am gândit, dar, de fapt, eram destul de uşurată. Furia mi se potolise de îndată ce fusesem în stare să fac o rochie mortală. Îmi închipuiam că, oricum, asta era o răzbunare mult mai bună decât să îi distrug ei rochia.
— Cum naiba ai reuşit să faci chestia aia? întrebă Elodie, pe un ton care se voia cald şi prietenos, deşi ochii îi erau reci şi mânioşi.
I-am răspuns cu un zâmbet şi am dat din umeri.
— Să vezi ce ciudățenie! Se pare că am avut un manechin blestemat.
Făcu deodată ochii mari înainte să-şi ia privirea de la mine.
— Chiar că-i ciudat, mormăi ea.
— Mda, aşa a fost. Din fericire, am reuşit să alung blestemul, şi apoi... puf! Mi-am ridicat poalele rochiei, zâmbind larg, şi m-am ales cu o privire încruntată din partea lui Elodie.
— Nu crezi că e un pic cam... țipătoare? mă întrebă ea.
Înainte să apuc să-i servesc o replică tăioasă, Archer se
Întoarse spre ea.
— Ei, haide, El. Arată nemaipomenit, ştii şi tu.
Asta chiar a pus capac. Deja rânjetul meu prostesc nu mai putea fi controlat. Archer zâmbi şi-mi făcu cu ochiul, apoi el şi Elodie o luară înainte şi intrară în sala de bal.

M-am întors spre Jenna, care râse şi îşi dădu ochii peste cap.

— Fetiţo, chiar că ai încurcat-o.

Când am intrat în sala de bal, ea tot mai chicotea, iar eu tot mai rânjeam ca o mare tâmpită. Nu ştiu la ce mă aşteptasem, dar sala de bal m-a dat gata. Nici urmă de confetti şi baloane. În schimb, sala strălucea sub lumina feerică a unor lampioane, versiuni mai mici şi mai blajine ale sferei pe care Alice o purta mereu cu noi. Fiecare lampion era aşezat deasupra unei flori de un purpuriu-închis. Pluteau sus prin aer, săltând încetişor de parcă ar fi fost legănate de un vânt domol. Candelabrele nu erau aprinse, dar cristalul lor căpătase o tentă violet cu ocazia balului, şi lampioanele le făceau să scânteieze precum ametistul. Şi oglinzile fuseseră descoperite. Am crezut că asta ar putea s-o tulbure pe Jenna, dar când ne-am uitat într-o oglindă şi am văzut numai imaginea mea, a arătat spre ea şi a zis:

— Uite. Pe Tărâmul Oglinzilor, eşti încă o bucăţică bună care a venit neînsoţită.

Ceea ce ne-a făcut pe amândouă să izbucnim în râs.

Podelele nu mai erau făcute din lemnul deschis la culoare, lucios, ci scânteiau într-un negru intens. Am clătinat din cap, uimită.

— Asta e... foarte tare.

— Ştiu, zise Jenna. Mă prinse cu putere de mână. Mă bucur atât de mult că m-ai convins să vin.

Am stat pe margine o vreme, uitându-ne cum dansa toată lumea. Mi-am adus aminte de balul de absolvire la care mă dusesem cu Ryan, unde toată lumea dansase de parcă ar fi dat o probă pentru un videoclip de hip-hop. Balul ăsta era cât se poate de diferit. Toate vrăjitoarele şi toţi metamorfii valsau, ceea ce m-a speriat un pic. Nimeni nu-mi spusese că lecţiile de dans de societate erau obligatorii înainte să te înscrii la Hecate. Zânele erau într-un capăt îndepărtat al sălii de bal, singure, executând un dans elaborat, desprins parcă din epoca elisabetană.

I-am zărit pe Archer şi pe Elodie dansând şi mi s-a tăiat răsuflarea văzând cât de frumoşi erau: Archer, înalt şi brunet, şi Elodie, cu părul scânteind în lumină, cu rochia plutind vaporoasă în jurul ei. Dar apoi m-am uitat la feţele lor şi mi-am dat seama că se certau. Archer privea încruntat undeva sus, deasupra capului ei, şi Elodie părea să turuie întruna.

Apoi, deodată, Elodie se desprinse din braţele lui Archer şi se apucă cu mâinile de şale.

Simţeam că mă cuprinde groaza în timp ce mă uitam cum Archer o scoate de pe ringul de dans. Ea încerca să zâmbească, dar era mai degrabă o grimasă. Am văzut că îi face semn să plece şi-i spune: „Nu-i nimic, sunt bine“. Dar apoi i se tăie răsuflarea şi se apucă iar de şale. Am văzut-o pe Anna croindu-şi drum prin mulţime, remorcând-o pe doamna Casnoff. Elodie era deja aproape îndoită de spate.

— Mă întreb ce se întâmplă, zise Jenna.

— Poate că are un junghi.

— Mda. Poate.

Am văzut că Jenna se uita la mine cu o figură îngrijorată.

— Ce e?

— Ce ai făcut cu rochia lui Elodie în după-amiaza asta?

— Nimic! am insistat eu, dar nu mă pricep deloc să mint şi mi-am dat seama că mi se citea totul pe faţă.

Jenna doar a clătinat din cap şi s-a întors să se uite la Elodie, care acum era scoasă din sală de doamna Casnoff şi de Anna. Archer vru să le urmeze, dar Elodie se întoarse şi îi spuse ceva. N-am auzit ce, bineînţeles, dar, judecând după expresia de pe faţa ei, era scoasă din sărite. Nu ştiu ce i-o fi spus, cert e că Archer făcu câţiva paşi înapoi şi ridică mâinile în faţă. Elodie se întoarse spre doamna Casnoff, şi amândouă părăsiră sala de bal, urmate de Anna şi de Archer.

Archer se întoarse peste vreo douăzeci de minute, cu o figură enervată şi sictirită.

Simţeam că Jenna mă urmăreşte cu privirea pe când străbă- team încăperea spre el.

— Ce-a fost asta? l-am întrebat.

încă se uita la uşa pe unde o scoseseră pe Elodie.

— Nu ştiu. Se simţea bine, apoi a început să spună că rochia e prea strâmtă, de parcă ar fi intrat la apă sau ceva de genul ăsta. A zis că se tot strângea şi nu mai putea să respire. Doamna Casnoff

crede că rochia a fost blestemată.

Îmi părea bine că încă nu se uita la mine, altfel m-ar fi văzut tresărind.

Osul o să ştie ce să facă.

Oare Alice ştiuse că asta avea să se întâmple sau dădusem eu greş cumva? Poate că trebuia să-l folosesc imediat şi, nu ştiu, i se alterase cumva magia în săptămâna în care îl păstrasem în buzunar.

Sau poate că ea ştiuse, îmi tot şoptea o voce în minte. Nu intenționase niciodată ca rochia să-şi schimbe doar culoarea. Voise ca rochia să îi facă rău lui Elodie.

Dar de ce ar face Alice aşa ceva? Ştiam că nu o place pe Elodie, dar asta mi se părea o adevărată cruzime. Nu, cu siguranță, eu dădusem greş cumva, cum se întâmplase şi cu vraja de dragoste asupra lui Kevin.

— Hei, zise Archer.

— Daa..., am zis, cu o voce stinsă. Apoi am zâmbit şi am încercat să par mai entuziastă. Da, mă simt bine. Chestia asta care i s-a întâmplat lui Elodie e... ciudată.

— Mda, încuviință el, uitându-se înapoi spre uşă.

— E supărată pe tine cumva? am îndrăznit să-l întreb.

Archer oftă, trecându-şi o mână prin păr, şi zise:

— Cred că da. Mi-a spus că ar trebui să-mi pară bine pentru că acum pot să petrec seara balului cu persoana pe care mi-o doresc într-adevăr.

Apoi îşi coborî privirea spre mine.

— Cred că se referea la tine.

Era lume multă în jurul nostru, dar deodată am avut senzația că suntem complet singuri. Şi în clipa aia pot să jur că am simțit cum se schimbă ceva între noi. Licări o scânteie, care până atunci nu existase, cel puțin nu din partea lui.

El se uită iar spre uşă, apoi îmi zâmbi.

— Păi, ar fi păcat să nu-ți arăți rochia. Vrei să dansezi?

— Sigur, i-am zis, pe cel mai relaxat ton cu putință, dar inima îmi bătea să-mi sară din piept şi mi-era chiar teamă să nu se vadă cu ochiul liber. La urma urmei, o mare parte din pieptul meu era la vedere.

Mă trase pe ringul de dans, îşi petrecu brațul peste talia mea, în timp ce îmi ținea cealaltă mână sus, la nivelul umărului. Eram moartă de frică să nu mă împiedic cumva de rochie sau să-l calc pe Archer pe picioare, dar, datorită lui, pluteam parcă peste sala de bal.

— Ştii să dansezi? l-am întrebat eu.

El se uită la mine şi-mi zâmbi.

— Acum câțiva ani, Casnoff s-a hotărât să țină un curs de dansuri de societate. Prezența era obligatorie.

— Mi-ar fi prins bine.

— Nu, te descurci. Ține-te numai de mine.

Nicicând n-am primit instrucțiuni mai bune. Nu vedeam nici o formație, nici o instalație de sunet, se auzea doar o muzică de vis care părea să ne învăluie de pretutindeni şi de nicăieri. Degetele mele atingeau uşor umărul lui Archer în timp ce ne învârteam prin sală. Dansam chiar lângă locul în care o lăsasem pe Jenna. Am căutat-o din priviri, dar n-am văzut-o. Mă întrebam dacă urcase înapoi în cameră şi mă simțeam puțin vinovată. Dar atunci, mâna lui Archer se strânse pe talia mea, şi am uitat complet de Jenna.

Am ridicat ochii şi am văzut că mă studia atent, cu o expresie pe care nu i-o mai văzusem niciodată. Sau, mai bine zis, niciodată atunci când se uita la mine.

— Avea dreptate, şopti el.

— Adică? l-am întrebat, cu o voce care nici nu mai părea să-mi aparțină. Era joasă şi gâtuită.

— Chiar voiam să petrec seara balului cu tine.

Am avut senzația că un mănunchi de scântei tocmai se aprinseseră înăuntrul meu. Aveam un zâmbet atât de larg încât începuse să mă strângă fața, dar pentru prima oară nu-mi păsa dacă el vedea asta.

Îmi dădeam seama că nu mai eram îndrăgostită de Archer.

Îl iubeam.
El lăsă capul în jos şi inima mi se opri în loc.
— Sophie...
Dar atunci, un țipăt străpunse aerul.
Muzica se opri brusc. Aproape toată lumea se întoarse şi o văzu pe Elodie năpustindu-se înapoi în sala de bal, cu un halat de mătase verde fluturându-i în jurul picioarelor palide, şi o expresie de groază întipărită pe față.
— Anna! striga ea. S-a întâmplat iar. E... O, Doamne, cred că e moartă.

Capitolul 26

Anna nu era moartă, slavă Domnului. O găsiseră întinsă pe coridor, chiar în fața camerei ei. Elodie a zis că Anna se dusese să îi aducă nişte ceai din bucătărie. Când a văzut că nu se mai întoarce, Elodie a început să-şi facă griji şi s-a dus s-o caute.
Atunci a găsit-o, întinsă pe coridor, cu fața-n jos; covorul gros, crem era scăldat într-o baltă de ceai şi de sânge. Asemenea lui Holly, asemenea lui Chaston, avea două găuri mici în gât, dar încheieturile de la mâini nu erau tăiate.
Cal ajunsese la timp şi, până când doamna Casnoff a venit urcând în fugă scările, Anna era deja în capul oaselor, sprijinită de umărul lui Cal.
La fel ca Chaston, nu ştia cine o atacase.
Jenna se întorsese în camera noastră, şi părea că habar n-are ce i se întâmplase Annei.
Deşi trecuse pe culoar.
Pe la miezul nopții, doamna Casnoff venise după ea. Nu se întorseseră încă.
Am stat trează în pat, în rochie, mare parte din noapte. Din fericire, Alice şi cu mine hotărâserăm să nu ne întâlnim în acea noapte, aşa că nu trebuia să-mi fac griji că vraja ei de adormire avea să-şi facă brusc efectul.
Pe la trei, am adormit în cele din urmă, dar mi-am petrecut restul nopții foindu-mă şi răsucindu-mă din pricina coşmarurilor. Le-am văzut pe Jenna, cu gura pătată de sânge, şi pe Anna la picioarele ei. I-am văzut pe Archer şi pe Elodie care dansau, atâta doar că Elodie era palidă, avea buzele vineții şi ochii ieşiți din orbite, în timp ce rochia se încolăcea în jurul ei ca un şarpe. Şi, cel mai ciudat, am văzut-o pe Alice în cimitir, apucându-se cu mâinile de gardul de fier, în timp ce trei bărbați în negru se năpusteau asupra ei, ținând în mână cuțite de argint.
Când m-am trezit, primele raze ale dimineții se răsfrângeau pe podea.
Eram dezorientată. Îmi simțeam gura uscată şi lipicioasă, de parcă toată noaptea aş fi mâncat scame. Se auzea şi un dangăt înăbuşit, surd. La început am crezut că doar mi se pare. Apoi mi-am dat seama că era clopotul de pe clădire, care ne chema de obicei la ore. De ce suna atât de devreme?
Apoi mi-am adus brusc aminte de noaptea trecută. M-am uitat spre patul Jennei, dar era tot gol.
M-am dat jos şi am scos capul pe uşă. Mai multe fete se îmbrăcaseră deja şi se îndreptau spre scări. Am văzut-o pe Nausicaa şi am strigat-o:
— Hei! Ce se întâmplă?
— E o reuniune, răspunse ea. Ar trebui să te schimbi şi să vii.
Am închis uşa şi mi-am dat jos rochia, care redeveni o simplă
față de pernă imediat ce atinse podeaua. Am bătut un fel de record de viteză la îmbrăcat şi-am hotărât să-mi las pur şi simplu părul prins în cocul pe care-l avusesem cu o noapte înainte. Era mult mai ciufulit acum, şi jumătate din el îmi cădea în jurul feței, dar îmi închipuiam că nimănui n-o să-i pese.
Ne-am adunat toți în sala de bal, care devenise iarăşi aşa cum o ştiam, cu mesele care nu se asortau şi tot decorul obişnuit. În timp ce stăteam la o masă din spate, am ridicat ochii şi am observat un lampion stingher, sus, pe tavan. Se lovi uşor de un colț, de parcă ar fi încercat să iasă cumva din încăpere.
Toți profesorii se adunaseră pe estrada din față, cu excepția lui Byron. Doamna Casnoff părea

obosită şi mai îmbătrânită decât o văzusem vreodată. Am observat şocată că nu-şi prinsese părul în cocul ei sofisticat, ci şi-l strânsese neglijent la ceafă.

Archer şi Elodie stăteau în stânga mea, mai în faţă. Elodie era palidă şi plângea încă. Archer o ţinea în braţe, iar buzele i se mişcau prin părul ei. Atunci, de parcă ar fi ştiut că îi privesc, se întoarse şi se uită la mine. Am plecat ochii şi mi-am încleştat mâinile pe fustă.

După ce se întâmplase cu Anna şi cu Jenna, aproape că uitasem de mine şi de Archer, dar acum, întâlnirea noastră din seara precedentă îmi reveni iute în minte, izbindu-mă ca un pumnal în inimă.

Din fericire, doamna Casnoff se ridică în picioare şi ceru să se facă linişte, aşa că am putut să-mi îndrept atenţia asupra ei.

— Dragi elevi, începu ea, după cum aţi aflat deja, a mai avut loc un atac azi-noapte. Domnişoara Gilroy o să fie bine, dar, de vreme ce acesta este al treilea atac în mai puţin de un an, evident că a trebuit să luăm câteva măsuri drastice. După cum sunt sigură că aţi observat cu toţii, lordul Byron nu se află aici. Nici domnişoara Talbot. Până când Consiliul va descoperi cauza acestor atacuri, vampirii nu mai sunt bine-veniţi la Hecate.

Un val de tristeţe m-a copleşit când toată lumea din jurul meu a început să aplaude. M-am gândit la Jenna, la cât de fericită fusese seara trecută, în rochia ei roz, şi am simţit cum îmi dau lacrimile. Oare unde o duseseră?

Doamna Casnoff a mai spus câteva lucruri, majoritatea legate de faptul că trebuie să avem grijă şi să fim atenţi la ce se întâmplă în jurul nostru şi că nu putem să lăsăm garda jos până când nu vom afla sigur ce se întâmplase, dar eu abia dacă o mai auzeam. Era adevărat că Jenna fusese sus, în camera noastră, la momentul atacului, dar o mai văzusem pe Jenna după ce lua masa la cabinetul medical. Întotdeauna era frântă de oboseală şi aproape drogată. Seara trecută, când Casnoff a venit s-o ia, avea doar un aer speriat.

Nici nu mi-am dat seama că reuniunea se terminase, până când un metamorf m-a călcat pe picior, în timp ce se ridica de la locul lui.

Am rămas în picioare, ameţită, şi am auzit-o pe doamna Casnoff spunând:

— Sophie, Elodie, vă rog să aşteptaţi o clipă.

M-am întors. Elodie părea la fel de confuză ca şi mine.

— Vă rog frumos să mergeţi în biroul meu.

Archer o strânse uşor de braţ pe Elodie înainte ca ea să plece. Privirile ni se întâlniră când a trecut pe lângă mine. Îmi zâmbi, şi eu am încercat să-i întorc zâmbetul. Indiferent ce se întâmplase între mine şi Archer seara trecută, fusese un incident bizar şi, ştiam prea bine, ar fi fost mult mai uşor să mă prefac că nu se întâmplase niciodată. Era clar că el era împreună cu Elodie, şi nu puteam să-l condamn. Ea arăta senzaţional, într-adevăr, şi, pe deasupra, îşi pierduse toate prietenele. Ce ticălos s-ar despărţi de o fată a doua zi după ce cineva aproape că o omorâse pe cea mai bună prietenă a ei?

Elodie şi cu mine am luat-o spre biroul doamnei Casnoff, străbătând umăr la umăr holurile înguste.

— Îmi pare nespus de rău, am început eu, dar Elodie mă ţintui cu o privire glacială.

— De ce, pentru că prietena ta cea mai bună aproape că mi-a omorât încă o prietenă sau pentru că ai încercat să mă omori cu propria mea rochie?

Eram prea obosită ca să încerc măcar să neg.

— Vraja n-ar fi trebuit să-ţi facă rău. Trebuia numai să schimbe culoarea rochiei când te îmbrăcai cu ea.

Elodie tăcea şi, când m-am uitat la ea, am văzut că mă privea cu admiraţie.

— A fost o vrajă foarte puternică, zise ea. Şi, deşi nu-mi convine să fiu aproape strangulată de haine, cred că mi-ar plăcea să învăţ s-o fac şi eu.

— O să te învăţ s-o faci dacă mă înveţi şi tu blestemul pe care l-ai aruncat asupra manechinului meu, i-am propus eu.

Până să apuce ea să răspundă, doamna Casnoff ne-a poftit în biroul ei îngust.

— Haideţi, domnişoarelor.

După ce Elodie şi cu mine ne-am aşezat pe scaunele micuţe, doamna Casnoff trecu în spatele

biroului ei.

— Sunt sigură că amândouă ştiţi de ce voiam să vorbesc cu voi.

Oftă adânc în timp ce se aşeză. Dacă ar fi fost vorba despre altcineva, aş fi zis că s-a trântit pe scaun, dar doamna Casnoff era prea elegantă ca să se trântească. A fost mai degrabă o prăbuşire graţioasă.

— Sunt sigură că v-aţi dat seama că toate aceste atacuri au avut loc numai asupra celor care fac parte din sabatul vostru, fetelor.

— O, eu nu fac parte din sabatul lor, am zis eu, confuză.

Acum, doamna Casnoff era cea care avea un aer nedumerit.

Se uită la Elodie, care, în schimb, se uita oriunde, numai la noi nu.

— Aţi luat-o pe Sophia în sabatul vostru fără ca ea să ştie? întrebă doamna Casnoff.

— Ce? am strigat. Cum e posibil aşa ceva?

Elodie oftă şi-şi aranjă bretonul.

— Ştiţi, n-am avut de ales, zise ea, cu privirea ţintuită-n poală.

Era ciudat s-o vezi pe Elodie atât de supusă. În mod normal, şi-ar fi dat ochii peste cap de câteva ori până acum şi ar fi trântit o replică acidă.

Dar acum avea un aer de-a dreptul vinovat.

— Aveam nevoie de ea, îi zise Elodie doamnei Casnoff, pe un ton stăruitor. N-a vrut să intre în sabatul nostru de bunăvoie, aşa că am îndeplinit ritualul de uniune fără ea.

Doamna Casnoff se uită urât la Elodie.

— Şi ce aţi folosit în locul sângelui ei?

— M-am furişat în camera ei şi i-am luat nişte păr din perie, mormăi Elodie. Dar nici măcar nu credeam că o să funcţioneze. S-a ridicat doar un rotocol de fum mare, negru când i-am aruncat părul în foc. Asta nu trebuia să se întâmple.

— O, Doamne! am explodat eu. Dar nu poţi să faci aşa ceva! Nu-mi vine să cred că mi-a părut rău că ţi-am pus osul ăla tâmpit în rochie.

Privirea încruntată a doamnei Casnoff se întoarse acum spre mine.

— Ce ai făcut? întrebă ea, pe un ton atât de glacial încât eram sigură că o să îngheţ pe loc.

Elodie profită de ocazie.

— Chiar aşa! Aproape că m-a omorât aseară când mi-a pus în rochie un os fermecat!

— Doar pentru că tu mi-ai blestemat manechinul, am ripostat eu.

— Doar pentru că tu încerci să-mi furi iubitul!

Se pare că asta a umplut paharul pentru doamna Casnoff.

— Fetelor! strigă ea, ridicându-se în picioare şi lovind cu pumnii în masă. A trecut vremea să vă ciondăniţi din cauza rochiilor şi a băieţilor. Două surori de-ale voastre au fost grav rănite, şi alta a murit.

— Dar... aţi rezolvat problema, zise Elodie încet. I-aţi dat afară pe vampiri.

Doamna Casnoff se aşeză la loc pe scaunul ei şi îşi duse mâna la frunte.

— Nu putem fi siguri că Jenna sau Byron a fost de vină. Amândoi susţin că-s nevinovaţi, şi aseară nici unul nu prezenta semne că s-ar fi hrănit de curând.

M-am gândit la imaginea din cartea despre L'Occhio di Dio, cea cu vrăjitoarea căreia i se supsese tot sângele, şi la Alice care îmi spusese că Ochiul mă vedea, chiar şi acolo.

— Doamnă Casnoff, am îndrăznit, credeţi... Credeţi că e posibil ca L'Occhio di Dio să fi intrat în şcoală?

— De ce ai crede aşa ceva? întrebă Elodie, dar doamna Casnoff îi făcu semn să tacă.

— Păi, am văzut o imagine cu o vrăjitoare pe care o omorâseră, şi ea avea două găuri în gât şi corpul golit de sânge, la fel ca Holly, Chaston şi Anna. Vreau să zic că e posibil, cine ştie...

Doamna Casnoff mă întrerupse.

— Am văzut şi eu ilustraţia aceea, Sophia, dar nu e posibil ca L'Occhio di Dio să se infiltreze aici. Pur şi simplu sunt prea multe vrăji de protecţie. Şi chiar dacă ar putea cumva să treacă de ele, ce-ar face? S-ar ascunde pe insuliţa asta luni întregi aşteptând o ocazie să se furişeze în şcoală? zise ea şi clătină din cap. N-are sens.

— Dacă nu cumva Ochiul era deja în şcoală, am zis eu.

Doamna Casnoff ridică din sprâncene.

— Ce, să fie vorba de un profesor? Sau de un elev? Imposibil.

— Dar...

Vocea doamnei Casnoff era blândă, şi în ochi i se citea tristețea când a zis:

— Sophia, ştiu. Nu vrei să crezi că Jenna e de vină pentru asta. Nici unul dintre noi nu vrea. Dar mă tem că deocamdată e cea mai plauzibilă explicație. Jenna va fi dusă acum la Consiliu şi i se va da şansa de a-şi susține cauza. Dar tu trebuie să accepți că e posibil să fie vinovată.

Mi se strânse inima gândindu-mă la Jenna, singură şi speriată, în drum spre Londra, unde probabil că avea să fie trasă în țeapă. Poate chiar de tatăl meu.

Întinzându-se peste birou să mă bată uşor pe mână, doamna Casnoff zise:

— Îmi pare rău. Apoi se uită la Elodie. Îmi pare rău pentru amândouă. Dar poate că asta o să vă dea ocazia să renunțați la divergențele voastre deocamdată. La urma urmei, sunteți singurele din sabatul vostru care au rămas aici. Se uită iar la mine şi-mi aruncă un zâmbet crispat. Fie că vă place sau nu. Aveți scutire pentru orele de azi. Până când primim rezultatele cu privire la investigațiile Consiliului, vreau ca fiecare dintre voi să stea cu ochii pe cealaltă. Ne-am înțeles?

Am mormăit amândouă că da, apoi am ieşit din biroul doamnei Casnoff.

Mi-am petrecut restul zilei în camera mea. Fără Jenna, mi se părea prea mare şi mă simțeam singură şi abia m-am abținut să nu izbucnesc în plâns când m-am uitat la leul ei de pluş, pe care îl botezaserăm Bram, şi la toate cărțile ei. N-o lăsaseră să ia nimic cu ea.

N-am coborât la cină. La un moment dat, după ce s-a înnoptat, am auzit un ciocănit uşor în uşă şi vocea lui Archer:

— Sophie? Eşti înăuntru?

N-am răspuns, iar după o vreme, i-am auzit paşii îndepăr- tându-se.

Am stat trează până la miezul nopții, când lumina verzuie care însoțea vraja lui Alice se strecură prin ferestrele camerei.

Am dat păturile la o parte, am sărit în picioare, nerăbdătoare să ies de acolo şi să-mi iau zborul spre cer, dornică să-i spun lui Alice tot ce se întâmplase.

Nici măcar nu m-am sinchisit să merg în linişte pe scări, în timp ce mă îndreptam spre uşa din față. Tocmai apăsam pe clanță când am auzit o voce şuierând:

— Te-am prins!

Mi-a sărit inima din piept şi, când m-am întors, am văzut-o pe Elodie care stătea în capul scărilor, cu brațele încrucişate şi un zâmbet arogant pe față.

Capitolul 27

— Ştiam eu, zise Elodie, mai tare de data asta. Ştiam că pui ceva la cale. Când o să afle doamna Casnoff că ai făcut o vrajă asupra întregii şcoli, o s-o iei pe urmele amicei tale lipitoare, direct la Londra.

Rămăsesem încremenită în fața uşii, cu mâna înțepenită pe clanță. Dintre toți oamenii care puteau să mă surprindă ieşind pe furiş, de ce a trebuit să fie tocmai persoana care mă ura cel mai mult? Stăteam acolo, încremenită, gândindu-mă ce-aş putea să-i spun ca s-o împiedic să se ducă imediat la doamna Casnoff.

Atunci mi-am adus aminte de expresia ei când mă întrebase de vraja cu osul şi mi-a venit o idee. Speram doar ca Alice să fie de acord.

— Bine, m-ai prins.

Am încercat să schițez un zâmbet împăciuitor, dar probabil că aveam doar un aer de om țicnit, pentru că Elodie se dădu înapoi un pas când m-am apropiat de ea.

— De vreme ce magia mea nu era bună de nimic - asta şi datorită ție -, am tot luat, ăăă, nişte lecții particulare de la una dintre fantomele de pe-aici.

Elodie îşi dădu ochii peste cap.

— Ei, nu mă înnebuni. Un profesor particular de magie? Care din întâmplare e o fantomă? Pesemne crezi că-s proastă ca noaptea.

Făcu ochii mici.

— Pe bune, cu cine te întâlneşti afară? Cu un tip? Pentru că dacă e vorba de Archer...

— Nu e nimic între mine şi Archer, am zis eu, lucru care, din punct de vedere tehnic, nu era o minciună. Pe bune, eram foarte sigură că mă îndrăgostisem de tipul ăsta şi cred că m-ar fi sărutat, poate, la bal, dacă n-ar fi dat ea buzna, dar nu se punea problema să ne întâlnim în secret în pădure. Oricât mi-aş fi dorit eu.

Atunci i-am zâmbit lui Elodie şi am întins mâna.

— Vrei să primeşti nişte lecţii de magie ca lumea? Vino cu mine.

Aşa cum sperasem, gândul de a primi nişte lecţii noi de magie era prea ispititor pentru Elodie.

— Bine. Dar dacă ai pregătit cine ştie ce şmecherie ca să mă omori, o să vezi tu ce-o să te mai bântui dup-aia.

Cu siguranţă, Alice ştia că aveam să vin cu Elodie, pentru că afară ne aşteptau două mături.

Elodie făcu ochii mari, ca un copil în dimineaţa zilei de Crăciun.

— Zbori pe mătură?

Am zâmbit numai şi-am sărit pe una dintre ele.

— Vino, i-am spus, repetând cuvintele pe care mi le spusese şi mie Alice: Fii şi tu tradiţională de data asta!

Apoi ne-am trezit zburând pe mături şi respirând aerul rece şi limpede al nopţii. Deasupra, stelele străluceau pe cerul ca cerneala. O auzeam pe Elodie râzând lângă mine şi, când m-am uitat la ea, privirile ni s-au întâlnit şi am schimbat pentru prima oară un zâmbet.

După ce am aterizat în cimitir, i-am prezentat-o pe Elodie lui Alice, fără să îi mai spun lui Elodie că Alice era străbunica mea şi prezentând-o pe Elodie ca pe „o membră a sabatului meu“.

La faza asta, Alice îmi aruncă o privire piezişă, dar nu spuse nimic.

— Vasăzică, ce fel de vrăji faceţi voi două aici, pe tărâmul groazei? întrebă Elodie.

— Diverse, răspunse Alice. În lumina lunii, pielea ei părea de porţelan şi obrajii îi erau trandafirii. Chiar şi ochii îi păreau mai strălucitori. M-am întrebat dacă nu folosea cumva vreun fel de vrajă de frumuseţe. Dacă aşa stăteau lucrurile, chiar speram să ne înveţe şi pe noi.

— Sophie a ajuns să stăpânească invocarea diverselor obiecte, continuă Alice. Şi în prezent lucrează la o vrajă de deplasare.

Elodie se întoarse surprinsă spre mine.

— Poţi să faci să apară lucruri din senin?

— A, da, am zis eu, de parcă n-ar fi fost cine ştie ce chestie, deşi tot nu puteam să produc nici un obiect mai mare decât o lampă, şi până şi pentru asta mă chinuiam îngrozitor. Concen- trându-mă asupra unui lucru mărunt, care să nu mă lase chiar fără suflare, am fluturat din mână, şi o broşă de smarald apăru în aer chiar în faţa lui Elodie. Ea rămase cu gura căscată, şi eu i-am zâmbit lui Alice.

Elodie se întinse şi luă broşa, întorcând-o pe toate feţele.

— Învaţă-mă.

Prindea repede, mai repede decât mine, şi într-o oră făcuse să apară un pix şi un fluturaş galben. Eram un pic geloasă; eu nu creasem niciodată ceva însufleţit. Partea bună era că Alice nu părea foarte impresionată de Elodie şi n-a lăudat-o deloc aşa cum mă lăuda pe mine.

În timp ce ele lucrau la asta, eu tot încercam să mă deplasez dintr-un loc în altul, o vrajă pe care tot nu reuşeam deloc s-o stăpânesc. Alice spunea că vrăjitoarele cele mai pricepute pot să traverseze mări şi ţări cu vraja aia, dar deocamdată eu nu puteam să mă clintesc nici măcar un centimetru spre stânga.

La urmă, eu şi Elodie eram amândouă frânte de oboseală şi ameţite rău de tot de atâta magie, aşa că ne-am aşezat pe iarbă, cu spatele lipit de gardul cimitirului, iar Alice se sprijini de un copac, uitându-se în gol.

— Sper că nu vă deranjează că sunt aici, îi spuse Elodie.

— De ce ai venit cu Sophia astă-seară? întrebă Alice. Nu părea mânioasă, ci doar sincer curioasă, aşa că am răspuns:

— Elodie m-a prins când mă furişam, aşa că am invitat-o să vină cu mine. M-am gândit că i-ar plăcea şi ei să înveţe nişte vrăji noi.

— Doamna Casnoff a zis să stau cu ochii pe tine, îmi spuse Elodie, dar am văzut că zâmbea. Nu eram sigură dacă era efectul magiei sau pur şi simplu se bucura să fie acolo.

— De ce? întrebă Alice, iar eu şi Elodie am luat imediat un aer serios. I-am spus pe scurt lui Alice ce se întâmplase cu Anna şi cum plecaseră Jenna şi Byron.

— Sigur e vorba de un vampir?

— Nu. Totuşi, nu ştiu cine altcineva ar putea fi, zise Elodie.

— Ochiul, zise Alice, şi am simţit cum Elodie tresare lângă mine.

— Asta am întrebat şi eu. Dar doamna Casnoff a zis că nu e posibil ca ei să ajungă la noi. Sunt prea multe vrăji de protecţie.

Alice râse înfundat, şi am simţit atunci că mă trec fiori pe şira spinării.

— Da, şi mie mi-au zis asta. Vraja mea a trecut de jalnicele lor ziduri de protecţie fără probleme. Chiar credeţi că Ochiul n-ar putea să facă acelaşi lucru?

— Totuşi, ei nu apelează la magie, am protestat eu, dar nu mă simţeam foarte sigură pe mine.

Elodie se trase imediat mai aproape de mine.

— Chiar aşa să fie? întrebă Alice. Veni spre noi şi se ghemui în faţa mea. Am văzut cum îşi duce degetele lungi, albe la nasturii puloverului verde şi, după ce şi-l dădu jos, îşi desfăcu rochia.

Am stat acolo, îngheţată de spaimă, în timp ce ea şi-a scos braţul stâng din rochie şi şi-a lăsat furoul să-i alunece pe lângă corp.

Chiar în locul în care ar fi trebuit să fie inima ei, se vedea o rană mare, urâtă.

— Asta mi-a făcut mie Ochiul, Sophia. M-au căutat, m-au urmărit până când n-am mai avut unde să fug şi mi-au scos inima din piept. Aici. La Hecate.

N-am putut decât să mă holbez la gaura aia imensă şi să clatin din cap. Simţeam cum Elodie tremură lângă mine.

— Da, Sophia, zise încet Alice.

Am ridicat ochii spre ea şi am văzut că se uita la mine cu milă, de parcă îi părea rău că trebuie să-mi spună toate astea.

— Chiar şeful Consiliului i-a asmuţit asupra mea, el e cel care m-a păcălit să mă simt în siguranţă aici şi apoi m-a oferit ca pe un miel de sacrificiu.

— Dar de ce? am şoptit eu, cu o voce gâtuită.

— Pentru că le era teamă de puterea mea. Pentru că era mai mare decât a lor.

Îmi vâjâia capul şi aveam senzaţia că o să vomit. Într-un fel, toate ororile care ni se arătaseră în prima seară la Hecate erau o nimica toată în comparaţie cu rana asta, cu povestea asta.

— Tatăl tău a crezut că o să fii în siguranţă aici pentru că el nu ştia adevărul despre felul în care am murit. Dar, Sophia, tu trebuie să mă crezi. Te paşte o mare primejdie aici.

Se uită la Elodie.

— Pe amândouă vă paşte primejdia. Cineva vânează vrăjitoarele puternice, şi voi două sunteţi singurele care au rămas.

Acum, Elodie era cea care clătina din cap.

— Nu, nu, nu e posibil. Jenna a făcut-o. Trebuie să fi fost un vampir. Sigur aşa e.

Faţa lui Alice încremeni, ca şi când ar fi căzut o mască, şi părea să privească prin noi.

— Poate că aşa a fost. De dragul amândurora, sper că aşa a fost.

Se întinse şi ne prinse de mână pe mine şi pe Elodie.

— Dar dacă n-a fost aşa... Deodată, mâna-mi deveni fierbinte sub atingerea ei. Prea fierbinte, şi atunci am tresărit, încercând să mă smulg din strânsoare. Simţeam că şi Elodie vrea să facă acelaşi lucru, dar Alice ne-a ţinut până când am scâncit amândouă, în cele din urmă, căldura dispăru, şi Alice ne dădu drumul. Mi-am cercetat cu luare-aminte mâna, ce mi se odihnea acum în poală, gândindu-mă că o să fie măcar înroşită, dacă nu chiar plină de băşici, dar arăta perfect normal.

— Ce-a fost asta? întrebă Elodie, cu voce tremurândă.

— O vrajă de protecţie. O să vă ajute să vă recunoaşteţi duşmanii, dacă va fi vreodată cazul.

Eu şi Elodie am rămas tăcute în timp ce am zburat toate trei înapoi spre şcoală. De data asta n-au

mai răsunat râsete de bucurie, nici n-am mai trăit senzația aia de plutire şi de libertate.

Când am aterizat, Alice îşi duse mâinile la gât şi scoase colierul pe care-l purta. Era exact ca acela pe care mi-l dăruise mie. Elodie nu şi-l puse imediat. Doar se uită la el, încruntându-se, înainte de a-l strânge în pumn.

— Mulțumesc pentru lecție, îi spuse ea lui Alice. Apoi se uită la mine, încă tulburată, şi îmi zise: Pe mâine, Sophie.

— Chiar crezi că Ochiul e aici? am întrebat-o pe Alice, după ce Elodie a intrat în clădire.

Alice aruncă o privire spre Hecate. Clădirea uriaşă, învăluită în umbre, semăna cu un monstru cu nenumărați ochi, care doarme în tihnă la adăpostul întunericului.

— E ceva aici, zise ea, în cele din urmă. Dar nu ştiu ce. Nu încă.

M-am uitat iar la clădire şi mi-am dat seama că Alice avea dreptate. O umbră căzuse asupra şcolii şi părea să se furişeze tot mai aproape de mine. Deasupra, norii se încolăceau peste luna în creştere, şi noaptea deveni şi mai întunecoasă. Mă îngrozea ideea de a păşi singură pe culoarele întunecoase şi de a rămâne într-o cameră goală.

— Dar tu..., am dat s-o întreb pe Alice, însă când m-am întors, deja se făcuse nevăzută, lăsându-mă singură şi înfricoşată în noapte.

Capitolul 28

Îmi închipuisem că Elodie n-o să mai vrea să vină cu mine ca s-o revadă pe Alice după faza cu inima scoasă din piept, dar noaptea următoare m-a surprins aşteptându-mă pe scări.

— Şi când ai cunoscut-o pe Alice? mă întrebă în timp ce coboram treptele.

— Să fi fost pe la jumătatea lui octombrie?

Elodie încuviință din cap, de parcă acesta era răspunsul pe care-l aşteptase.

— Deci după incidentul cu Chaston.

— Mda, am zis. Da' ce legătură are?

Însă ea nu răspunse.

Elodie veni cu mine în următoarele două săptămâni. Pe Alice nu părea s-o deranjeze faptul că se ținea după mine şi am fost destul de şocată să descopăr că nici eu nu găseam prezența ei de-a dreptul insuportabilă. De fapt, începusem să mă gândesc că s-ar putea chiar să-mi placă de Elodie.

Asta nu însemna că îşi schimbase cu totul personalitatea, nicidecum, dar, cu siguranță, devenea mai bună, mai blândă. Poate că doar se folosea de mine pentru a avea acces la Alice. După doar câteva nopți de antrenament, Elodie putea deja să facă să apară din senin o canapea de mici dimensiuni şi trecuse la vraja de deplasare. Nu că i-ar fi ieşit şi ei.

Dar nu cred că era vorba doar de magie; cred că se simțea singură. Anna şi Chaston plecaseră amândouă, şi chiar nu mă gândisem niciodată că ele erau singurele persoane cu care vorbea Elodie, în afară de Archer. Şi chiar şi ei păreau să petreacă mai puțin timp împreună. Elodie spunea că era prea ocupată cu „alte chestii“ ca să mai stea cu iubitul, iar Archer susținea că îi lăsa un pic de spațiu.

Şi relația dintre mine şi Archer era ciudată. După bal, ceva se schimbase între noi, şi simpla camaraderie pe care o împărtăşisem cât timp fuseserăm consemnați în pivniță se pierduse. Acum, de obicei ne petreceam toată ora inventariind cu seriozitate obiectele, în loc să ne tachinăm şi să glumim, şi, uneori, când nu ştia că mă uit, îi surprindeam câte o privire rătăcită. Nu ştiu dacă se gândea la Elodie sau dacă, la fel ca mine, era dezamăgit de distanța neplăcută care se crease între noi.

La Hecate, noiembrie era cenuşiu şi ploios, ceea ce părea să corespundă întru totul stării mele de spirit. Deşi îmi părea bine că eu şi Elodie eram pe cale să ne împrietenim într-un fel, ea nu se compara cu Jenna, iar mie mi-era dor de prietena mea adevărată. La vreo săptămână după ce Anna a fost atacată, doamna Casnoff a anunțat la cină că Byron fusese scutit de orice bănuială de către Consiliu. Se pare că avea un alibi solid; vorbea prin telepatie cu cineva din Consiliu chiar în acel moment. Dar, deşi am întrebat de o grămadă de ori, doamna Casnoff n-a vrut cu nici un chip să-mi dea un răspuns în legătură cu locul în care se afla Jenna sau cu ce se petrecea, şi îmi făceam griji din

cauza ei aproape toate timpul.

Mama, ca o mamă ce era, simțea că se întâmplă ceva de fiecare dată când o sunam, dar i-am spus că mă omorau cursurile. Nu îi zisesem nimic despre Chaston, Anna sau Jenna; ar fi spe- riat-o de moarte şi ştiam că şi aşa îşi făcea griji din cauza mea.

Nu puteam să sufăr să rămân singură în cameră noaptea, aşa că am început să-mi petrec la bibliotecă serile în care nu eram consemnată în pivniță, citind şi învățând tot felul de lucruri despre Prodigium, în speranța că aş putea găsi ceva care s-o salveze pe Jenna. Până acum, singurele creaturi despre care ştiam că luau sânge de la victimele lor erau vampirii, demonii şi, dacă era să dau crezare acelei cărți, membrii organizației L'Occhio di Dio. De vreme ce doamna Casnoff respinsese deja teoria mea referitoare la L'Occhio di Dio, am încercat să găsesc cărți despre demoni. Dar se pare că toate cărțile despre demoni din bibliotecă erau scrise în latină. Am încercat să ating filele cărților şi să le poruncesc „Vorbeşte!", dar păreau să fie rezistente la farmece. Singurele pasaje pe care puteam să le înțeleg erau despre lucruri pe care le cunoşteam deja, de pildă, faptul că demonii puteau fi ucişi cu sticlă demonică. Speram din toată inima că nu exista nici un demon la Hecate, pentru că bănuiam că nu puteai să dai pur şi simplu o fugă până la magazinul din colț ca să cumperi aşa ceva.

Într-o seară cu burniță, de la sfârşitul lui noiembrie, chiar după cină şi înainte de ora la care trebuia să fiu consemnată în pivniță, i-am dus câteva cărți doamnei Casnoff. Era în biroul ei şi scria ceva într-un registru negru, mare. Lampa răspândea o lumină caldă în cameră, şi în surdină se auzea muzică clasică. La fel ca în noaptea balului, muzica părea să vină de pretutindeni şi de nicăieri.

Când am intrat, doamna Casnoff ridică ochii spre mine.

— Da?

I-am întins cărțile.

— Am câteva întrebări în legătură cu astea.

Se încruntă puțin, dar îşi închise registrul şi îmi făcu semn să stau jos.

— Ai vreun motiv să cauți demoni, Sophia?

— Păi, am citit că uneori beau sângele victimelor lor şi, ştiți, m-am gândit că poate asta s-a întâmplat cu Chaston şi cu Anna.

Doamna Casnoff mă cercetă îndelung. Mi-am dat seama că nu se mai auzea muzica.

— Sophie, zise ea. Era prima dată când îmi spunea pe numele mic. Vocea ei părea obosită. Ştiu cât de mult vrei s-o reabilitezi pe Jenna.

Ştiam ce urma să spună: acelaşi lucru pe care-1 spusese despre Ochi. Aşa că am întrerupt-o.

— Nu pot să citesc nici una dintre cărțile astea, pentru că toate sunt în latină, dar în ele sunt imagini cu demoni care au înfățișare umană.

— E adevărat. Dar la fel de adevărat e că am şti dacă un asemenea lucru s-ar petrece pe teritoriul şcolii.

M-am ridicat în picioare, lovind una dintre cărțile de pe biroul ei.

— Chiar dumneavoastră ați spus că magia nu oferă întotdeauna răspunsul! Poate că magia şi-a pierdut efectul. Poate că există ceva cu o putere mai mare decât a dumneavoastră, şi acel ceva a pătruns aici.

Doamna Casnoff se ridică de la birou, îndreptându-şi spatele. Atmosfera se încărcă brusc, şi deodată mi-am dat seama - cu tristețe - că doamna Casnoff era mult mai mult decât o simplă directoare. Era o vrăjitoare extrem de puternică.

— Să nu ridici vocea la mine, domnişoară. E adevărat că magia nu e întotdeauna infailibilă, dar ceea ce sugerezi tu nu este posibil. Îmi pare foarte rău pentru tine, dar trebuie să recunoşti că în cele trei săptămâni de când a plecat Jenna, nici tu, nici Elodie, nici alt elev din şcoală n-a fost atacat. Ți-ai făcut o prietenă nepotrivită, dar asta este situația.

M-am holbat la ea, cu răsuflarea tăiată, de parcă tocmai aş fi terminat o cursă de maraton.

Doamna Casnoff îşi trecu o mână prin păr, şi am văzut că tremura.

— Îmi cer scuze dacă par prea directă, dar trebuie să înțelegi că vampirii nu sunt ca noi; sunt nişte monştri, iar eu am fost nechibzuită pentru că mi-am permis să uit aşa ceva.

Chipul i se mai îmblânzi.

— Şi pe mine mă afectează lucrul acesta, Sophie. Am sprijinit hotărârea tatălui tău de a le da voie vampirilor să studieze la şcoala noastră. Acum am o elevă moartă, încă două care s-ar putea să nu se mai întoarcă niciodată, şi multe persoane foarte influente sunt extrem de supărate pe mine. Mi-ar plăcea să cred că Jenna n-a avut nimic de-a face cu toate astea, dar dovezile sugerează cu totul altceva.

Trase adânc aer în piept şi îmi puse cărțile în brațe.

— Eşti o prietenă bună pentru că încerci să găseşti o metodă de a o disculpa, dar în acest caz mă tem că eforturile tale sunt zadarnice. Nu vreau să mai faci cercetări asupra demonilor, ne-am înțeles?

N-am încuviințat, dar ea se făcu că nu bagă de seamă.

— Cred că ai întârziat la consemnarea în pivniță, aşa că îți sugerez să te duci numaidecât acolo, înainte ca doamna Vanderlyden să vină după tine.

Prin vălul de lacrimi, m-am uitat cum se aşază iar la biroul ei şi îşi deschide registrul. Eram furioasă pe ea pentru că refuza să accepte că poate să se întâmple la Hecate un lucru despre care ea nu ştia. În plus, simțeam o tristețe adâncă, până-n măduva oaselor. Nu conta ce găseam sau ce teorii încercam să construiesc; explicația cea mai simplă era că Jenna o omorâse pe Holly şi că încercase să le omoare şi pe celelalte două, aşa că toată lumea accepta varianta asta. Orice altceva ar fi însemnat că se înşelaseră sau, şi mai rău, că nu erau omnipotenți.

Lacrimile mi se uscaseră când am ajuns în pivniță. Fuseseră înlocuite de o usturime constantă, surdă, pe care o simțeam în spatele pleoapelor. Vandy mă aştepta la uşă. Mă gândeam c-o să-mi taie capul - poate chiar la propriu -, dar probabil că a văzut ceva pe fața mea, pentru că a mormăit doar „Ai întârziat“ şi m-a împins uşor pe scări.

În timp ce încuia uşa în urma mea, Archer mă privi din spatele unuia dintre rafturi.

— Iată-te. Vandy a trimis cerberii după tine?

— Nu. Am ridicat dosarul şi m-am dus către cel mai îndepărtat colț al pivniței.

— Ce, nici o replică spirituală? Nici o revanşă tipică pentru Sophie Mercer?

— Nu mă simt prea spirituală în clipa asta, Cross, am zis, în timp ce măsuram cu privirea rafturile, fără să le văd, de fapt.

— Hm, zise el, cu blândețe. Ce se întâmplă cu tine?

— Hai să vedem, bine? Singura prietenă adevărată pe care o am aici a plecat şi probabil că n-o să se mai întoarcă niciodată. Toată lumea e hotărâtă să creadă că e un monstru, şi nimeni nu vrea să asculte alte idei.

— Ce alte idei? întrebă el. Sophie, e un vampir. Asta fac vampirii.

— Deci şi tu crezi asta?

El îşi aruncă hârtiile pe jos.

— Mda, cred. Ştiu că era prietena ta şi că e nasol, dar să ştii că mai ai şi alți prieteni aici.

Eram atât de furioasă, încât mi se părea că tremur. Am străbătut camera ca să ajung în fața lui.

— Vrei să spui că tu eşti prietenul meu, Cross? Pentru că, din câte am observat, abia dacă ai vorbit cu mine din seara balului.

El îşi feri privirea, şi am văzut cum i se încleştează maxilarele.

— Te-ai purtat cât se poate de aiurea din seara aia.

— Eu? întoarse iar ochii spre mine. Tu nici măcar n-ai fost în stare să te uiți la mine. Şi scuză-mă dacă mi se pare un pic suspect că, de îndată ce Elodie a început să-şi petreacă timpul cu tine, s-a despărțit brusc de mine.

Am clătinat din cap, confuză, până când mi-am dat seama ce vrea să spună.

— Ce, crezi că i-am spus lui Elodie ce ai zis, cum că vrei să-ți petreci seara balului cu mine, ca ea să-ți dea papucii, şi eu să pot să te am numai pentru mine?

Când am văzut că nu spune nimic, l-am împins uşor.

— Vino-ți în fire, aproape c-am mârâit la el. Am încercat să trec pe lângă el, dar m-a prins de braț, trăgându-mă în sus astfel încât aproape că m-am ciocnit de el.

Preț de câteva secunde tensionate, am înțepenit amândoi, uitându-ne urât unul la celălalt şi abia mai răsuflând. Am văzut că ochii i se întunecă uşor, aşa cum se întâmplase şi cu Jenna când îmi

văzuse sângele. Dar acum era vorba de un alt fel de foame; una pe care o simțeam şi eu.
N-am mai stat pe gânduri. M-am aplecat pur şi simplu în față şi mi-am lipit buzele de ale lui.
I-a trebuit o fracțiune de secundă să-mi răspundă la sărut, dar apoi a scos un sunet gutural şi m-a luat brusc în brațe, strângându-mă atât de tare încât abia mai puteam să respir. Nu că mi-ar fi păsat. Nu-mi păsa decât de Archer, de buzele, de corpurile noastre lipite unul de altul.
Mai fusesem sărutată de câteva ori, dar niciodată aşa. Am simțit un curent electric din creştetul capului până în degetele de la picioare, şi undeva în depărtare auzeam vocea lui Alice spunând că dragostea are o putere proprie. Avea dreptate: era ceva magic.
Ne-am oprit ca să ne recăpătăm suflul. Mă întrebam dacă şi eu păream la fel de amețită ca şi el, dar apoi m-a sărutat iar şi ne-am împiedicat de rafturi. Am auzit ceva căzând şi spărgându-se pe podea, apoi scârțâitul uşor al sticlei sub picioarele mele când Archer m-a împins în perete.
Latura mea rațională şi îndepărtată îmi şuiera că n-ar fi tocmai bine să-mi pierd virginitatea într-o pivniță, dar când mâinile lui Archer mi-au alunecat pe sub cămaşă şi în sus pe spate, am început să mă gândesc că o pivniță era un loc la fel de bun ca oricare altul.
De parcă nici măcar nu-mi mai aparțineau, mâinile mele s-au ridicat între noi şi i-au desfăcut primii câțiva nasturi de la cămaşă. Voiam să-l ating aşa cum mă atingea şi el pe mine. Probabil că şi el simțea la fel, pentru că s-a dat un pic înapoi, ca să-mi facă mai mult loc. Buzele lui coborau uşor pe gâtul meu, iar eu am închis ochii, am lăsat capul pe spate, sprijinindu-mă de perete, şi mi-am strecurat mâinile pe sub cămaşa lui.
Era atât de plăcut să-i simt sărutările pe gât, încât mi-a luat ceva timp să-mi dau seama că îmi ardea mâna stângă.
îmi simțeam capul greu când l-am ridicat, ca să mă uit la mâna mea pe pieptul lui, chiar deasupra inimii.
Şi atunci, valul de dorință care îmi inundase mintea a fost înlocuit de o undă de şoc paralizantă când am văzut cum, sub atingerea mea, pe pielea lui Archer apare un tatuaj - un ochi negru, cu irisul auriu.

Capitolul 29

La început, am refuzat să cred ce vedeam. Atunci, Archer, văzând cum înghețasem de frică, s-a retras şi şi-a plecat privirea.
Când a ridicat iar ochii spre mine, era palid şi avea o privire speriată. Atunci mi-am dat seama că ceea ce vedeam printre degete era adevărat: era semnul distinctiv al celor din L'Occhio di Dio. Archer era unul dintre ei. Mi-am repetat cuvintele în minte, dar parcă nu aveau sens. Ştiam că ar trebui să țip sau s-o iau la fugă, dar nu puteam să mă mişc.
Atunci, Archer vorbi.
— Sophie.
Numele meu a fost cuvântul magic care a pus capăt paraliziei - mi-am proptit bine ambele mâini de pieptul lui şi l-am împins. L-am luat prin surprindere, altfel n-aş fi fost niciodată în stare să-l dobor. A căzut, lovindu-se de un raft şi doborând totul la podea. Un lichid vâscos, galben se împrăştia dintr-un borcan spart. Am alunecat pe el când m-am întors s-o iau la fugă.
Dar Archer îşi recăpătase deja echilibrul şi m-a apucat de braț. Mi s-a părut că mi-a rostit iarăşi numele, dar nu eram sigură. M-am răsucit, şi viteza cu care m-am mişcat l-a făcut să se dezechilibreze iar. Când a alunecat în pasta aia gălbuie, l-am lovit cât am putut de tare cu cotul în piept. I s-a tăiat răsuflarea şi s-a încovoiat, iar eu am profitat de ocazie ca să-l izbesc cu podul palmei drept în maxilar.
Tehnica Trei, m-am gândit.
Exact ca la „Autoapărare".
Archer îşi duse mâna la gură, în timp ce sângele roşu aprins i se prelingea printre degete. Aveam un chef nebun să râd în hohote. Tocmai sărutasem gura aia, şi acum sângera din cauza mea.
El întinse mâna spre mine, dar se mişca încet, şi am putut să mă dau în lături şi să mă feresc de

el.

Oare de câte ori ne luptaserăm noi doi la cursul de „Autoapărare“? Oare doar ne pregătiserăm pentru momentul ăsta? Oare Archer s-a uitat cum mă zbat să-i parez loviturile şi a râs gândindu-se cât de uşor îi va fi să mă omoare?

A încercat încă o dată să mă înşface, iar atunci am luat-o la fugă pe scări. Aveam senzația c-o iau razna. Nu mă puteam gândi decât la faptul că Archer mă sărutase. Archer, cel care o omorâse pe Holly. Archer, cel care o rănise pe Chaston, Archer, cel care o atacase pe Anna. Nu m-am uitat în spatele meu, dar mi s-a părut că degetele lui îmi ating glezna. Am ajuns în dreptul uşii, dar mi-am adus aminte că era încuiată... O, Doamne, era încuiată!

M-am prăbuşit şi am început să strig:

— Vandy! Doamnă Casnoff! Să vină cineva!

Am lovit cu pumnii în uşă cât de tare am putut, iar în cele din urmă m-am uitat în spate şi l-am văzut pe Archer cum îşi suflecă un crac. Mi-a trebuit un timp ca să-mi dau seama că întindea mâna spre ceva ce era legat de piciorul lui.

Un cuțit. Un cuțit de argint, ca acela care smulsese din piept inima lui Alice.

Țipătul meu deveni gâfâit şi stins din cauza fricii, ca într-un coşmar.

Dar Archer nu se apropie de mine. Alergă spre fereastra joasă din spatele încăperii, strecurând cuțitul prin încuietoarea veche.

Am auzit paşi de cealaltă parte a uşii şi un zăngănit de chei.

Încuietoarea de la uşă şi cea de la fereastră au cedat în acelaşi timp.

Archer se mai uită o dată la mine în timp ce mă prăbuşeam lipită de uşă. Nu puteam să-i desluşesc expresia, dar am fost şocată să văd că avea lacrimi în ochi. Apoi se întoarse şi ieşi repede pe fereastră, chiar când uşa se deschise în spatele meu, iar eu m-am prăbuşit, tremurând, în brațele lui Vandy.

Stăteam pe canapeaua din biroul doamnei Casnoff, cu o ceaşcă de ceai fierbinte în mâini. După cum mirosea, nu era numai ceai în ceaşcă, dar nu băusem încă din el. Clănțăneam întruna din dinți, deşi doamna Casnoff îmi înfăşurase un şal gros în jurul trupului. Nu eram sigură dacă o să mă opresc vreodată din tremurat.

Doamna Casnoff stătea lângă mine, mângâindu-mă pe cap. Era un gest ciudat de matern din partea ei, mai degrabă tulburător decât liniştitor. Vandy se sprijinea de uşă, scărpinându-se după ceafă. Trecu mult timp de când cineva rupsese tăcerea.

— Eşti sigură că era semnul distinctiv al Ochiului? mă întrebă doamna Casnoff.

Era a treia oară când îmi punea acea întrebare, iar eu doar am încuviințat din cap şi am încercat să duc la buze ceaşca de ceai, care-mi tremura în mâini.

Ea scoase un oftat care o făcu să pară cu o sută de ani mai bătrână.

— Dar cum? întrebă ea, tot pentru a treia oară. Cum ar putea unul de-al nostru să facă parte din L'Occhio di Dio?

Am închis ochii şi am băut, în sfârşit. Avusesem dreptate: ceaiul era întărit cu alcool. Un val cald îmi scălda pântecul, dar nu-mi opri deloc tremuratul.

Cum? mă gândeam. Cum?

încercam să-mi răspund singură la întrebare, gândindu-mă dacă nu cumva el îi căutase pe cei din L'Occhio di Dio anul trecut, când plecase un timp de la Hecate. Dar asta era o întrebare logică, iar eu aveam senzația că mintea mea nu era deloc în stare să gândească logic în acel moment.

Archer era un Ochi. Archer încercase să mă omoare.

Îmi tot repetam asta. Ca prin ceață, m-am întrebat dacă Archer se împrietenise cu mine şi se prefăcuse că mă place ca să-şi creeze o ocazie să mă atace. Oare ăsta era motivul pentru care începuse relația cu Elodie?

Mi-am dus mâna la piept, chiar deasupra inimii. Doamna Casnoff mă privi cu îngrijorare.

— Te-a rănit?

— Nu, i-am spus. Nu m-a rănit.

Cel puțin nu vizibil.

— Se pare, totuşi, că ai încasat câteva lovituri bune, zise Vandy, arătând spre mâna mea dreaptă,

care era tot mai purpurie şi mai umflată din pricina coliziunii cu maxilarul lui Archer.

Am ridicat ochii spre ea.

— Mda, am zis sec. Vă mulţumesc pentru lecţiile de autoapărare pe care mi le-aţi dat. Mi-au fost de mare folos.

— Pur şi simplu, nu înţeleg, zise doamna Casnoff, ameţită. Ar fi trebuit să ne dăm seama. Ar fi trebuit să simţim. Sau cineva ar fi trebuit să-i vadă semnul.

Am clătinat din cap.

— Era ascuns. A apărut doar pentru că... Datorită vrăjii de protecţie a lui Alice, m-am gândit, dar nu voiam să le spun de Alice. Mi-am făcut singură o vrajă de protecţie, am minţit eu. Ca de obicei, nu mă pricepeam deloc să mint, dar ele erau prea şocate ca să observe. Când am atins semnul, a apărut.

Doamna Casnoff se uită la mine.

— L-ai atins?

Am simţit cum mi se aprind obrajii de ruşine. De parcă nu era şi aşa cumplit că băiatul pe care-l iubeam se dovedise a fi un asasin, acum urma s-o încasez pentru că îmi făcusem de cap cu el în pivniţă.

Din fericire, chiar atunci intră domnul Ferguson, profesorul metamorf, storcându-şi haina grea, de piele, udă leoarcă de ploaie. Lângă el erau un enorm câine-lup irlandez şi o pumă aurie. Cum stăteam şi mă uitam, câinele-lup se ridică pe labele din spate şi se transformă în Gregory Davidson, unul dintre băieţii mai mari din campus. Puma era Taylor. Pentru prima oară de când Beth îi spusese cine era tatăl meu, Taylor nu se uita urât la mine. De fapt, eram foarte sigură că în ochi i se citea mila.

— Nici urmă de el, doamnă C., zise domnul Ferguson. Am cercetat toată insula.

Doamna Casnoff oftă.

— Nici una dintre vrăjile mele de urmărire n-a dat rezultate. De parcă s-ar fi evaporat.

Îşi masă tâmplele şi zise:

— Acum, cel mai important este să informăm Consiliul că s-a infiltrat cineva în mijlocul nostru. Cu siguranţă, tatăl tău o să vrea să ştie ce s-a întâmplat, şi apoi, bineînţeles, toate vrăjile noastre de protecţie vor trebui consolidate şi va trebui să le spunem celorlalţi elevi ce s-a întâmplat.

La sfârşit, glasul îi deveni tremurând şi, spre groaza mea, îşi cufundă faţa în palme, cu un fel de suspin.

Mi-am dat jos şalul de pe umeri şi l-am înfăşurat în jurul ei.

— O să fie bine.

Ea ridică privirea spre mine, iar lacrimile îi străluceau în ochi.

— Îmi pare atât de rău, Sophie. Ar fi trebuit să te ascult.

În urmă cu doar câteva ore, aceste cuvinte rostite de doamna Casnoff m-ar fi făcut să dansez de bucurie. Acum doar am zâmbit trist şi am zis:

— Nu vă faceţi probleme. Îmi părea bine că acum exista o şansă ca Jenna să se întoarcă, dar frântura asta de fericire era îngropată sub un munte de durere, tristeţe şi mânie. Îmi dorisem să se demonstreze că aveam dreptate, dar nu aşa.

I-am lăsat pe doamna Casnoff, pe Ferguson şi pe Vandy să pregătească o reuniune pentru dimineaţa următoare şi m-am îndreptat spre camera mea. Deşi mi-era dor de Jenna, în seara asta abia aşteptam să fiu singură.

În dreptul scărilor, m-am întâlnit cu Cal.

— Mă simt bine, am zis eu. O să se vindece de la sine.

— Nu e vorba de asta. Doamna Casnoff nu vrea să te duci nicăieri singură deocamdată. Până nu-l găsim pe Archer.

Am oftat adânc.

— Şi... ce-i cu asta? Ai de gând să vii după mine în cameră?

El încuviinţă din cap.

— Bine. Am pus o mână pe lemnul neted al balustradei şi am încercat să-mi târăsc picioarele obosite în sus pe scări. Acum înţelegeam în sfârşit expresia „mă doare inima“. Exact asta simţeam.

Ca şi când aş fi avut gripă, dar răul nu era fizic, ci mi se cuibărise în suflet. Eram atât de istovită şi parcă mă dureau toate.

Chiar când mă gândeam că aş putea să renunț la angajamentul pe care mi-l luasem de a nu intra niciodată în căzile alea înspăimântătoare, am auzit vocea lui Elodie:

— Sophie?

M-am întors şi am văzut-o stând în picioare în foaier. Avea fața palidă şi era pentru prima dată când nu mi se părea frumoasă.

— Ce se-ntâmplă? mă întrebă ea. Toată lumea spune că Archer te-ar fi atacat în pivniță, şi nu reuşesc să dau de el.

Chiar când credeam că durerea nu putea să fie mai adâncă, am simțit că se întinde ca o plantă cu spini.

— Aşteaptă-mă aici, i-am zis lui Cal.

Am luat-o de mână pe Elodie şi am dus-o în cel mai apropiat salon. Am stat lângă ea pe canapea, i-am explicat ce se întâmplase, omițând episodul în care eu şi Archer ne sărutasem şi povestindu-i mai ales de luptă şi de semnul distinctiv de deasupra inimii lui.

Pe la jumătatea relatării, ea începu să clatine din cap. O podidea plânsul. Continuam să vorbesc şi mă uitam cum i se preling lacrimile pe obraji şi îi cad în poală, lăsând nişte pete închise la culoare pe fusta ei albastră.

— E imposibil, zise ea când mi-am terminat povestirea. Archer... n-ar putea să rănească pe nimeni. El...

Dar plângea deja prea tare ca să mai poată vorbi şi am vrut s-o îmbrățişez, dar ea mi-a respins gestul.

— Stai aşa, zise ea, şi mi s-a părut c-o întrezăresc iar pe vechea Elodie. Cum i-ai văzut semnul?

— Ți-am spus.

Dar n-am putut să mă uit în ochii ei. M-am uitat în schimb la lampadarul din spatele ei, ațintindu-mi privirea asupra feței albe a păstoriței de la baza acestuia.

— Datorită vrăjii de protecție pe care ne-a făcut-o Alice.

— Ştiu asta, zise Elodie, îndepărtându-se brusc de mine. Dar de ce îi atingeai pieptul?

Am ridicat ochii spre ea şi am încercat să ticluiesc o minciună plauzibilă. Dar eram obosită şi tristă şi nu-mi venea nimic în minte. Plină de remuşcări, am plecat ochii în poală.

Mă aşteptam ca Elodie să țipe sau să izbucnească iarăşi în plâns sau să mă lovească, dar n-a făcut nimic din toate astea. Îşi şterse doar fața cu dosul palmelor, se ridică în picioare şi ieşi.

Capitolul 30

Credeam că lumea chiar o să fie supărată la auzul veştilor despre Archer, dar până la urmă se întâmplă exact contrariul. În loc să intre cu toții în panică pentru că L'Occhio di Dio se infiltrase în şcoala noastră, păreau uşurați că misterul atacurilor fusese rezolvat şi că, în sfârşit, viața avea să revină la normal. Atât cât se putea la o şcoală ca Hecate, ceea ce însemna că metamorfii aveau să iasă iarăşi noaptea şi că zânele puteau să hoinărească în voie prin pădure, la răsăritul şi la apusul soarelui.

După câteva zile, doamna Casnoff mă trase deoparte şi îmi spuse că Jenna avea să se întoarcă şi că tatăl meu urma să sosească la vreo săptămână după asta.

Probabil că ar fi trebuit să mă simt încântată că aveam să-l cunosc în sfârşit, dar eram doar agitată. Oare venea la Hecate în calitate oficială sau pentru că eram fiica lui şi aproape că fusesem atacată? Despre ce aveam să vorbim?

Într-o seară, am sunat-o pe mama ca să vorbesc cu ea despre asta. Nu îi spusesem de Archer. N-ar fi făcut decât s-o sperie. I-am spus doar că fuseseră nişte probleme, şi tata venea să vadă care e situația.

— O să-ți placă de el, zise mama. E fermecător şi foarte deştept. Ştiu că o să se bucure nespus să te vadă.

— Atunci de ce n-a încercat să mă vadă până acum? Pe bune, când eram mică, ştiu, nu voiai să petrecem timp împreună. Dar după ce mi-am căpătat puterile? Aş zice că ar fi putut să se sinchisească să vină măcar o dată în vizită.

Mama amuţi pentru o clipă, apoi, în cele din urmă, spuse:

— Sophie, tatăl tău are motivele lui, dar el trebuie să ţi le spună, nu eu. Dar de iubit, te iubeşte. După o pauză, mă întrebă: Şi ce se mai întâmplă pe-acolo?

— Nimic, doar că mă termină şcoala, am minţit eu.

Încercam să mă bucur că o să-l văd pe tata, dar mi-era greu să mă entuziasmez în legătură cu ceva. Mă simţeam de parcă m-aş fi mişcat pe sub apă şi auzeam înăbuşit, în depărtare, tot ce mi se spunea.

Pe de altă parte, m-am pomenit brusc populară. Se pare că e destul ca un vânător de demoni sub acoperire să încerce să te ucidă într-o pivniţă pentru ca, brusc, lumea să încerce să se împrietenească cu tine. Cine ar fi ştiut?

Am făcut gluma asta cu Taylor într-o seară, la cină. Din noaptea aceea, în biroul lui Casnoff, ea fusese mult mai prietenoasă cu mine, după ce şi-a dat în sfârşit seama că nu eram un spion de-al tatei. A râs.

— Nu ştiam că eşti atât de haioasă!

Mda, eram circarul de serviciu. Poate pentru că, dacă făceam mereu glume, aveam mai puţine şanse să izbucnesc în plâns.

Mă uitam cum se strânge lumea în jurul lui Elodie şi cum o copleşeau cu toţii cu înţelegere, şoptind că trebuie să fie distrusă. Cu mine nu vorbea, şi mi-era dor de ea. Sună ciudat, dar chiar voiam să vorbesc cu ea despre Archer. Era singura persoană care simţea exact acelaşi lucru ca şi mine.

Nu mă mai întâlnisem cu Alice în pădure. Doamna Casnoff îşi respectase promisiunea şi făcuse o grămadă de vrăji noi de protecţie asupra casei, aşa că nici măcar vraja de adormire superputernică a lui Alice nu mai avea efect. Aş fi putut pur şi simplu să mă strecor afară, dar aveam senzaţia că asta făcea Elodie, aşa că am lăsat-o pe ea. Serios, îi furasem iubitul, chiar dacă doar temporar. Măcar de fantoma străbunicii mele să aibă parte. Nu era tocmai un troc cinstit, dar mai mult de atât nu mă puteam revanşa.

În plus, nu eram sigură dacă mă mai încredeam în puterile mele în prezenţa lui Alice.

Privind în urmă, îmi dădeam seama că o părticică din mine jubilase când vraja asupra rochiei lui Elodie începuse să-şi facă efectul. Nu voisem să-i fac rău - cel puţin nu cred dar era clar că mă bucurasem să mă ştiu în stare de o asemenea vrajă.

Unde avea să mă ducă entuziasmul ăla?

Atracţia mea faţă de latura întunecată nu era singurul lucru care-mi ocupa gândurile. Mă gândeam constant la noaptea aceea în pivniţă. Reveneam întruna la imaginea lui Archer încercând să scoată cuţitul. Ar fi avut destul timp să mă înjunghie şi să fugă. Atunci, de ce n-o făcuse? Răsuceam întrebarea pe toate părţile în minte, dar, oricum aş fi luat-o, nu puteam să construiesc un scenariu care să-mi dea răspunsul pe care îl voiam într-adevăr: că Archer nu era un Ochi, că totul fusese o greşeală îngrozitoare.

La o săptămână după ce a plecat Archer, eram cocoţată pe locul meu de la fereastră, răsfoind manualul de „Literatură magică“. Deşi fusese reabilitat, lordul Byron nu se întorsese la Hecate. Aveam impresia că îi spusese ceva foarte nepoliticos doamnei Casnoff când îi ceruse să se întoarcă, pentru că directoarea părea bosumflată rău când a zis că vom avea un profesor nou. Până la urmă s-a dovedit că era vorba de Vandy. Crezusem că ar putea să fie un pic mai drăguţă cu mine după ce mă salvase de un criminal, dar în afară de faptul că mi-a anulat consemnarea în pivniţă pentru restul semestrului (toate cele trei săptămâni - ceea ce era într-adevăr o dovadă de generozitate din partea ei), n-a dat alte semne de îmblânzire. Trebuia deja să predăm trei eseuri până vineri, aşa că încercam să găsesc în manualul ăla tâmpit ceva care să mă intereseze cât de cât.

Abia începusem să citesc un paragraf despre poemul Târgul Spiriduşilor de Christina Rossetti, când îmi atrase atenţia o mişcare afară, pe pajişte. Era Elodie, care se îndrepta glonţ spre pădure. Cred că ea şi Alice hotărâseră că măturile atrăgeau un pic prea mult atenţia.

Mi-am spus că nu sunt geloasă şi că era mai bine că Alice nu încercase deloc să ia legătura cu mine în ultimele câteva săptămâni. Oricum, Elodie era o elevă mai bună. Am aruncat o privire spre şifonier, unde îl pusesem pe Bram, leul Jennei. Îl ascunsesem câteva zile după ce plecase, pentru că era prea dureros să mă uit la el. Săptămâna trecută, dintr-un motiv asemănător, atârnasem în jurul gâtului lui Bram colierul pe care mi-1 dăduse Alice. Oricum, nu mai aveam nevoie de el ca să mă țină trează.

Mă uitam încă la şifonier când s-a deschis uşa.

— Ți-a fost dor de mine? mă întrebă Jenna, cu un zâmbet larg.

Nu ştiu care dintre noi era mai şocată, dar eu am izbucnit în plâns.

A străbătut camera într-o clipă, îmbrățişându-mă şi ducân- du-mă spre patul meu. Mă ținea strâns în brațe, iar eu nu mă puteam opri din plâns.

Jenna întinse mâna în spate şi scoase o cutie cu şervețele de sub biroul meu.

— Ține, zise ea, întinzându-mi-o.

— Mulțumesc.

Mi-am suflat nasul, apoi am tras adânc aer în piept, tremurând.

— Gata, pfiuu! Mă simt mai bine.

— Au fost câteva săptămâni nasoale, nu?

M-am uitat cu atenție la ea. N-arătase nicicând mai bine. Pielea îi era încă foarte palidă, dar avea în obraji o roşeață delicată. Chiar şi şuvița roz părea mai strălucitoare.

— Te-au informat?

Jenna încuviință din cap.

— Mda, nu-mi vine să cred. Archer chiar nu-mi părea deloc genul de vânător de vrăjitoare.

Am pufnit şi mi-am suflat iar nasul.

— Nici ție, nici altcuiva. Ai fost la Consiliu. Au intrat în panică?

— Rău de tot. Din câte am auzit, Archer şi toată familia lui au dispărut de pe fața pământului. Nimeni nu ştie ce s-a întâmplat, dar e destul de clar că toți erau implicați în chestia asta. Jenna îşi trecu o mână prin păr. E o nebunie când te gândeşti ce secret a ascuns tot timpul ăsta.

— Mda, am zis, uitându-mă în jos la mâinile mele. Dar e nasol că..., am început eu, apoi m-am oprit şi am oftat adânc.

— Îl urăşti pentru ce a făcut, dar ți-e dor de el, termină Jenna.

Am ridicat privirea spre ea, surprinsă.

— Exact.

Ea întinse mâna şi îşi dădu părul într-o parte, arătându-mi două înțepături mici, de un albastru-deschis, chiar sub ureche.

— Ştiu cam cum e să-ți pice cu tronc duşmanul.

Cu un zâmbet trist, îşi lăsă iar părul în jos.

M-am mutat pe pat ca să îi fac mai mult loc, şi ne-am lăsat amândouă pe spate, sprijinindu-ne de pernele mele.

— Şi zi-mi de Londra.

Jenna îşi dădu ochii peste cap şi-şi aruncă pantofii cât colo.

— Nici măcar n-am ajuns la Londra. Consiliul are un sediu în Savannah pe care-1 foloseşte când are treabă la Hecate. Am stat acolo, iar ei mi-au pus tot felul de întrebări, de exemplu, ce vampir m-a transformat şi cât de des mă hrănesc. N-o să mint: a fost foarte înfricoşător uneori. Mă gândeam că în orice moment ar putea s-o aducă pe Buffy să mă facă arşice.

M-am înecat râzând.

— Pe Buffy?!

Jenna roşi, îşi feri privirea şi îşi frecă un picior deasupra celuilalt.

— E doar o chestie pe care a zis-o fata aia de acolo.

— O fată frumoasă? am întrebat, înghiontind-o în umăr.

— Poate, zise ea, dar zâmbea cu gura până la urechi.

N-am putut să scot de la ea decât că pe fată o chema Victoria, lucra pentru Consiliu şi era tot vampir.

— Sunt şi vampiri care lucrează pentru Consiliu?
— O, da, zise Jenna, mai însufleţită ca niciodată. Au tot felul de slujbe mişto, pregătesc vampiri mai tineri şi asigură paza VIP-urilor din Consiliu.
— Că tot veni vorba, nu l-ai văzut cumva, din întâmplare, pe tata?
Jenna clătină din cap.
— Nu, îmi pare rău. Dar, fără să vreau, am auzit-o pe Vix spunând că vine aici peste câteva zile.
— Vix? am întrebat, încercând fără succes, ca de obicei, să ridic din sprânceană.
Jenna roşi iarăşi, şi eu am pufnit în râs.
— Mamă, Bram ştie că ar putea fi obligat să te împartă în curând?
— Mai taci, zise ea, dar continua să zâmbească. Hei, unde e Bram?
— Ţi l-am păstrat, am zis eu, sărind din pat şi ducându-mă la şifonier.
L-am scos pe Bram de sub nişte lenjerie şi i l-am aruncat Jennei.
Ea îl prinse în braţe, zâmbind.
— Ah, Bram, ce dor...
Dar, brusc, expresia i se schimbă, şi am văzut cum îi dispare ro- şeaţa aia drăgălaşă din obraji, în timp ce se holba la leul de pluş.
Sau, mai bine zis, la colierul pe care-1 avea în jurul gâtului.
— De unde ai ăsta?
— Colierul? A fost un cadou.
— De la cine?
Ridică ochii spre mine, şi în priviri i se citea spaima. O transpiraţie înţepătoare, neplăcută începu să mi se scurgă pe ceafă.
— De ce? Ce e?
Jenna se înfioră şi îl dădu la o parte pe Bram.
— E o piatră sângerie.
Am străbătut camera şi l-am ridicat pe Bram, scoţându-i colierul peste cap.
Piatra plată, imensă nu semăna deloc cu o piatră sângerie. Nici măcar nu era roşie.
— E neagră, i-am zis Jennei, întinzându-i-o, dar ea se lipi instinctiv de tăblia patului.
— Pentru că e sânge de demon.
Am simţit că încremenesc.
— Ce?
Jenna îşi vârî mâna în tunică şi scoase piatra ei sângerie. Lichidul dinăuntru fremăta şi făcea valuri, ca şi cum o adevărată furtună s-ar fi stârnit în capsula micuţă.
— Vezi? zise ea. În piatra mea e magie albă. Reacţionează aşa doar dacă în apropiere se află magie neagră. Şi se pare că e neagră rău de tot, Sophie.
îşi încleştase atât de tare degetele pe colierul ei, încât încheieturile i se albiseră.
— Şi în ziua balului a făcut aşa, zise ea, cu ochii încă aţintiţi asupra pandantivului din mâinile mele. Când ai scos pământul ăla. Ar fi trebuit să spun ceva atunci, dar tu păreai atât de încântată de rochie, încât m-am gândit că magia neagră n-ar putea să facă un lucru atât de frumos.
Abia dacă o mai ascultam. Îmi aduceam aminte de tot: doamna Casnoff zisese că nimeni nu ştia cum devenise Alice vrăjitoare. Că vorbise cu mine doar după ce Chaston fusese atacată, că păruse mult mai însufleţită după ce o păţise şi Anna.
Mi-am amintit şi de privirea lui Elodie când Alice îi dăduse şi ei un colier.
Elodie era cu ea chiar acum.
Am dat drumul colierului, şi piatra se sparse, izbindu-se de colţul biroului meu. O picătură de lichid negru se prelinse din crăpătură şi sfârâi pe podea, lăsând în urmă o mică arsură.
Nu-mi venea să cred că fusesem atât de proastă. Atât de naivă.
— Jenna, du-te după doamna Casnoff şi după Cal. Spune-le să meargă în pădure, la mormintele lui Alice şi al lui Lucy. 0 să ştie ei unde.
— Şi tu? întrebă ea, dar n-am mai răspuns, ci am rupt-o la fugă, la fel ca în noaptea în care o găsisem pe Chaston.
M-am afundat în pădure. Crengile îmi biciuiau faţa şi braţele, iar pietrele îmi zgâriau picioarele.

Purtam doar pantalonii de pijama şi un tricou, dar aproape că nu simţeam frigul. Doar alergam.
Pentru că acum înţelegeam de ce era Alice o prezenţă materială, de unde avea toată puterea aia, deşi se presupunea că era moartă. Ritualul de magie neagră în care Alice fusese implicată n-o transformase într-o vrăjitoare: o transformase într-un demon.
Şi tu eşti aşa, îmi şopti o voce în minte. Dacă ea e aşa, atunci şi tu eşti.

Capitolul 31

Eram sigură că aveam s-o găsesc pe Elodie rănită sau poate chiar moartă. Aşa că am fost şocată când am văzut-o stând pur şi simplu în picioare lângă Alice, zâmbind în timp ce dispărea şi reapărea peste câteva clipe, la aproape un metru distanţă.
Ajunsese să stăpânească vraja de deplasare.
Alice mă văzu prima şi ridică mâna în semn de salut. M-am uitat fix la ea, întrebându-mă cum am putut să cred că era doar o fantomă. Nici o fantomă de la Hecate nu păruse vreodată atât de reală, de materială. Radia de viaţă. Mă simţeam ca o proastă pentru că nu văzusem un lucru atât de evident.
M-am apropiat de ele, cuprinsă de teamă. Lui Elodie îi pierise zâmbetul în clipa în care m-a văzut, şi acum se uita undeva deasupra capului meu.
— Elodie, am zis, cu o voce care trebuia să fie calmă, dar mi-am dat seama că e la fel încordată şi de speriată pe cât eram şi eu. Cred că ar trebui să ne întoarcem la şcoală. Doamna Casnoff te caută.
— Nu, nu mă caută, răspunse Elodie. Îşi vârî mâna în bluză şi îşi scoase colierul. Străluceşte de fiecare dată când mă caută cineva şi îmi spune cine anume. Vezi?
Pandantivul strălucea, şi mi-am zărit numele gravat de-a curmezişul lui, cu litere de un auriu-închis.
— Moştenire de familie, nu? am întrebat-o pe Alice.
Ea zâmbi, dar i-am văzut o licărire în ochi.
— Ei, Sophia, nu fi geloasă.
— Nu sunt geloasă, am zis, poate puţin prea repede. Dar cred că eu şi Elodie ar trebui să ne întoarcem la şcoală acum.
Socoteam în minte cât de mult avea să le ia doamnei Casnoff şi, speram eu, lui Cal ca să ajungă aici. Dacă Jenna îi găsise imediat după ce plecasem, cu siguranţă erau la doar câteva minute în urma mea.
Alice se încruntă şi înălţă capul, adulmecând aerul - iar gestul ei nu avea nimic uman. Am început să tremur.
— Eşti speriată, Sophia, zise ea. Nu înţeleg, de ce ţi-ar fi teamă de mine?
— Nu sunt speriată, am răspuns, dar vocea mă dădu iar de gol.
Vântul sufla printre copaci, făcându-i să foşnească şi să se izbească unul de altul şi trimiţând umbre ciudate care dansau pe pământ. Alice întoarse capul şi trase adânc aer în piept. De data asta, chipul i se înăspri.
— Ai chemat aici nişte intruşi. De ce ai face una ca asta, Sophia?
Flutură din mâini spre pădure, şi am auzit un geamăt puternic, ca şi când copacii ar fi încercat să se smulgă din rădăcini şi s-o ia din loc. Mi-am dat seama cu groază că îi făcea să întârzie pe doamna Casnoff şi pe Cal.
— Ai chemat-o aici pe Casnoff? întrebă Elodie, dar ochii mei erau aţintiţi asupra lui Alice.
— Ştiu ce eşti, am zis eu, aproape în şoaptă.
Mă aşteptasem ca Alice să pară surprinsă sau cel puţin furioasă, dar ea s-a mulţumit să zâmbească. Într-un fel, era un lucru mult mai înspăimântător.
— Chiar aşa? întrebă ea.
— Eşti un demon.
Ea râse, scoţând un sunet înăbuşit, gutural, şi ochii ei răspândiră o lumină de un purpuriu

roşiatic.

M-am întors spre Elodie. Avea un aer spăşit, dar nu tresări sub privirea mea.

— Ai invocat un demon, am zis, şi ea încuviinţă din cap, de parcă tocmai aş fi acuzat-o că îşi vopsea părul sau că făcuse cine ştie ce alt lucru la fel de inofensiv.

— N-am avut de ales, stărui ea. Ai auzit ce-a spus doamna Casnoff: duşmanii noştri devin din ce în ce mai puternici. Pe bune, gândeşte-te, Sophie, l-au transformat pe unul dintre ai noştri şi l-au folosit împotriva noastră. Trebuia să fim pregătiţi pentru aşa ceva.

Vorbise pe tonul răbdător, tipic unei educatoare.

— Şi atunci? am întrebat, şi-mi tremura vocea. Ai lăsat-o s-o omoare pe Holly?

Acum ea plecă ochii şi zise:

— Un sacrificiu de sânge este singura metodă prin care poţi lega un demon de tine.

Îmi venea să alerg spre ea, s-o lovesc, să ţip, dar încremenisem în loc.

Elodie se uită la mine cu nişte ochi mari, rugători.

— Nu voiam s-o omorâm pe Holly. Ştiam că avem nevoie de patru oameni ca să stăpânim demonul şi să-l facem să ne îndeplinească poruncile. Dar ne trebuia sânge. Aşa că i-am făcut o vrajă de adormire, şi Chaston i-a străpuns gâtul cu un pumnal. Credeam că o să putem să oprim sângerarea până nu va fi prea târziu, dar a sângerat atât de mult...

Simţeam un gust amar pe gât.

— Aţi fi putut să luaţi sânge de oriunde, am zis eu. Aţi luat sânge din gâtul ei ca să puteţi să daţi vina pe Jenna. Să împuşcaţi doi iepuri dintr-un foc, nu?

Am făcut o pauză, apoi am reluat.

— Ştiaţi că voi aţi omorât-o pe Holly, dar i-aţi lăsat pe toţi să creadă că Jenna e de vină. M-aţi făcut şi pe mine să mă întreb dacă nu cumva ea fusese de vină.

— Chiar am crezut că ea le-a atacat pe Chaston şi pe Anna, zise Elodie, şi o lacrimă i se prelinse pe obraz. Pur şi simplu am crezut că ritualul dăduse greş. N-am văzut-o niciodată pe Alice înainte de noaptea aia când m-ai adus tu aici, jur.

Atunci, m-am uitat la Alice.

— De ce n-ai apărut în faţa lor?

Alice ridică din umeri.

— Nu meritau să le acord nimic din timpul meu. M-or fi scos ele din iad, dar nu simţeam nevoia să slujesc trei şcolăriţe.

Ridică o mână, şi Elodie tresări.

— Mă întrebam de ce ţi-a luat atât de mult timp să-ţi dai seama, zise Alice, continuând să se uite la mine. Se presupune că eşti o fată atât de isteaţă, Sophie, totuşi, n-ai putut să faci diferenţa dintre o fantomă şi un demon? Sau a mai fost şi altceva la mijloc?

Întoarse mâna puţin spre stânga, iar Elodie ţipă şi sări într-o parte, aterizând pe o movilă din apropierea gardului cimitirului. Rămase încremenită după aceea, dar nu-mi dădeam seama dacă leşinase sau dacă Alice se folosea de magie ca s-o împiedice să se mişte.

— Ştii ce cred eu, Sophia? Cred că ţi-ai dat seama ce sunt, dar n-ai vrut să recunoşti. Pentru că, dacă eu sunt un demon, atunci tu ce eşti?

Acum, tremuram din toate încheieturile. Voiam să-mi astup urechile ca să nu mai aud ce spune. Pentru că avea dreptate. Îmi dădusem seama că era ceva în neregulă cu ea, dar nu voisem să-mi pun întrebarea asta pentru că îmi plăcuse de ea. Îmi plăcuse puterea pe care mi-o dădea.

— Te-am aşteptat atât de mult, Sophia, zise Alice, şi acum arăta iar la fel ca întotdeauna - ca o fată de vârsta mea, şi nimic mai mult. Când vrăjitoarele alea negre patetice au făcut vraja de invocare, mi-am croit drum cu ghearele printr-o hoardă de demoni ca să fiu eu cea adusă la suprafaţă. În speranţa că am să pot să te găsesc.

Sângele îmi clocotea în vine, tâmplele îmi zvâcneau cu putere.

— Dar de ce? am şoptit, printre dinţii care-mi clănţăneau fără oprire.

Zâmbetul ei era deopotrivă frumos şi înspăimântător. Ochii îi străluceau ca două văpăi.

— Pentru că suntem rude.

Atunci, am fost trântită pe spate, m-am lovit rău de un trunchi de copac, iar scoarţa mă zgâria

prin cămaşă. Am încercat să mă mişc, dar simțeam că mâinile şi picioarele nu mă ajută deloc.

— Iartă-mă, zise ea, îndreptându-se spre Elodie, dar nu pot să te las să-mi stai în drum tocmai acum.

Se aşeză în genunchi lângă Elodie, în timp ce eu asistam neputincioasă şi paralizată. Cu blândețea unei mame care îşi ia bebeluşul în brațe, Alice aşeză capul lui Elodie sus, în poala ei. Cu ochii rătăciți şi întredeschişi, Elodie lăsă capul într-o parte, în timp ce Alice o mângâia pe tâmplă. Apoi Alice ridică mâna spre gâtul lui Elodie. Două gheare subțiri îi țâşniră din vârful degetelor, luminate de sferă.

Elodie abia dacă a tresărit când ghearele i-au străpuns gâtul, dar eu am țipat. Când Alice şi-a plecat gura ca să bea, am închis ochii.

Nu-mi dădeam seama cât timp trecuse până când am putut deodată să mă mişc iar, dar când m-am ridicat în sfârşit în picioare, Alice stătea în fața mea, şi Elodie zăcea, palidă şi încremenită, sprijinită de porțile cimitirului.

Am alergat spre ea, iar Alice n-a încercat să mă oprească.

Aşezându-mă în genunchi lângă Elodie, am simțit pământul umed sub noi. Fața lui Elodie era rece ca gheața sub atingerea mea, dar ochii îi erau încă întredeschişi şi îi auzeam răsuflarea stinsă.

Rănile de pe gât erau roşii şi urâte, contrastând puternic cu restul corpului ei, atât de alb. Ochii ni se întâlniră, şi buzele i se mişcară, de parcă ar fi încercat să spună ceva.

— Îmi pare rău, am şoptit eu. Îmi pare atât de rău pentru tot.

Ea clipi o dată, şi buzele i se mişcară iar. Mâna.

Gândindu-mă că voia să o țin de mână, m-am aplecat şi i-am luat mâna stângă într-a mea.

Răsuflă adânc, şi am simțit o vibrație joasă, ca şi cum m-ar fi străbătut un curent cu voltaj scăzut.

Am simțit cum se aşterne asupra mea magia ei, exact aşa cum o descrisese, moale şi rece, ca zăpada. Apoi mâna ei alunecă dintr-a mea, şi Elodie înțepeni de tot.

Atunci, am auzit-o pe Alice râzând. M-am întors şi am văzut că se învârteşte în cerc, ridicându-şi puțin poalele fustei.

— Trebuie să recunosc, din toate cadourile pe care ai fi putut să mi le faci, acela a fost cel mai grozav.

M-am ridicat încet în picioare.

— Cadou?

Alice se oprise din dans, dar continua să se hlizească.

— În noaptea în care ai adus-o cu tine, am fost sigură că îți dăduseşi seama ce eram în realitate. Frumos din partea ta să mi-o aduci şi să mă scuteşti de riscul de a fi prinsă în şcoala aceea oribilă.

Magia pe care mi-o dăruise Elodie îmi zvâcnea încă în vene, dar habar n-aveam ce să fac cu ea. Ştiam că nu mă puteam măsura cu Alice, chiar dacă aveam amândouă acelaşi tip de putere. Ea avusese mult mai mult timp la dispoziție s-o folosească, în plus, cred că prinsese câteva şmecherii tari de tot cât stătuse în iad. Aşa că aveam la îndemână doar cele câteva paragrafe pe care puteam să mi le aduc aminte din cărțile despre demoni citite, şi o furie pură, nestinsă.

Alice râdea iar, beată de magie, după ce băuse sângele lui Elodie.

— Acum, după ce mi-am recăpătat toată puterea, vom fi imbatabile, Sophia. Nimic nu ne va sta în cale.

Dar eu n-o ascultam. Mă uitam la statuia îngerului şi la sabia neagră din mâinile lui. Piatră neagră.

Sticlă demonică.

La cursul de „Autoapărare11, Vandy ne repeta întruna că fiecare are o slăbiciune, şi ştiam acum care era slăbiciunea lui Alice.

Eu.

— Sparge-te, am şoptit, şi atunci, cu un trosnet puternic, sabia se frânse în două. Piatra zimțată ateriză în iarbă, chiar în fața mea. Am ridicat-o chiar dacă era foarte fierbinte, şi marginile ei m-au tăiat la mână. Era mai grea decât îmi imaginasem şi speram că am să pot s-o ridic la o înălțime care să-mi permită să fac ce era de făcut.

Alice se întoarse şi mă văzu ținând ciobul în mână, dar nu părea speriată, ci doar confuză.

— Ce faci, Sophia?

Se afla la vreo trei metri de mine. Ştiam că, dacă fugeam spre ea, avea să mă zvârle drept într-un copac, ca pe o insectă. Dar era atât de ameţită, încât nici nu credea c-aş putea să-i fac rău. La urma urmei, eram rude.

Am închis ochii şi m-am concentrat, adunându-mi toată puterea şi magia pe care mi le dăduse Elodie. Bătea un vânt şfi- chiuitor, atât de rece încât îmi tăia răsuflarea. Sângele mi s-a oprit în vine, în timp ce inima îmi gonea nebuneşte. Am deschis ochii şi m-am pomenit chiar în faţa lui Alice, care făcu ochii mari, dar nu de teamă sau de uimire, ci de încântare.

— Ai reuşit! zise ea bucuroasă, de parcă aş fi făcut repetiţii pentru un spectacol de balet.

— Mda. Am reuşit.

Şi atunci am ridicat ciobul de sticlă demonică şi i-am retezat gâtul.

Capitolul 32

— Aşa că sunt un demon, i-am spus Jennei, în după-amiaza următoare.

Stăteam în camera noastră sau, mai bine zis, ea stătea. Eu zăceam încă în pat, unde fusesem mai tot timpul de când Cal şi doamna Casnoff mă târâseră înapoi la Hecate. Cal reuşise să-mi vindece în mare rănile pe care le aveam după cursa mea nebunească în picioarele goale prin pădure, dar altfel stăteau lucrurile în privinţa mâinii.

M-am uitat în jos. Mâna stângă era teafără, dar dreapta avea trei cicatrici lungi care se întindeau peste degete şi palmă. Erau zbârcite şi urâte, iar marginile fiecărei tăieturi erau de un purpuriu aprins. Cal făcuse tot ce îi stătuse în putinţă ca să le vindece, dar sticla demonică făcuse prea mult rău. Probabil că aveau să-mi rămână cicatrici pentru totdeauna.

Sau, poate, lui Cal nu îi mai rămăsese prea multă magie după ce încercase s-o reînvie pe Elodie. El şi doamna Casnoff năvăliseră în luminiş la doar câteva clipe după ce-i tăiasem capul lui Alice şi mă uitasem cum trupul i se dizolvă în pământ. Cal alergase la Elodie imediat, dar toţi ne dăduserăm seama că era deja prea târziu. Anna îmi spusese doar, Cal nu putea să învie morţii, dar în noaptea aceea chiar încercase. Doar când a fost evident că Elodie a murit, s-a întors spre mine şi mi-a luat sabia din mână.

Uitasem aproape, dar mi-aduc aminte cum, pe drumul de întoarcere spre şcoală, doamna Casnoff spunea că trupul lui Alice fusese îngropat în cimitir, împreună cu alţi câţiva demoni. De aceea, îngerul ţinea în mână sabia de sticlă demonică - în caz că vreunul dintre ei reuşea vreodată să iasă.

„Oameni buni, voi sunteţi mai pregătiţi decât Cercetaşii“, mormăisem eu. Apoi leşinasem.

— Întotdeauna am crezut că eşti foarte periculoasă. Doar că n-am vrut să spun nimic, zise Jenna.

Vorbise pe un ton relaxat, dar ochii ei erau trişti când se uită în jos la mâna mea.

în noaptea aceea aflasem aproape toată povestea de la doamna Casnoff. Nu minţise când îmi spusese că Alice fusese transformată printr-un ritual de magie neagră. Dar uitase să-mi spună că ritualul lui Alice fusese o incantaţie de invocare, menită să stârnească un demon şi să-l facă să-ţi îndeplinească poruncile.

Nu înţelegeam ce nevoie ar avea cineva vreodată de un demon. Pentru comisioane? Pentru treburi casnice cu potenţial periculos?

Dar demonii sunt şireţi, aşa că, în loc să devină băiatul bun la toate al lui Alice, îi furase sufletul şi o transformase într-un monstru. Cum era însărcinată pe atunci, bebeluşul ei fusese tot un demon. Lucy se căsătorise cu un om, aşa că tata era demon doar pe jumătate, ceea ce însemna că eu eram demon doar pe sfert.

— Dar, îmi spusese doamna Casnoff în timp ce Cal încerca să-mi vindece mâna, chiar şi o cantitate infimă de sânge de demon poate să aibă o putere uriaşă.

— Grozav, răspunsesem eu, iar mâna îmi ardea în timp ce magia albă a lui Cal acţiona asupra ei.

Doamna Casnoff ştiuse tot timpul ce eram, desigur. De aceea nu putuse s-o simtă pe Alice. Credea că mă simte, pur şi simplu, pe mine.

— Şi acum ce se întâmplă? întrebă Jenna, dându-se jos din patul ei şi aşezându-se cu grijă pe

marginea patului meu. Ce se întâmplă cu Archer şi cu tatăl tău?

M-am mişcat uşor, şi faţa mi s-a schimonosit de durere când mi-am lovit din greşeală mâna de picior.

— N-am auzit nimic despre Archer în afară de ce mi-ai spus tu, că el şi familia lui au dispărut cu totul de pe faţa pământului. Se pare că o mulţime de magi au pornit în căutarea lui.

Şi ce aveau de gând să-i facă dacă-l prindeau? Nici nu voiam să mă gândesc.

— Cal crede că el şi familia lui au fugit, probabil, în Italia, am continuat eu, încercând să nu iau în seamă junghiul pe care-l simţeam în inimă. De vreme ce acolo e sediul Ochiului, pare să fie o presupunere întemeiată.

Spre surprinderea mea, Jenna clătină din cap.

— Nu ştiu. Am auzit ceva, fără să vreau, în Savannah. Câteva vrăjitoare vorbeau despre sediul pe care îl are L'Occhio di Dio la Londra. A fost zărit de câteva ori un tip nou printre ei. Brunet, tânăr. Ar putea fi vorba de el.

Mi se strânse inima.

— De ce s-ar duce acolo? Ar fi chiar sub nasul celor din Consiliu.

Jenna ridică din umeri.

— Tocmai pentru că aşa ar trece mai uşor neobservat? Sper numai că îl vor prinde. Sper că îi vor prinde pe toţi.

Ochii îi erau reci când a zis asta, şi mă trecu un fior pe şira spinării.

— Cât despre tata, nu prea ştiu. Consiliul a ştiut întotdeauna că e pe jumătate demon, dar cred că, de vreme ce n-a încercat niciodată să mănânce pe nimeni şi, pe deasupra, avea şi super- puteri, au hotărât că e în regulă dacă îl ung şef, atâta timp cât alţi Prodigium nu aflau ce era el în realitate.

— Şi doamna Casnoff ştia?

— Toţi profesorii ştiau. Lucrează pentru Consiliu.

Jenna ridică mâna şi începu să-şi învârtească pe deget şuviţa roz.

— Deci tu nu eşti vrăjitoare, zise ea.

Nu era o întrebare.

De data asta, grimasa mea nu mai avea nici o legătură cu mâna. Nu eram vrăjitoare. Nu fusesem niciodată. Doamna Casnoff explicase că puterile demonilor seamănă atât de mult cu puterile vrăjitoarelor negre, încât un demon poate trece uşor drept vrăjitoare, atâta timp cât nu face nimic nebunesc... ca, de exemplu, să bea sângele altor vrăjitoare pentru a deveni mai puternic.

Îmi plăcuse să mă cred vrăjitoare. Suna mult mai bine decât demon. Demonii erau nişte monştri pentru mine.

Deodată, Jenna întinse mâna spre mine şi începu să mă scarpine în creştetul capului.

— Ce faci?

— Voiam să văd dacă ai coarne sub toată claia aia de păr, zise ea, hlizindu-se.

I-am dat mâna la o parte, dar n-am putut să-mi reţin un zâmbet.

— Îmi pare atât de bine că monstruozitatea mea te amuză, Jenna.

Ea încetă să se mai joace cu părul meu şi mă luă în braţe.

— Hei, dacă tot vorbim ca de la monstru la monstru, pot să-ţi spun că nu e chiar atât de rău. Măcar putem să fim ciudate împreună.

M-am întors şi mi-am lăsat capul pe umărul ei.

— Mulţumesc, am zis cu blândeţe, şi ea mi-a răspuns strângându-mă uşor.

Se auzi cum bate cineva încet la uşă, şi amândouă am ridicat ochii.

— Probabil că e Casnoff, am zis. Azi a trecut deja de vreo cinci ori pe aici să vadă ce fac.

Nu i-am spus Jennei că, ultima dată când stătuserăm de vorbă, o întrebasem pe doamna Casnoff ce însemnau toate astea pentru mine.

— Înseamnă că o să fii întotdeauna incredibil de puternică, Sophia, răspunsese ea. Înseamnă că, la fel ca în cazul tatălui tău, lumea se aşteaptă să îţi pui puterea aceasta în slujba Consiliului.

— Cu alte cuvinte, am un destin. Ce porcărie!

Doamna Casnoff zâmbi şi mă bătu uşor pe mână.

— E un destin glorios, Sophia. Majoritatea vrăjitoarelor ar ucide ca să aibă puterea ta. Unele

chiar au făcut-o.

Am încuviinţat din cap şi am tăcut mai departe, pentru că nu puteam să îi spun cum mă simțeam în realitate: nu voiam să fiu Sophia cea Mare şi Groaznică. Chestia asta se potrivea unor fete ca Elodie, frumoase şi ambiţioase. Eu eram haioasă, sigură pe mine şi isteaţă, dar nicidecum un lider.

în noaptea aceea, stând acolo cu doamna Casnoff, în timp ce Cal încă mă ţinea de mână, deşi îşi pierduse toată magia, pusesem întrebarea care mă tot chinuise până atunci.

— Sunt periculoasă? Ca Alice?

Doamna Casnoff îmi întâlnise privirea şi îmi spusese:

— Da, Sophia, eşti. Întotdeauna vei fi. Unii demoni hibrizi, ca tatăl tău, pot să nu fie implicaţi în nici un incident ani de zile, deşi el este însoţit în permanenţă de un membru al Consiliului, doar ca măsură de precauţie. Alţii, ca bunica ta Lucy, nu sunt atât de norocoşi.

— Ce s-a întâmplat cu ea?

Doamna Casnoff îşi feri privirea şi spuse foarte încet:

— L'Occhio di Dio a ucis-o pe bunica ta, Sophie, dar pe bună dreptate. Deşi a trăit treizeci de ani fără să facă vreodată rău unei alte fiinţe, ceva... s-a întâmplat cu ea şi într-o noapte, adevărata ei fire a ieşit la suprafaţă.

Apoi trase adânc aer în piept şi adăugă:

— L-a ucis pe bunicul tău.

Nu se auzi nici un sunet mult timp, până când am întrebat:

— Deci ar putea să mi se întâmple şi mie asta? Aş putea pur şi simplu să mă dezlănţui într-o zi, iar demonul din mine s-ar năpusti asupra oricui s-ar întâmpla să-mi fie alături?

Şi, când am zis asta, am văzut în faţa ochilor imaginea mamei zăcând într-o baltă de sânge, la picioarele mele. Mi s-a întors stomacul pe dos şi am simţit un gust amar.

— E posibil, răspunse doamna Casnoff.

Şi atunci am întrebat-o pe doamna Casnoff dacă exista o metodă prin care aş putea vreodată să nu mai fiu demon - dacă puteam vreodată să revin la normal.

Mă cercetase mult timp, înainte de a spune:

— Există Deposedarea. Dar, mai mult ca sigur, te-ar omorî.

Răspunsul ei îmi stătea ca o piatră pe suflet. Deposedarea
m-ar putea omorî.

Mai mult ca sigur că mă va omorî.

Dar dacă îmi trăiam restul vieţii fiind în parte un demon, aş putea omorî pe cineva. Pe cineva drag.

Uşa se deschise, dar în prag nu se afla doamna Casnoff, ci mama.

— Mamă! am strigat, sărind din pat şi îmbrăţişând-o.

I-am simţit lacrimile când şi-a îngropat faţa în părul meu, şi atunci am îmbrăţişat-o şi mai tare şi am respirat parfumul ei familiar.

Când ne-am desprins din îmbrăţişare, mama încercă să-mi zâmbească şi mă prinse de mâini. N-am putut să-mi reprim un strigăt înăbuşit de durere, şi ea se uită în jos.

Credeam că mama o să plângă iar când mi-a văzut mâna, dar ea doar a dus-o la buze şi mi-a sărutat-o, de parcă aş fi avut trei ani şi mi-aş fi julit un genunchi.

— Sophie, zise mama, netezindu-mi părul şi dându-mi-1 de pe faţă, am venit să te iau acasă. Bine, scumpo?

M-am uitat peste umăr la Jenna, care încerca din răsputeri să nu ne ia în seamă, dar am văzut expresia rănită întipărită pentru o clipă pe faţă. După ce aveam să plec, Jenna urma să rămână singură. S-a zis cu teoria ei cum că aveam să fim „ciudate împreună“.

Am tras adânc aer în piept şi m-am întors spre mama. Nu ştiam dacă aveam să fiu atât de puternică încât să mă uit în ochii ei şi să îi zic ce aveam de zis, şi anume că îmi dădusem seama ce aveam de făcut de îndată ce primisem răspunsul dat de doamna Casnoff.

Atunci, înainte să apuc să mai spun ceva, am văzut-o pe Elodie trecând pe lângă uşa mea.

Am dat fuga afară, iar inima îmi bătea nebuneşte şi mă întrebam dacă, la urma urmei, Cal o salvase. Poate că, în tot acest timp, fusese în convalescenţă, chiar acolo, în şcoală, atâta doar că ei

nu-mi spuseseră.

Era singură pe culoar şi stătea cu spatele la mine.

— Elodie! am strigat, alergând spre ea.

Dar nu s-a uitat la mine, şi atunci mi-am dat seama că priveam prin ea.

Continuă să meargă, oprindu-se, rând pe rând, în fața uşilor ca şi când ar fi căutat pe cineva - era doar o altă fantomă de la Hecate, prizonieră aici pentru totdeauna. Ştiam că merita asta, într-un fel. Ea şi prietenele ei invocaseră un demon şi plătiseră prețul pentru asta.

M-am uitat mult timp la ea, până când, în cele din urmă, a dispărut în razele soarelui la apus. Nu fusesem niciodată prietene de-adevăratelea, dar îmi dăduse ultima fărâmă de magie pe care o mai avea, pentru ca eu să pot s-o înfrâng pe Alice, şi nu aveam să uit asta niciodată.

Şi, în sfârşit, faptul că am văzut-o pe Elodie mi-a dat puterea să mă întorc spre mama şi să-i spun:

— Nu mă întorc acasă. Plec la Londra, ca să mă supun Deposedării.

1 Roman de Stephen King care a inspirat două filme horror, unul regizat de Brian De Palma, în 1976, şi altul de David Carson, în 2002; personajul principal, o adolescentă timidă pe nume Carrie, se transformă într-un demon înspăimântător în timpul balului de absolvire, provocând un dezastru uriaş